

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

๑ พงศกษัตริย์

คำนำ

หนังสือ ๑ และ ๒ พงศกษัตริย์ เริ่มแรกนั้น หนังสือสองเล่มนี้เป็นหนังสือเล่มเดียวกัน เป็นการบันทึกเรื่องราวของชนชาติอิสราเอลต่อจากหนังสือ ๑ และ ๒ ซามูเอล

หนังสือ ๑ และ ๒ พงศกษัตริย์นี้ มีการพูดสลับกันไปมาถึงกษัตริย์ฝ่ายเหนือ (อิสราเอล) และกษัตริย์ฝ่ายใต้ (ยูดาห์) และจะเน้นว่ากษัตริย์องค์ไหนไปนมัสการพระต่าง ชาติหรือไปทำ ผิดโดยถวายเครื่องบูชาในที่ไหนๆ นอกเหนือจากที่เมืองเยรูซาเล็ม หรือมีกษัตริย์องค์ไหนสตัย ชื่อกับพระเจ้า เหมือนกับกษัตริย์ดาวิดบ้าง พระเจ้าจะอวยพรคนอิสราเอลหรือคนยูดาห์ก็ขึ้นอยู่กับว่ากษัตริย์ของพวกเขาสตัย ชื่อ กับพระองค์หรือไม่ การเมืองในช่วงนี้วุ่นวายมาก แต่พระองค์จะทำงานผ่านทางเหตุการณ์เหล่านี้ รวมทั้งสงครามกับชนชาติอื่นๆ เพื่อตี สอนหรืออวยพรคนของพระองค์ และพระองค์ไม่ลืมคำสัญญาที่ให้กับกษัตริย์ดาวิดว่าจะมีเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิดนั่งอยู่บนบัลลังก์

๑ พงศกษัตริย์

บทที่ ๑-๑๑ พูดถึงเรื่องของกษัตริย์ซาโลมอนลูกชายของกษัตริย์ดาวิด พูดถึงการสร้างวิหารและการ อภิเสกวิหารให้กับพระยาห์เวห์ พูดถึงสติปัญญาและความร่ำรวยของกษัตริย์ซาโลมอน และพูดถึงความล้มเหลวของเขา

บทที่ ๑๒-๒๒ พูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นหลัง จากที่กษัตริย์ซาโลมอนตาย อาณาจักรอิสราเอลก็ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน คืออาณาจักรฝ่ายเหนือ (อิสราเอล) และอาณาจักรฝ่ายใต้ (ยูดาห์)

มีการพูดถึงเอลียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า และกษัตริย์อาหับกับเยเซเบลราชินีที่ชั่วร้ายของเขาด้วย

๒ พงศกษัตริย์

บทที่ ๑-๘ พูดถึงเอลีชาที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าต่อจากเอลียาห์

บทที่ ๙-๑๗ พูดถึงอาณาจักรฝ่ายเหนือ (อิสราเอล) กับอาณาจักรฝ่ายใต้ (ยูดาห์) จนถึงช่วงที่อาณาจักรอัสซีเรียมานุกอาณาจักรฝ่ายเหนือ และทำลายเมืองสะมาเรียเมืองหลวงของอิสราเอลในปี ๗๒๒ ก่อน ค.ศ. และกวาดต้อนผู้คนไปเป็นเชลย และทิ้งอาณาจักรฝ่ายใต้ (ยูดาห์) ไว้ตามลำพัง

บทที่ ๑๘-๒๕ พูดถึงอาณาจักรฝ่ายใต้ (ยูดาห์) จนถึงช่วงที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน มานุกทำลายเมืองเยรูซาเล็มเมืองหลวงของยูดาห์ และทำลายวิหารของซาโลมอนจนสิ้นซากในปี ๕๘๖ ก่อน ค.ศ. แล้วกวาดต้อนผู้คนไปเป็นเชลยที่บาบิโลน

อาโดเนียห์พยายามตั้งตัวเป็นกษัตริย์

๑ เมื่อกษัตริย์ดาวิดแก่ตัวมากแล้ว แม้
๑ จะห่มผ้าให้หลายผืนก็ยังไม่หายหนาว
๒ พวกคนรับใช้ของท่านจึงพูดกับท่านว่า “ให้พวกข้าพเจ้าไปหาหญิงสาวบริสุทธิ์สักคนมาอยู่ดูแลท่านผู้เป็นกษัตริย์เถิด นางจะได้นอนอยู่ข้างๆท่านเพื่อคอยทำให้ท่าน กษัตริย์ผู้เป็นเจ้า นายของข้าพเจ้าอบอุ่น” ๓ แล้วพวกเขา ก็ไปเสาะหาหญิงงามจากทั่วทั้งอิสราเอล และได้พบนางอามีซาค ชาวซูเนม พวกเขาพานางมาเฝ้ากษัตริย์ “หญิงสาวคนนั้นสวยงามมาก นางดูแลกษัตริย์และอยู่กับเขาตลอดเวลา แต่กษัตริย์ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับนาง

๔ ในเวลานั้นอาโดเนียห์ลูกของนางฮักก็หยกตัวเองขึ้นและพูดว่า “เราจะเป็นกษัตริย์” เขาก็เลยเตรียมรถรบไว้หลายคันและม้าอีกหลายตัว พร้อมกับชายห้าสิบคน เอาไว้วิ่งนำหน้าเขา ๖ (ดาวิดพ่อของเขาไม่เคยต่อว่าเขา หรือแม้แต่จะถามว่า “ทำไมลูกถึง

*๑:๕ ม้า หรือคนขับรถม้า

ทำเรื่องอย่างนี้” อาโดเนียห์เป็นผู้ชายที่รูปหล่อมากและเกิดถัดจากอับซาลอม)

“อาโดเนียห์ได้ปรึกษาหารือกับโยอาบ ลูกชายนางเศรุยาห์และนักรบชาวอียิปต์ และพวกหนึ่งก็ให้การสนับสนุนเขา”^๘ แต่นักรบวศาคาโดก รวมทั้งเบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดา นาธันผู้พูดแทนพระเจ้า ซิเมอี เรอีย และพวกองครักษ์ของดาวิด “ไม่ยอมเข้าร่วมกับอาโดเนียห์

“วันหนึ่ง อาโดเนียห์ถวาย แกะ วัว และ ลูกวัวอ้วนหลายตัวที่ศิลาโคเฮเลทใกล้เอนโรเกล^๙ เขาเชิญพวกน้องชายของเขา คือพวก ลูกชายคนอื่นๆของกษัตริย์ดาวิด และเชิญ ข้าราชการชั้นสูงทุกคนจากเผ่ายูดาห์มาด้วย^{๑๐} แต่เขาไม่ได้เชิญนาธันผู้พูดแทนพระเจ้า หรือเบไนยาห์หรือทหารองครักษ์หรือซาโลมอนน้องชายของเขา

^{๑๑}นาธันถามนางบัทเชบา แม่ของซาโลมอนว่า “ท่านได้ข่าวแล้วหรือยังว่า อาโดเนียห์ ลูกชายนางฮักกิท ตั้งตัวขึ้นเป็นกษัตริย์แล้ว โดยที่ดาวิดเจ้านายของพวกเราไม่รู้เรื่องด้วยเลย”^{๑๒} ตอนนั้น เพื่อรักษาชีวิตของท่านและซาโลมอนลูกชายท่าน ข้าพเจ้าขอแนะนำให้ท่านทำอย่างนี้ คือ^{๑๓}ให้ท่านไปหากษัตริย์เดี๋ยวนี้เลย และพูดกับกษัตริย์ว่า ‘กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ท่านเคยสาบานกับข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านไว้ไม่ใช่หรือ ที่ว่า ‘ซาโลมอนลูกชายของเจ้า จะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากเราอย่างแน่นอน และเขาจะได้นั่งบนบัลลังก์ของเรา’ แล้วทำไมอาโดเนียห์จึงได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เล่า”^{๑๔} ในระหว่างที่ท่านกำลังคุยอยู่กับกษัตริย์นั้น ข้าพเจ้าจะเข้าไปหาและยืนยันถึงสิ่งที่ท่านได้พูดไป”

^{๑๕}แล้วนางบัทเชบา จึงไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ดาวิด ที่แก่มากรแล้ว ในห้องนอนของพระองค์ ที่มีนางอาบิซาคชาวซูเนมคอยดูแลรับใช้อยู่^{๑๖} นางบัทเชบาก็กราบลงต่อหน้ากษัตริย์ กษัตริย์จึงถามว่า “ท่านต้องการอะไรหรือ”

^{๑๗}นางพูดกับกษัตริย์ว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ตัวท่านเองเคยสาบานไว้กับข้าพเจ้า

ผู้รับใช้ของท่าน ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านว่า

‘ซาโลมอนลูกชายของเจ้าจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเราและเขาจะได้นั่งบนบัลลังก์ของเรา’^{๑๘} แต่อยู่ๆอาโดเนียห์ก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ และตัวท่านเอง กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าก็ไม่รู้เรื่อง”^{๑๙} อาโดเนียห์ได้ถวาย พวกวัว ลูกวัวตัวอ้วนพีและแกะเป็นจำนวนมาก และยังได้เชิญลูกชายทั้งหมดของท่าน รวมทั้งนักรบชาวอียิปต์ และแม่ทัพโยอาบไปด้วย แต่เขาไม่ได้เชิญซาโลมอนผู้รับใช้ท่านไป^{๒๐} กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า สายตาทั้งหลายของอิสราเอล กำลังจับจ้องอยู่ที่ท่าน เพื่อจะดูว่าท่านจะให้ใครขึ้นนั่งบนบัลลังก์ต่อจากท่านกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า”^{๒๑} ถ้าท่านไม่ทำอะไรลงไปทันทีที่ท่าน กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าตายอย่างสงบ และไปอยู่กับบรรพบุรุษของท่านแล้ว อาโดเนียห์คงจะทำกับข้าพเจ้าและซาโลมอนลูกชายของข้าพเจ้าอย่างกับว่าพวกเราเป็นคนร้าย”

^{๒๒}ขณะที่นางกำลังพูดกับกษัตริย์อยู่นั้น นาธันผู้พูดแทนพระเจ้าก็เข้ามา^{๒๓} พวกผู้รับใช้ได้บอกกับกษัตริย์ว่า “นาธันผู้พูดแทนพระเจ้าอยู่ที่นี้” นาธันจึงไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์และก้มหน้ากราบลงถึงพื้น^{๒๔} นาธันพูดว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ท่านได้ประกาศหรือว่า ‘อาโดเนียห์จะได้เป็นกษัตริย์ต่อจากเรา และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา’”^{๒๕} วันนั้น เขาได้ลงไปถวายพวกวัว ลูกวัวอ้วนพีและแกะเป็นจำนวนมาก เป็นเครื่องบูชาเฉลิมฉลอง เขาได้เชิญพวกลูกชายทั้งหมดของท่าน พวกแม่ทัพและนักรบชาวอียิปต์ไปด้วย ขณะนี้ พวกเขากำลังเลี้ยงฉลองอยู่กับอาโดเนียห์ และพูดว่า ‘กษัตริย์อาโดเนียห์จงเจริญ’^{๒๖} แต่เขาไม่ได้เชิญข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านและนักรบวศาคาโดก และเบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดา รวมทั้งซาโลมอนผู้รับใช้ของท่านไปด้วย^{๒๗} กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า นี่คือนี่ที่ท่านได้ทำลงไป โดยไม่ยอมบอกให้พวกผู้รับใช้ของท่านได้รับรู้หรือ ช่วยบอกด้วยว่าใครจะได้นั่ง

* ๑:๘ ซิเมอี ... ดาวิด หรืออาจจะแปลได้ว่า “ซิเมอีและพวกเพื่อนของเขาที่เป็นวีรบุรุษ”

† ๑:๙ เอนโรเกล ตาน้ำที่อยู่ในหุบเขาทางด้านใต้ของเยรูซาเล็ม อยู่ห่างจากตานักโกโฮนประมาณ ๑ กิโลเมตร

บนบัลลังก์ต่อจากท่าน กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า”

^{๒๘}กษัตริย์ดาวิดตอบว่า “เรียกตัวนางบัทเชบาเข้ามา” นางบัทเชบาจึงเข้ามายืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์

^{๒๙}แล้วกษัตริย์ได้สาบานว่า “พระยาห์เวห์ผู้^{๓๐}ที่ได้ช่วยเหลือเราให้พ้นจากความยากลำบากทุกอย่าง มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน^{๓๑} ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า ในวันนี้ เราจะทำตามสิ่งที่เราได้สาบานไว้กับเจ้าต่อ หน้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ที่ว่า ‘ซาโลมอนลูกชายเจ้าจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเรา และเขาจะได้นั่งบนบัลลังก์ของเราแทนที่เรา’”

^{๓๑}นางบัทเชบาจึงก้มกราบลงถึงพื้นต่อหน้ากษัตริย์ และพูดว่า “ขอให้นักษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพเจ้ามีชีวิตยืนยาวตลอดไป”

ดาวิดตั้งซาโลมอนเป็นกษัตริย์

^{๓๒}กษัตริย์ดาวิดพูดว่า “ให้เรียกนักบวชศาโดก นาธันผู้พูดแทนพระเจ้า และเบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดาเข้ามาที่นี่” เมื่อพวกเขามาอยู่ต่อหน้ากษัตริย์แล้ว ^{๓๓}กษัตริย์จึงพูดกับพวกเขาว่า “เอาพวกคนรับใช้ของเราผู้เป็นเจ้านายพวกเจ้า ไปกับพวกเจ้า และนำตัวซาโลมอนลูกชายของเราขึ้นขึ้นชื่อของเราและพาเขาลงไปที่ดานากิโฮน ^{๓๔}ให้นักบวชศาโดกและนาธันผู้พูดแทนพระเจ้าแต่งตั้งเขาขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลที่นั่น ให้พวกเจ้าเป่าแตรเขาสดัวิ และให้ร้องว่า ‘กษัตริย์ซาโลมอนจงเจริญ’” ^{๓๕}แล้วให้พวกเจ้าตามเขาขึ้นมา และเขาจะขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของเราและปกครองแทนเรา เราได้แต่งตั้งเขาให้เป็นผู้ครอบครองเหนืออิสราเอลและยูดาห์แล้ว”

^{๓๖}เบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดาตอบกษัตริย์ว่า “อาเมน ขอให้พระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้าของกษัตริย์เจ้านายข้าพเจ้า สั่งให้เป็นอย่างนั้นเถิด ^{๓๗}กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า พระยาห์เวห์เคยอยู่กับท่านมาแล้วยิ่ง ไร ก็ขอให้พระองค์อยู่กับซาโลมอนอย่างนั้นด้วย และทำให้บัลลังก์ของเขายิ่งใหญ่กว่าบัลลังก์ของ

ท่านกษัตริย์ดาวิดเจ้า นายของข้าพเจ้าด้วยเถิด”

^{๓๘}ดังนั้น นักบวชศาโดก นาธันผู้พูดแทนพระเจ้า เบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดา รวมทั้งชาวเคเรธและชาวเปเลท ต่างก็ลงไปพาซาโลมอนขึ้นขึ้นชื่อของกษัตริย์ดาวิดและออกเดิน ทางไปพร้อมๆกับพวกเขาไปที่ดานากิโฮน ^{๓๙}นักบวชศาโดกนำเขาสดัวิที่ใส่น้ำมันออกมาจากเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และเจิมให้กับซาโลมอน อนเป็นกษัตริย์ แล้วพวกเขา ก็เป่าแตรขึ้นและประชาชนทั้งหมดต่างก็ร้องตะโกนว่า “กษัตริย์ซาโลมอนจงเจริญ” ^{๔๐}และประชาชนทั้งหมดก็ได้ติดตามเขาขึ้นไป พวกเขาต่างเป่าขลุ่ย เฉลิมฉลองกันด้วยความชื่นชมยินดีเป็นอย่างมาก จนพื้นดินสั่นสะเทือนไปด้วยเสียงนั้น

^{๔๑}อาโดเนียห์และแขกทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็ได้ยินเสียง นั้นด้วย ในขณะที่งานเลี้ยงของพวกเขา กำลังจะเลิก เมื่อโยอาบได้ยินเสียงแตรเขา สดัวิจึงถามว่า “เสียงอึกทีกกรีกโครมในเมืองนั้น มันอะไรกัน”

^{๔๒}ในขณะที่เขากำลังพูดอยู่ โยนาธานลูกชายนักบวชอาบียาธาธิก็มาถึง อาโดเนียห์พูดว่า “เข้ามาเถิด คนสำคัญอย่างท่านจะต้องนำข่าวดีมาบอกแน่”

^{๔๓}โยนาธานตอบว่า “ผิดแล้ว ดาวิด กษัตริย์นายของเราได้แต่งตั้งซาโลมอนขึ้นเป็นกษัตริย์แล้ว ^{๔๔}กษัตริย์ดาวิดได้ส่งนักบวชศาโดก นาธันผู้พูดแทนพระเจ้า เบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดา พร้อมกับชาวเคเรธและชาวเปเลทไปกับเขาด้วย และพวกเขาได้พาซาโลมอนขึ้นขึ้นชื่อของกษัตริย์ ^{๔๕}และนักบวชศาโดกและนาธันผู้พูดแทนพระเจ้าก็ได้เจิมเขาเป็นกษัตริย์ ที่ดานากิโฮน จากที่นั่น พวกเขาได้เดินขึ้นไปพร้อมกับส่งเสียงให้ร้องกันอย่างสนุกสนาน และเมืองทั้งเมืองก็ดังกึกก้องไปด้วยเสียงนี้ นั่นคือเสียงอึกทีกที่พวกเขาทำกันได้ยิน ^{๔๖}และเดี๋ยวนี้ ซาโลมอนกำลังนั่งอยู่บนบัลลังก์ของกษัตริย์ ^{๔๗}และพวกข้าราชการของกษัตริย์ได้มาแสดงความยินดีกับกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราว่า ‘ขอให้พระเจ้าของท่านทำให้ชื่อเสียงของซาโลมอนโด่งดังยิ่ง กว่าชื่อเสียงของท่านและทำให้

*๑:๓๓ **ดานากิโฮน** คือดำน้าแห่งหนึ่งที่อยู่นอกกำแพงเมืองในหุบเขาทางด้านตะวันออกของเมืองเยรูซาเล็ม เป็นแหล่งน้ำที่สำคัญของเมืองเยรูซาเล็ม

บัลลังก์ของเขายัง ใหญ่กว่าของท่านด้วย
เถิด’

และกษัตริย์ดาวิดก็ถาม กราบถามนัสมารอยู่
บนเตียงของเขา ^{๔๘} และพูดว่า ‘ขอสรรเสริญ
พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ที่ยิน
ยอมให้ตาของข้าพเจ้าได้ เห็นผู้ สืบทอด
บัลลังก์ของข้าพเจ้าในวันนี้”

^{๔๙} แล้วแขกทั้งหมดของอาโดนียาห์ต่าง
ลุกขึ้นด้วยความตกใจกลัวและแตกฮือกัน
ไป ^{๕๐} ส่วนอาโดนียาห์นั้น เพราะกลัวซาโลม
อน เขาจึงออกไปและไปจับที่เชิงงอนของ
แท่นบูชาไว้ ^{๕๑} แล้วมีคนมาบอกซาโลมอน
ว่า “อาโดนียาห์กลัวกษัตริย์ซาโลมอนและ
กำลังจับเชิงงอนของแท่นบูชาอยู่ เขาพูดว่า
‘ให้กษัตริย์ซาโลมอนสาบานกับข้าพเจ้าใน
วันนี้ก่อนว่าเขาจะไม่ให้ผู้รับใช้ของเขาต้อง
ถูกฆ่าตายด้วยดาบ”

^{๕๒} ซาโลมอนตอบว่า “ถ้าเขาแสดงให้เห็น
ว่าตัวเขาเป็นคนดีจริง แม้แต่ผมสักเส้นของ
เขาก็จะไม่ตกลงถึงพื้น แต่ถ้าพบว่าเขาเป็น
คนชั่ว เขาก็จะต้องตาย” ^{๕๓} แล้วกษัตริย์ซา
โลมอนก็ส่งคนไปที่นั่น พวกเขาได้นำตัวอา
โดนียาห์ลงมาจากแท่นบูชา อาโดนียาห์ก็มา
ถึงและก้มกราบกษัตริย์ซาโลมอน ซาโลมอน
ก็พูดว่า “กลับไปบ้านท่านเถิด”

ดาวิดสั่งเสียกับซาโลมอน

๒ ^๑ เมื่อถึงเวลาที่ดาวิดใกล้จะตาย เขา
ได้สั่งเสียกับซาโลมอนลูกชายเขาวา
^๒ “พ่อกำลังจะไปตามทางที่คนทั้งโลกต้องไป
กัน ดังนั้น ให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้เถิด
^๓ และให้ทำตามสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้า
ของเจ้าสั่งไว้ ให้เดินตามวิถีทางทั้งหลาย
ของพระองค์ ให้รักษาข้อบังคับทั้งหลายของ
พระองค์ และพวกคำสั่งของพระองค์ รวมทั้งกฎ
ต่างๆของพระองค์ และข้อตกลงทั้งหลาย
ของพระองค์ ตามที่เขียนไว้ในกฎ
ของโมเสส เพื่อเจ้าจะได้เจริญรุ่งเรืองในทุก
สิ่งทุกอย่างอย่างที่เจ้าทำและในทุกๆแห่งที่เจ้า
ไป ^๔ แล้วพระยาห์เวห์ก็จะได้รับรักษาคำสัญญา
ของพระองค์ที่ให้กับพ่อว่า ‘ถ้าพวกลูกหลาน
ของเจ้าให้ความสนใจกับเส้นทางชีวิตของ

เขา และใช้ชีวิตต่อหน้าเราด้วยความสัตย์ซื่อ
อย่างสุดจิตสุดใจ กษัตริย์ที่จะมานั่งอยู่บน
บัลลังก์ของอิสราเอล ก็จะมาจากครอบครัว
ของเจ้า”

^๕ ดาวิดพูดอีกว่า “ที่นี่ เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่าโย
อาบลูกชายนางเศรุยาห์ได้หย่าร้างกับพ่อ
เขาได้ฆ่าแม่ทัพสองคนของกองทัพอิสราเอล
คืออับเนอร์ ลูกชายของเนอริและอามาสา
ลูกชายเยเธอร์ เขาทำให้เลือดของสองคนนี้
ไหลนองในช่วงเวลาที่สงบสุขราวกับว่าเป็น
ช่วงสงคราม และเลือดนั้นได้เป็นอันเข้มข้น
ที่พันรอบเอวของเขาและรองเท้าที่เท้าทั้งสอง
ข้างของเขาด้วย ^๖ ให้เจ้าใช้สมองของเจ้า
คิดดูว่าจะจัดการกับเขายังไง แต่อย่าให้หัว
หงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายอย่างสงบ
สุข

^๗ แต่ให้แสดงความเมตตาคุณกับพวก
ลูกชายของบารซิลลัยแห่งกิเลอาด และ
อนุญาตให้พวกเขาอยู่ในหมู่คนที่ได้นั่งกิน
อาหารร่วมกับเจ้า เพราะพวกเขาจงรัก
ภักดีต่อพ่อตอนที่พ่อหลบหนีจากอับซาโลม
พี่ชายของเจ้า

^๘ และให้จำไว้ว่า ชิเมอีลูกชายของเกรา
ชาวเบนยามินจากเมืองบาสุริมยังอยู่กับเจ้า
เขาเคยตะโกนสาปแช่งพ่ออย่างหยาบคายใน
วันที่พ่อหนีไปเมืองมาหะนาอิม เมื่อเขาลง
มาเพื่อพบพ่อที่แม่น้ำจอร์แดน พ่อเคยสาบาน
ไว้กับเขาต่อพระยาห์เวห์ว่า ‘เราจะไม่ฆ่าเจ้า
ตายด้วยดาบ’ ^๙ แต่ตอนนี้ อย่าถือว่าเขาเป็น
ผู้บริสุทธิ์อีกต่อไป เจ้าเป็นคนฉลาด เจ้าคงรู้
ว่าต้องทำอย่างไรกับเขา เจ้าจะต้องนำหัวหงอก
ของเขาลงไปสู่แดนคนตายพร้อมกับเลือด”

ดาวิดตาย

(๑ พศด. ๒๙:๒๖-๒๘)

^{๑๐} แล้วดาวิดก็ล่วงลับไปอยู่กับพวก
บรรพบุรุษของเขาและศพของเขาได้ถูก
ฝังไว้ในเมืองของดาวิด ^{๑๑} เขาได้ปกครอง
อิสราเอลอยู่เป็นเวลาสี่สิบปี คือได้ครอบ
ครองในเฮเบรอนอยู่เจ็ดปี และครอบครองใน
เยรูซาเล็มอยู่สามสิบสามปี

*๑:๕๐ **จับที่เชิงงอนของแท่นบูชา** แสดงว่าเขากำลังขอความเมตตาในกฎบอกไว้ว่า ถ้าคน
ผู้หนึ่งวิ่งเข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และไปจับที่เชิงงอนของแท่นบูชาแล้ว เขาจะไม่ต้องถูกทำ
โทษ

ซาโลมอนกุมอำนาจทั้งหมด

^{๑๒} แล้วซาโลมอนได้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของดาวิด ผู้เป็นพ่อของเขา และได้กุมอำนาจทั้งสิ้นในอาณาจักรของเขา

^{๑๓} ในเวลานั้นอาโดเนียห์ลูกชายของนางฮักกิทได้ไปหานางบัทเชบาแม่ของซาโลมอน นางบัทเชบาถามเขาว่า “นี่เจ้ามาอย่างสันติหรือเปล่า”

เขาตอบว่า “ใช่แล้ว ข้าพเจ้ามาอย่างสันติ” ^{๑๔} แล้วเขาก็พูดว่า “ข้าพเจ้ามีเรื่องบางอย่างจะพูดกับท่าน”

นางตอบว่า “พูดไปสิ”

^{๑๕} เขาพูดว่า “อย่างที่ท่านรู้แล้วว่า อาณาจักรนี้เคยเป็นของข้าพเจ้ามาก่อน ตอนนั้นคนอิสราเอลทั้งหมดอยากให้ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกเขา แต่แล้วสถานการณ์ได้เปลี่ยนไป และอาณาจักรนี้ก็ตกไปอยู่ในมือน้องชายของข้าพเจ้า เพราะพระยาห์เวห์ได้ยกมันให้กับเขา ^{๑๖} ตอนนี้อยากขอรับรองท่านอย่างหนึ่ง ขออย่าได้ปฏิเสธข้าพเจ้าเลย”

นางพูดว่า “พูดไปสิ”

^{๑๗} เขาจึงพูดว่า “โปรดช่วยขอกับกษัตริย์ซาโลมอนว่าให้ยกนางอาบีชากชาวซูเนมให้เป็นเมียข้าพเจ้าด้วย เขาจะไม่ปฏิเสธท่านหรอก”

^{๑๘} นางบัทเชบาตอบว่า “ได้สิ เราจะไม่พูดกับกษัตริย์ให้เจ้า”

^{๑๙} เมื่อนางบัทเชบาไปพบกษัตริย์ซาโลมอน เพื่อจะไปพูดเรื่องของอาโดเนียห์ กษัตริย์ได้ลุกขึ้นเพื่อมาพบนางและก้มทำความเคารพนาง และนั่งลงบนบัลลังก์ของเขา เขามีบัลลังก์อยู่ที่หนึ่งสำหรับให้แม่กษัตริย์นั่ง และนางได้นั่งลงที่ข้างขวาของเขา

^{๒๐} นางพูดว่า “แม่มีเรื่องเล็ก ๆ ยากขอรับรองเจ้าเรื่องหนึ่ง ขออย่าได้ปฏิเสธแม่เลย”

กษัตริย์ตอบว่า “ว่ามาเถิด แม่ ข้าพเจ้าจะไม่ปฏิเสธท่านหรอก”

^{๒๑} นางจึงพูดว่า “ยกนางอาบีชากชาวซูเนมให้แต่งงานกับอาโดเนียห์พี่ชายของเจ้าเถิด”

^{๒๒} กษัตริย์ซาโลมอนตอบแม่ของเขาว่า “ทำไมแม่ถึงได้ขอร้องนางอาบีชากชาวซูเนมให้กับอาโดเนียห์เล่า อย่างนี้ก็เท่ากับขอให้ลูกยกอาณาจักรให้กับเขาไปด้วย อย่าลืมนะว่าเขาเป็นพี่ชายคนโตและนักบวชอาบียาธาร์และโยอาบลูกชายนางเศรยาห์ก็อยู่ฝ่ายเขาด้วย”

^{๒๓} แล้วกษัตริย์ซาโลมอนได้สาบานโดยอ้างพระยาห์เวห์ว่า “ถ้าอาโดเนียห์ไม่ได้ชดใช้การขอรับรองครั้งนี้ด้วยชีวิตของเขา ก็ขอให้พระเจ้าลงโทษข้าพเจ้าอย่างรุนแรง ^{๒๔} พระยาห์เวห์ผู้ที่ได้แต่งตั้งข้าพเจ้าให้นั่งอยู่บนบัลลังก์ของดาวิดพ่อของข้าพเจ้า และผู้ที่ได้สร้างราชวงศ์ของข้าพเจ้าขึ้นมาตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ พระองค์มีชีวิตอยู่แน่นอนอนชานชาน”

^{๒๕} กษัตริย์ซาโลมอนจึงออกคำสั่งกับเบไนยาห์ลูกชายของเยโฮยาดา และเขาก็ไปฆ่าอาโดเนียห์

^{๒๖} กษัตริย์พูดกับนักบวชอาบียาธาร์ว่า “กลับไปยังที่นาของเจ้าในอานาโทท เจ้ามีนสมควรตาย แต่เราจะไม่ฆ่าเจ้าในตอนนี้เป็นเพราะว่าเจ้าเคยเป็นผู้ถือหีบของพระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ต่อหน้าดาวิดผู้เป็นพ่อของเราและเคยลำบากร่วมกับพ่อของเรามาก่อน” ^{๒๗} ซาโลมอนจึงปลดอาบียาธาร์ออกจากตำแหน่งนักบวชของพระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นไปตามคำพูดของพระยาห์เวห์ที่เคยพูดไว้เกี่ยวกับครอคริวเอลีที่ซีโลห์

^{๒๘} เมื่อข่าวร่ำมาถึงหุโยอาบซึ่งเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับอาโดเนียห์ แม้ว่าเขาจะไม่ได้อยู่ร่วมกับอับซาโลมอน เขาก็ได้หลบหนีเข้าไปที่เต็นท์ของพระยาห์เวห์ และไปจับที่เชิงงอนของแท่นบูชาไว้ ^{๒๙} เมื่อมีคนไปบอกกษัตริย์ซาโลมอนว่า โยอาบหลบหนีไปที่เต็นท์ของ

^{๒:๒๖} *หีบของพระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต* หรือ “หีบศักดิ์สิทธิ์” หรือ “หีบข้อดกกล” เป็นหีบที่บรรจุบรรดาแผ่นหินที่มีบัญญัติ ๑๐ ประการเขียนไว้ รวมทั้งสิ่งของต่างๆ ที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้าได้อยู่กับประชาชนชาวอิสราเอลตลอดเวลาที่พวกเขาอยู่ในทะเลทรายซีนาย

^{๒:๒๘} *จับที่เชิงงอนของแท่นบูชาไว้* แสดงว่าเขากำลังขอความเมตตา ในกฎบอกไว้ว่าถ้าคนผู้หนึ่งวิ่งเข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และไปจับที่เชิงงอนของแท่นบูชาแล้ว เขาจะไม่ถูกทำโทษ

พระ ยาร์เวห์ และไปอยู่ที่ด้านข้างของแท่นบูชา ซาโลมอนจึงส่งเบ โน ยาร์ห์ลูกชายเยโฮยาคดาว่า “ไปฆ่าเขาซะ”

^{๓๐}เบ โน ยาร์ห์จึงเข้าไปในเต็นท์ของพระ ยาร์เวห์ และพูดกับโยอาบว่า “กษัตริย์สั่งว่า ‘ออกมากเดี๋ยวนี้’”

แต่เขาตอบว่า “ไม่ เราจะตายอยู่ที่นี้”

เบ โน ยาร์ห์จึงไปรายงานกับกษัตริย์ถึงสิ่งที่โยอาบตอบ ^{๓๑}แล้วกษัตริย์ก็ได้สั่งเบ โน ยาร์ห์ว่า “ไปทำตามที่เขาพูดได้เลย ให้ฆ่าเขาและฝังเขา เสีย เพื่อว่าครอบครัวของเราและตัวเราจะได้ไม่ต้องรับ ผิดต่อกันกับโยอาบที่ไปฆ่าคนบริสุทธิ์ ^{๓๒}พระ ยาร์เวห์จะทำให้การนองเลือดที่เขาได้ทำ นั้นกลับมรดกลบหน้าของเขาเอง เพราะเขาได้ทำร้ายคนสองคนที่ชอบธรรมและดีที่เขาด้วยดาบ โดยที่ดาวิดผู้เป็นพ่อของเราไม่รู้ คืออับ เนอร์ลูกชายของเนอร์ซึ่งเป็นแม่ทัพของอิสราเอล และอามาสา ลูกชายของเย เรอ ร์ผู้เป็นแม่ทัพของยูดาห์ ^{๓๓}ขอให้ความผิดแห่งเลือดของพวกเขา ตกอยู่บนหัวของโยอาบและลูกหลานของโยอาบตลอดไป แต่ขอให้ดาวิดและลูกหลานของเขา ครอบครัวและบัลลังก์ของเขา ได้รับสันติสุขจากพระยาร์เวห์ตลอดไป”

^{๓๔}เบ โน ยาร์ห์ลูกชายของเยโฮยาคดาจึงขึ้นไปฆ่าโยอาบและฝังศพเขาไว้ในที่ดินของโยอาบเองในถิ่นแห่ง แล้ง ^{๓๕}กษัตริย์ซาโลมอนได้แต่งตั้งให้เบ โน ยาร์ห์ลูกชายเยโฮยาคดาขึ้นเป็นแม่ทัพแทนโยอาบและแต่งตั้งนักบวชศา โดกขึ้นแทนอาบียาธา ร์ ^{๓๖}แล้วกษัตริย์ก็ได้ส่งคนไปหาชิเมอีและบอกกับเขาว่า “ให้สร้างบ้านของตัวเองขึ้นในเมืองเยรูซาเล็มและอาศัยอยู่ที่นั่น ห้ามออกไปที่อื่น อีก ^{๓๗}วันใดที่เจ้าออกมาและข้ามลำธารแห่งซิดโรน ไป เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน เจ้าจะต้องรับ ผิด ชอบต่อการตายของเจ้าเอง”

^{๓๘}ชิ เมอีตอบกษัตริย์ไปว่า “สิ่งที่ท่านพูดมานั้นก็ยุติธรรม ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านจะทำตามที่กษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้าได้พูดไว้” และชิ เมอีก็ได้อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน ^{๓๙}แต่อีกสามปีต่อมา ทาสสองคนของชิ

เมอีหลบหนีไปหากษัตริย์อาคิซแห่งเมืองกัทลูกชายของมูอาคาห์ และมีคนมาบอกชิ เมอีว่า “ตอนนี้ ทาสทั้งสองคนของท่านอยู่ในเมืองกัท” ^{๔๐}อย่างนั้น ชิ เมอีจึงผูกอาบนบนลาของเขาและไปหากษัตริย์อาคิซที่เมืองกัทเพื่อตามหาทาสสองคนของเขา ชิ เมอีก็ได้ออกไปและนำตัวทาสทั้งสองคนของเขากลับมาจากเมืองกัท

^{๔๑}เมื่อซาโลมอน อนุรักษ์เรื่องว่าชิ เมอีได้ออกไปจากเยรูซาเล็มไปเมืองกัทและได้กลับมาแล้ว ^{๔๒}กษัตริย์จึงเรียกตัวชิ เมอีมาและพูดกับเขาว่า “เราเคยให้เจ้าสาบานไว้กับพระ ยาร์เวห์และเตือนเจ้ามาก่อนแล้วไม่ใช่ หรือว่า ‘ในวันทีเจ้าจากไปและไปที่ไหนก็ตาม ให้แน่ใจได้เลยว่ามันจะเป็นวันตายของเจ้า’ และในเวลานั้น เจ้าก็พูดกับเราว่า ‘สิ่งที่ท่านพูดนั้นยุติธรรม ข้าพเจ้าจะเชื่อ ฟังท่าน’ ^{๔๓}แล้วทำไมเจ้าจึงไม่รักษาคำสาบานที่ให้ไว้กับพระ ยาร์เวห์ และไม่เชื่อ ฟังคำ สิ่งที่เราได้ให้เจ้าไว้เล่า” ^{๔๔}กษัตริย์พูดกับชิ เมอีด้วยว่า “เจ้าก็รู้ยุติมอก ในเรื่องความ ผิดที่เจ้าเคยทำไว้กับดาวิดผู้ เป็น พ่อของเรา ตอน นี้พระ ยาร์เวห์จะตอบแทนเจ้าสำหรับความ ผิดที่เจ้าได้ทำลงไป ^{๔๕}แต่กษัตริย์ซาโลมอนจะได้รับการอวยพร และบัลลังก์ของดาวิดก็จะยังปลอดภัยอยู่ต่อหน้าพระยาร์เวห์ตลอดไป”

^{๔๖}แล้วกษัตริย์ก็ออกคำ สั่งให้เบ โน ยาร์ห์ลูกชายเยโฮยาคดา นำตัวชิ เมอีออกไปฆ่าอย่างนี้ อาณาจักรนี้ก็ได้ตั้งมั่นคงอยู่ภายใต้การปกครองของซาโลมอน

ซาโลมอนขอสติปัญญา

(๒ พศด. ๑:๒-๑๓)

^๑ซาโลมอนได้ไปผูก มิตรกับกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ด้วยการแต่งงานกับลูกสาวของฟาโรห์ ซาโลมอนได้พานางไปอยู่ที่เมืองของดาวิด จนกว่าเขาจะสร้างวังของตัวเอง พร้อม กับวิหารของพระ ยาร์เวห์และกำแพงรอบๆเมืองเยรูซาเล็มเสร็จ ^๒ประชาชนก็ยัง คงถวายเครื่องบูชา

*๒:๓๗ เจ้าจะต้อง ... ของตัวเอง หรือแปลตรงๆได้ว่า “เลือดของเจ้าจะตกลงบนหัวของเจ้า”

ตามสถานที่สูงต่างๆ เพราะวิหารที่สร้างในนามของพระยาหวิหยังไม่เสร็จ *ชาโลมอนแสดงความ รักที่เขามิต่อพระ ยาหวิห ด้วยการใช้ชีวิตตามกฎต่างๆของดาวิดผู้เป็นพ่อของเขา เว้นแต่เขาได้ถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอม ตามสถานนมัสการ

“กษัตริย์ชา โลม อนได้ ไปที่กิเบ โอนเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชา เพราะที่ นั้นเป็นสถานที่สูงที่สำคัญที่สุด และชา โลม อนได้ ถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่ง พันตัวบนแท่นบูชาที่นั่น *ที่กิเบ โอนนั่นเอง พระ ยาหวิหได้ปรากฏในความ ผันของชา โลม อนตอนกลาง ค่ำพระเจ้าพูดว่า “เจ้าอยากได้อะไรจากเรา ก็ขอมาได้เลย”

๖ ชา โลม อนตอบว่า “พระองค์มีความ รักมั่นคงอันยิ่ง ใหญ่ต่อผู้รับ ใช้ของพระองค์คือดา วิดพ่อของข้าพเจ้า ท่านเป็นคนดี และมีจิตใจซื่อตรง พระองค์ได้แสดงความ รักมั่นคงอันยิ่ง ใหญ่ นี้ต่อท่าน ด้วยการให้ลูกชายคนหนึ่งของท่านได้นั่งอยู่บนบัลลังก์ของท่านในวันนี้ *ข้าแต่พระยาหวิห พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ได้ทำให้ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้พระองค์ ได้มาเป็นกษัตริย์แทนที่ดา วิดพ่อของข้าพเจ้า ทั้งๆที่ข้าพเจ้าเป็นเหมือนเด็กเล็กๆและยังไม่รู้โอ โหนอิ เหน *แล้วข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของพระองค์ได้มาอยู่ท่ามกลางชนชาติของพระองค์ ที่พระองค์ได้เลือกไว้ เป็นชนชาติใหญ่ ที่มีประชากรมากมายมหาศาลนับ ไม่ ถ้วน *อย่าง นั้นขอโปรดมอบสติ ปัญญาให้กับผู้รับ ใช้ของพระองค์ เพื่อจะได้ใช้ปกครองชนชาติของพระองค์ และเพื่อจะได้แยกแยะว่าอะไรดีอะไร ชั่ว เพราะจะมีใคร เล่าที่สามารถปกครองประชากรอันมหาศาลนี้ของพระองค์ได้”

๑๐ องค์เจ้าชีวิตรู้สึกพอใจที่ชาโลมอนขอสิ่งนี้ ๑๑พระเจ้าจึงพูดกับเขาว่า “เป็นเพราะเจ้าขอสิ่ง นี้ และไม่ได้ขอให้มียาวยืนยาว หรือขอความ ร่ำรวย หรือขอให้ฆ่าพวกศัตรูของเจ้า แต่เจ้ากลับขอสติ ปัญญาสำหรับตัวเจ้า

เอง เพื่อจะได้รู้จักปกครองอย่างยุติธรรม ๑๒อย่างนั้น เราจะให้สิ่งที่เจ้าขอ เราจะทำให้เจ้าเฉลียวฉลาดและมองทุก อย่างได้อย่างทะลุปรุโปร่ง จนไม่มีใครฉลาดเหมือนเจ้าทั้งในอดีตและในอนาคต ด้วย ๑๓แล้วเราจะแถมสิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอให้ ด้วย นั่นคือความ ร่ำรวยและเกียรติยศตลอดชีวิตของเจ้า แล้วจะไม่มียกษัตริย์องค์ ใหญ่มาเปรียบ เทียบกับเจ้าได้ เลย ๑๔ถ้าเจ้าเดินตามทางทั้ง หลายของเรา เชื่อ ฟังกฎและคำ สั่งต่างๆของเรา เหมือนที่ดา วิดพ่อของเจ้าเคยทำมา เราก็มจะให้เจ้ามีชีวิตที่ยืนยาวด้วย”

๑๕แล้วชา โลม อนก็ตื่น ขึ้น และเขาก็รู้ว่าเขาได้ฝันไป เขากลับมาที่เมืองเยรูซาเล็ม ไปยืนอยู่ต่อ หน้าหีบข้อ ตกลงของพระยาหวิห † และได้ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสังสรรค์บูชา แล้วเขาก็จัดงานเลี้ยงให้กับข้าราชการทั้งหมดของเขา

ชาโลมอนตัดสินคดีอย่างเฉลียวฉลาด

๑๖ต่อ มา มีโสเภณีสองคนมาหากษัตริย์ และได้มายืนอยู่ต่อ หน้าเขา ๑๗หญิงคนหนึ่งพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า หญิงคนนี้อาศัยอยู่ในบ้านหลัง เดียวกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้คลอดลูกออกมาคนหนึ่ง ตอนนั้นนางก็อยู่ที่นั่นด้วย ๑๘หลังจากที่ลูกของข้าพเจ้าคลอดออกมาได้สามวัน หญิงคน นี้ก็คลอดลูกออกมาคนหนึ่งด้วย ในบ้านหลังนั้น มีเราอยู่กันแค่สองคน ไม่มีคนอื่นอีก ๑๙ในตอนกลางคืนลูกชายของหญิงคนนี้ตายไป เพราะนางนอนทับเขา ๒๐แล้วนางก็ตื่นขึ้นมาตอนดึก และมาเอาลูกชายของข้าพเจ้าไปจากด้าน ข้างของข้าพเจ้า ในขณะที่ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านยังหลับอยู่ นางเอาเด็กไปวางไว้ที่อกของนาง และเอาตัวลูกชายของนางที่ตายแล้วมาไว้ที่อกของข้าพเจ้า ๒๑เช้าวันรุ่ง ขึ้น ข้าพเจ้าตื่นขึ้นมาเพื่อจะให้นมลูก แต่เขากลับตายเสียแล้ว แต่เมื่อข้าพเจ้ามอง ดูเขาใกล้ๆในตอนฟ้าสว่าง ข้าพเจ้าก็เห็นว่าเด็กคน นี้ไม่ใช่ลูกที่ข้าพเจ้าคลอดออกมา”

*๓:๒ สถานที่สูงต่างๆ เป็นสถานที่สำหรับสักการะบูชาพระเจ้าหรือบรรดาพระปละม สถานที่เหล่านี้มักอยู่ตามเนินเขาหรือตามภูเขาต่างๆ

†๓:๑๕ หีบข้อตกลงของพระยาหวิห คือ “หีบศักดิ์สิทธิ์” หรือ “หีบแห่งคำสัญญา” เป็นหีบที่บรรจุบรรดาแผ่นหินที่มีบัญญัติ ๑๐ ประการเขียนไว้ รวมทั้งสิ่งของต่างๆที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้าได้อยู่กับประชาชนชาวอิสราเอลตลอดเวลาที่พวกเขาอยู่ในทะเลทรายซีนาย

๒๒ แต่หญิงอีกคนได้พูดว่า “ไม่จริง เด็กที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นลูกชายของฉันเอง คนที่ตายไปเป็นลูกของเธอต่างหาก”

แต่หญิงคนแรกก็ยืนยันว่า “ไม่ใช่ คนที่ตายเป็นลูกของเธอ คนที่ยังอยู่เป็นลูกของฉัน” และพวกเขาก็ได้เถียง กันอยู่ต่อ หน้า กษัตริย์

๒๓ กษัตริย์จึงพูดว่า “คน นี้ก็บอกว่า ‘ลูกชายของ ฉันยังมีชีวิตอยู่ ลูกชายของเธอตายแล้ว’ ส่วนอีกคนก็พูดว่า ‘ไม่จริง ลูกชายของเธอตายแล้ว ลูกของฉันต่าง หากที่ยังมีชีวิตอยู่’”

๒๔ แล้วกษัตริย์ก็พูดว่า “เอาดาบมาให้เรา เล่มหนึ่งสิ” พวกเขาจึงนำดาบเล่มหนึ่งมาให้ กษัตริย์ ๒๕ แล้วกษัตริย์ก็ออกคำสั่งว่า “ตัดเด็กที่มีชีวิต นี้ออกเป็นสองท่อนซะ และแบ่งให้พวกนางไปคนละครึ่ง”

๒๖ หญิงคนที่ลูกชายยังมีชีวิตอยู่ ก็ส่งสาร ลูกของนางอย่างจับใจ จึงพูดกับกษัตริย์ว่า “ได้โปรดเถิด นายของข้าพเจ้า ให้เด็กที่ยังมีชีวิตกับนางไปเถิด อย่าฆ่าเขาเลย”

แต่หญิงอีกคนหนึ่งพูดว่า “แบ่งเลย ทั้งเธอ และฉันจะได้ไม่มีใครได้ไป”

๒๗ แล้วกษัตริย์ก็ตัดสินว่า “คืนเด็กที่ยังมีชีวิตให้กับหญิงคนแรก ไป อย่าฆ่าเขา เลย เพราะนางคือแม่ที่แท้จริง”

๒๘ เมื่อชนชาติอิสราเอลทั้งหมดได้ยินเรื่องการตัดสินครั้งนี้ พวกเขาต่างเคารพยำเกรง กษัตริย์ เพราะพวกเขาเห็นแล้วว่ากษัตริย์ ได้รับความเฉลียวฉลาดมาจากพระเจ้า เพื่อปกครองบ้านเมืองอย่างยุติธรรม

อาณาจักรของซาโลมอน

๑ กษัตริย์ซา โลม อนได้ปกครองชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ๒ และต่อไป นี้อือ

ข้าราชการระดับสูงทั้งหมดของเขา

อาซาริยาห์ลูกชายของศาโดกเป็นนักบวช

๓ เอ ลี โส เรฟและอา หิ ยาห์ลูกชายของซิทา

เป็นเลขานุการ

เย โส ซา ฟัทลูกชายของอา หิลูดเป็นผู้ จด

บันทึก

๔ เบนโยนาห์ลูกชายเยโฮยาดา เป็นแม่ทัพ

ศาโดกและอาบียาซาร์เป็นนักบวช

๕ อาซาริยาห์ลูกชายของนาธัน เป็นหัวหน้าดูแลพวกผู้ว่าการเขตต่างๆ ๖ ศนุดลูกชายของนา ธันเป็นนักบวชและเป็นที

ปรีษาของกษัตริย์

๗ อาหิซาร์ทำหน้าที่ดูแลภายในวัง

อาโด นีร์มลูกชายของออบดาทำหน้าที่ควบคุม

คนงานที่ถูกเกณฑ์มา

๘ ซา โลม อนยังมีผู้ ว่าการเขตต่างๆอีก

สิบสองคน ทำหน้าที่ดูแลชนชาติอิสราเอล

ทั้งหมด ซึ่งพวกเขาจะช่วยเหลือในการจัดหา

เสบียงอาหารให้กับกษัตริย์และครอบครัว

กษัตริย์ทั้งหมด ผู้ว่าการแต่ละคนจะต้องจัด

ส่งเสบียงอาหารมาให้หนึ่งเดือนในหนึ่ง ปี

๙ และต่อไปนี่คือชื่อของพวกเขา

เบนเฮอร์ เป็นผู้ว่าอยู่ในแถบเนินเขาเอ ฟรา

อิม

๑๐ เบนเดเคอร์ เป็นผู้ว่าสำหรับ มาคาส ซาอัล

บิม เบธเชเมชและเอโลน-เบธฮานัน

๑๑ เบนเฮเสด เป็นผู้ว่าในอารูบโบท (โสโคห์

และแผ่นดินเฮ เฟอร์ทั้งหมดอยู่ใต้อำนาจ

เขา)

๑๒ เบนอาบีนาตบ เป็นผู้ว่าใน นาฟาทโดร์

(เขาแต่งงานกับทา ฟัทลูกสาวของซา โลม

อน)

๑๓ บา อา นาลูกชายของอา หิลูด เป็นผู้ว่าใน

ทาอานาคเมกิด โดและเบธซานทั้งหมดซึ่ง

อยู่ถัดจากศาเรฐานและอยู่ทางด้าน ใต้ของ

ยิสเรเอล และตั้งแต่เบธซานถึงอาเบลเมโฮ

ลาห์เลยไปถึงอีกฝากหนึ่งของโยกเมอัม

๑๔ เบนเกเบอร์ เป็นผู้ว่าใน ราโมทกิเลอาด

(ยา อีร์ลูกชายของมนัส เสห์ที่ได้ตั้งรกราก

อยู่ในกิ เลอาดอยู่ภายใต้การควบคุมของ

เขา รวมทั้งเขตอา ร โกบในบา ซานและ

เมืองอีกหก สิบเมืองในนั้นที่มีกำแพงสูง

ใหญ่และมีตानประตูที่ทำจากทองสัมฤทธิ์

ด้วย)

๑๕ อาหินาดับลูกชายของอิดโด เป็นผู้ว่าในมา

หะนาอิม

๑๖ อา หิมา อัส เป็นผู้ว่าในนัฟ ทาลี (เขาได้

แต่งงานกับบาเสมท์ลูกสาวของซาโลมอน)

๑๗ บา อา นาลูกชายของหุซัย เป็นผู้ว่าในอา

เซอร์และเบอาโลท

๑๘ เยโฮซาฟัทลูกชายของปารูอาห์ เป็นผู้ว่า

ในอิสสาการ์

* ๓:๒๘ ความเฉลียวฉลาดมาจากพระเจ้า หรือ “ความเฉลียวฉลาดที่ยิ่งใหญ่มาก”

๑๘ ซิเมอีลูกชายของเอลา เป็นผู้ว่าในเบนยามิน

๑๙ เกเบอร์ลูกชายของอูรี เป็นผู้ว่าในแผ่นดินกิเลอาด (ซึ่งเคยเป็นของกษัตร์ยสิ โหนของชาวอาโมไรต์และกษัตร์ยโอกของบาชาน) เขาเป็นผู้ว่ากรเพียงคนเดียวที่ปกครองเขตนั้น

๒๐ ชาวยูดาห์และชาวอิสราเอลมีจำนวนมากมายมหาศาลเหมือนเม็ดทรายบนหาดทราย พวกเขาอยู่กันอย่างมีความสุข และมีกินมีดื่มกันอย่างเหลือเฟือ

๒๑ ซาโลม่อนได้ปกครองเหนือพวกอาณาจักรทั้งสิน ตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงแผ่นดินของชาวฟิลิสเตียและไปจนสุดเขตแดนของประเทศอียิปต์ ประเทศเหล่านี้ได้ส่งส่วย และอยู่ภายใต้อำนาจของซาโลม่อนตลอดชีวิตของซาโลม่อน †

๒๒ เสบียงอาหารที่ซาโลม่อนกับทุกคนในวังจะต้องใช้กินกันในแต่ละวัน คือ

แบ่งอย่างดีสามสิบโคเร ‡

แบ่งหยาบหกสิบโคเร ¶

๒๓ วัวที่เลี้ยงในคอกสัตว์จนอ้วนพิสิบตัว

วัวที่เลี้ยงในทุ่งหญ้ายี่สิบตัว

แกะหนึ่งร้อยตัว

รวมทั้งกวาง เนื้อทรายและละมั่งตัวผู้ สี่อีกหลายตัว และสัตว์ปีกที่ขนไว้แล้ว

๒๔ ซาโลม่อนปกครองอยู่เหนือแผ่นดินทั้งหมดและเหนือกษัตร์ยทั้ง หลายที่อยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำยูเฟรติส จากทิฟสาห์ไปจนถึงกาซา และมีสันติภาพอยู่รอบด้าน

๒๕ ตลอดช่วงชีวิตของซาโลม่อน ชาวยูดาห์และชาวอิสราเอลตั้งแต่นานจนถึงเบเออร์เซบา ทุกคนต่างมีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัย หนึ่งอยู่ใต้เงาองุ่นและต้นมะเดื่อของตน

๒๖ ซาโลม่อนมีคอกขังม้าแต่ละตัวอยู่สี่สิพัน **คอก เป็นม้าสำหรับลากรถรบ และมีทหารบนรถม้าอยู่หนึ่งหมื่นสองพัน คน ๒๗ ผู้ว่าของแต่ละเขต เมื่อถึงเวลาที่จะต้องจัดส่งเสบียงอาหารให้กษัตร์ยและคนทั้งหมด ที่นั่งกินร่วมโต๊ะกับกษัตร์ย พวกเขาต่างก็ส่งเสบียงมาตามเดือนของตน และไม่ให้มีสิ่งใดขาดตกบกพร่องเลย ๒๘ พวกเขาจึงได้นำข้าวบาร์เลย์และฟางสำหรับพวกม้าลากรถรบและพวกม้าอื่นๆไปเก็บไว้ตามสถานที่ของมัน

ความเฉลียวฉลาดของซาโลม่อน

๒๙ พระเจ้าได้ให้ซาโลม่อนมีความเฉลียวฉลาดและการมองที่ทะลุปรุโปร่งและมีความเข้าใจมากมายเหมือนกับเม็ดทรายบนชายหาด ๓๐ ความเฉลียวฉลาดของซาโลม่อนนั้นเหนือกว่าความฉลาดของทุกคนในฝั่งตะวันออก และเหนือกว่าความเฉลียวฉลาดทั้งสินของคนในประเทศอียิปต์ ๓๑ เขาฉลาดกว่าใครๆทั้งหมด แม้แต่เอธานชาวเอสราห์หรือพวกลูกชายของมาโฮล คือเฮมาน คาลโคล และดาร์ดา ชื่อเสียงของซาโลม่อนได้เลื่องลือไปทั่วทุกชาติที่อยู่ล้อมรอบ ๓๒ เขาได้พูด คำสุภาษิต ไว้ถึงสามพันข้อ และบทเพลงต่างๆของเขาก็มีจำนวนถึงหนึ่งพันกับห้าเพลง

๓๓ ซาโลม่อนได้บรรยายถึงชีวิตของพืชตั้งแต่ต้นสนซีดาร์ของเลบานอนไปจนถึงต้นหุสบที่งอกออกมาจากกำแพงต่างๆ เขายังสอนเกี่ยวกับพวกสัตว์และนก สัตว์เลื้อยคลาน ††และปลา ๓๔ คนจากทุกชาติต่างก็มาฟังความเฉลียวฉลาดของซาโลม่อน ซึ่งคน

†๔:๒๑ **ส่วย** เงินที่ประชาชนให้กับกษัตร์ยที่เอาชนะพวกเขาได้
†๔:๒๑ **ประเทศเหล่านี้ ... ชีวิตของซาโลม่อน** แสดงให้เห็นว่าประเทศเหล่านี้ได้ทำข้อตกลงสันติภาพกับซาโลม่อนเป็นเพราะอำนาจอันยิ่งใหญ่ของเขา
‡๔:๒๒ **สามสิบโคเร** เท่ากับ ๖,๖๐๐ ลิตร
¶๔:๒๒ **หกสิบโคเร** เท่ากับ ๑๓,๒๐๐ ลิตร
§๔:๒๓ **กวาง เนื้อทรายและละมั่งตัวผู้** คือกวางป่าชนิดต่างๆ
๔:๒๖ **สี่พัน ประโยคนี้นมาจากสำเนากรีกโบราณ ตรงกับ ๒ พงศาวดาร ๙:๒๕ แต่สำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า "สี่หมื่น"
††๔:๓๓ **สัตว์เลื้อยคลาน** สิ่งที่เลื้อยคลานได้ อาจรวมถึงสัตว์ชนิดอื่นๆตั้งแต่แมลงต่างๆไปจนถึงสัตว์จำพวกกิ้งก่า งูชนิดต่างๆและปลา

เหล่า นี้ถูกส่งมาจากกษัตริย์ทั่ว โลกที่ได้ข่าวเกี่ยวกับความเฉลียวฉลาดของเขา

ซาโลมอนเตรียมมัตถุสร้างวิหาร

(๒ พศต. ๒:๑-๑๘)

๕ เมื่ออี รามกษัตริย์ของเมืองไทรเซ ได้ยินว่าซาโลมอนได้รับการเจิมขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากดาวิดพ่อของเขา กษัตริย์อี รามจึงได้ส่งทูตของเขาไปหาซา โลม อน เพราะเขาเป็นเพื่อนที่ดีของดา วิดตลอด มา

๒ ซาโลมอนจึงได้ส่งข้อความนี้มาถึงอีรามว่า
๓ “ท่านก็รู้ว่าดา วิดพ่อของข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะสร้างวิหารเพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเขา ได้ เพราะต้องคอยสู้รบกับพวกศัตรูที่อยู่ล้อม รอบเขา จนกระทั่งพระ ยาร์เวห์ได้ปราบพวกศัตรูให้อยู่ใต้เท้าของเขา ๔ แต่ตอนนี้พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าได้ให้ข้าพเจ้าหยุดพักจากสงครามแล้วในทุกๆด้าน และไม่มีการต่อสู้หรือความหายนะใดๆอีก

๕ ข้าพเจ้าจึงตั้งใจว่าจะสร้างวิหารขึ้นหลังหนึ่ง เพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าตามที่พระ ยาร์เวห์ได้เคยบอกไว้กับดาวิดพ่อของข้าพเจ้า เมื่อพระองค์พูดว่า ‘ลูกชายของเจ้าคนที่เราจะให้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์แทนเจ้า นั้น จะเป็นผู้ สร้างวิหารเพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของเรา’

๖ อย่างนั้น ช่วยส่งคนให้ตัดต้นสนซีดาร์ของเลบานอนไว้ให้กับข้าพเจ้าด้วย คนของข้าพเจ้าจะทำงานร่วมกับคนของท่าน และข้าพเจ้าจะจ่ายเงินให้กับท่านสำหรับคนของท่าน ตามจำนวนค่าจ้างที่ท่านกำหนด มา ท่านก็รู้ว่าข้าพเจ้าไม่มีคนที่มีความชำนาญในการตัด ไม้ เหมือนกับชาวซีโตน”

๗ เมื่ออีรามได้ยินข้อความของซาโลมอน ก็รู้สึกพอใจอย่างมากและพูดว่า “วันนี้ เราขอสรรเสริญองค์พระยาร์เวห์ เพราะพระองค์ได้

ให้ลูกชายที่เฉลียวฉลาดคนหนึ่งกับดาวิดเพื่อที่จะปกครองชนชาติที่ยิ่งใหญ่นี้” ๘ อีรามได้ส่งข้อความไปถึงซาโลมอนว่า

๙ “เราได้ รับข้อความที่ท่านส่งถึงเราแล้ว และจะทำตามทุกอย่างที่ท่านต้องการ เราจะจัดหาไม้ สนซี ดาร์และไม้ สนสามใบให้กับท่าน ๑๐ บรรดาคนของเราจะชักลากไม้เหล่า นี้ลงมาจากเลบานอนไปที่ทะเล และเราจะเอาไม้เหล่านี้นักกรรมกันล่องเป็นแพไปตามทะเลจนถึงสถานที่ที่ท่านกำหนด ไว้ และที่นั่นเราจะแยกพวกมันออก และท่านก็สามารถเอามันไปได้ ท่านสามารถตอบแทนเราได้ ด้วยการส่งเสบียงอาหารให้กับคนในวังของเราเช่นกัน”

๑๑ อี รามจึงได้จัดส่งไม้ สนซี ดาร์และไม้ สนสามใบให้กับซา โลม อนตามที่เขาต้องการทุกอย่าง ๑๒ ซา โลม อนก็ได้ให้แบ่งสลีสี่ ล้านสี่ แสนลิตร ๑๓ เป็นอาหารให้กับคนในวังของอี ราม และน้ำมันมะกอกบริสุทธิ์สี่ แสนสี่ หมื่นลิตร ๑๔ ซาโลมอนทำอย่างนี้ให้กับอีรามปีแล้วปีเล่า

๑๕ พระ ยาร์เวห์ให้ความเฉลียวฉลาดกับซา โลม อน ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับเขา อี รามและซา โลม อนก็ได้ทำสัญญาเป็นพันธมิตรต่อกันและอยู่กันอย่างสันติ

๑๖ กษัตริย์ซา โลม อนได้เกณฑ์พวกแรงงานมาจากทั่วทั้งอิสราเอลรวมสามหมื่นคน ๑๗ เขาได้ส่งคนเหล่านี้ น้อออกไปที่เลบานอนโดยแบ่งเวรกันไป เวนละหนึ่งหมื่นคนต่อเดือน เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในเลบานอนหนึ่งเดือนและได้อยู่ที่บ้านของพวกเขาสองเดือน อาโด นีร์มทำหน้าที่เป็นผ้ควบคุมคนงาน ๑๘ ซา โลม อนมีคนแบกหามอยู่เจ็ด หมื่นคนและมีคนตัดหินแปดหมื่นคนที่ทำงานอยู่ในแถบเนิน เขา ๑๙ มีหัวหน้าคนงานอีกสาม พันสาม ร้อยคนที่ทำหน้าที่ดูแลงานในโครงการและคอยสั่ง งานคนงาน ๒๐ กษัตริย์ซา โลม อนได้สั่งให้พวก เขาตัดหินก้อนใหญ่ๆที่มีราคาแพงออกมาจากเหมืองหิน เพื่อเซ็หินที่ตกแต่งแล้วนี้วางเป็น

*๕:๖ คนที่มีความชำนาญในการตัด ไม้ หรือช่าง ไม้ คือคนที่ทำงานกับไม้ ในสมัยโบราณ หมายถึงคนตัดไม้ด้วย

๑๕:๑๑ สี่ล้านสี่แสนลิตร หรือ สองหมื่นโคเร

๑๕:๑๑ สี่แสนสี่หมื่นลิตร หรือ สองหมื่นบัท

ฐานรากของวิหาร ^{๑๔}ข้างแคะ สลักของชาโลมอนและสีรามูและคนจากเกบาล *ต่างตัดแต่งไม้และหินเพื่อนำมาสร้างเป็นวิหาร

ชาโลมอนสร้างวิหาร

(๒ พศต. ๓:๑-๑๔, ๔:๑-๑๐, ๑๙-๒๒; ๕:๑)

๖ ^๑เป็นเวลาที่ ร้อยแปดสิบปี [†]หลังจากที่ชาวอิสราเอลได้อพยพออกมาจากประเทศอียิปต์ ในเดือนศิว ซึ่งเป็นเดือนที่สองของปี ตรงกับปีที่สี่ที่ชาโลมอนเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ชาโลมอนได้เริ่มสร้างวิหารของพระยาห์เวห์ ขึ้น ^๒วิหารที่กษัตริย์ชาโลมอนได้สร้าง ขึ้นให้พระยาห์เวห์ นั้นมีขนาดยาวหกสิบศอก [‡]กว้างยี่สิบศอก [¶]และสูงสามสิบศอก [§]ด้านหน้าของห้องโถงใหญ่ของวิหาร มีระเบียงที่ยื่นออกมาสิบศอก และมีความกว้างยี่สิบศอกซึ่งเท่ากับความกว้างของวิหารพอดี ^{¶¶}พระองค์ได้สร้างช่องหน้าต่างแคบๆหลายบานไว้ด้านบนของผนังวิหาร ^{**}ช่องหน้าต่าง นี้ด้านในเล็กกว่าด้านนอก ^{¶¶¶}ชาโลมอนได้สร้างห้องโดยรอบ ติดกับผนังรอบห้องโถงใหญ่และห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ห้องพวกนี้มีสามชั้น ^๖ฝาผนังด้านนอกของห้องโถงใหญ่นั้น ด้านล่างหนากว่าด้านบนเป็นหยักป่าเข้าไป เพื่อจะได้วางไม้คานไม้คานจะได้ไม่ทะลุฝาผนังเข้าไป จึงทำให้พวกห้องด้านบนกว้างกว่าพวกห้องด้านล่าง พวกห้องชั้นล่างสุดกว้างห้าศอก ^{††}ชั้นที่สองกว้างหกศอก ^{‡‡}และชั้นที่สามกว้างเจ็ดศอก ^{¶¶¶¶}ในการก่อสร้างวิหารนี้ จะใช้แต่หินที่ได้รับการตัด แต่งเรียบร้อยแล้วจากเหมืองหิน

เท่านั้น ก็เลยไม่มีเสียงค้อน หรืออี่เต้อ หรือเครื่องมืออื่นๆที่ทำจากเหล็ก

^๔ทางเข้าห้องพวกนี้ อยู่ที่ชั้นหนึ่ง ตรงด้านทิศใต้ของวิหาร ข้างในมีบันไดขึ้นจากชั้นหนึ่งไปชั้นสอง และจากชั้นสองไปชั้นสาม

^๕ชาโลมอน หนักได้สร้างวิหาร นั้นจนเสร็จสมบูรณ์ พระองค์ได้สร้างหลังคาวิหาร โดยมีชื่อและแผ่นกระดานที่ทำจากไม้สนซีดาร์ ^{๑๐}แล้วพระองค์ได้สร้างพวกห้องที่ล้อมรอบวิหารจนเสร็จ แต่ละห้องสูงห้าศอก และมีพวกไม้คานที่ทำจากสนซีดาร์วางพาดอยู่บนหยักป่าของฝาผนังวิหาร

^{๑๑}คำพูดของพระยาห์เวห์มาถึงชาโลมอนว่า ^{๑๒-๑๓}“ถ้าหากเจ้าทำตามกฎต่างๆของเราทำตามข้อบังคับทุก ข้อและรักษาคำสั่งทุกอย่างของเรา และใช้ชีวิตตามนั้น เราก็จะทำตามคำสัญญาที่เราได้ให้ไว้กับดาวิดพ่อของเจ้า เราจะอาศัยอยู่ในท่ามกลางชาวอิสราเอลในวิหารนี้ที่เจ้ากำลังสร้าง ขึ้น และเราจะไม่ละทิ้งประชาชนชาวอิสราเอลของเรา”

^{๑๔}ชาโลมอนจึงได้สร้างวิหารหลัง นั้นจนเสร็จสมบูรณ์

^{๑๕}พระองค์ใช้แผ่นกระดานที่ทำจากไม้สนซีดาร์ ครอบคลุมผนังด้านในที่ทำจากหินโดยรอบ ตั้งแต่พื้นไปจนถึงเพดาน และปูทับพื้นหินทั้งหมดในวิหารด้วยแผ่นกระดานที่ทำจากไม้สนสามใบ ^{๑๖}ที่ด้านในสุดของวิหาร พระองค์ใช้แผ่นกระดานที่ทำจากไม้สนซีดาร์ กั้นห้องขึ้นมาตั้งแต่พื้นจนถึงเพดาน มีขนาดยาวยี่สิบศอก เพื่อให้เป็นห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ^{๑๗}ห้องโถงใหญ่ด้านหน้ามีขนาดยาวสี่สิบศอก ^{§§}^{๑๘}ภายในวิหารใช้ไม้สนซีดาร์ที่แกะ

* ๕:๑๘ เกบาล หรืออีกชื่อหนึ่งว่า “บูปลอส”

† ๖:๑ สี่ร้อยแปดสิบปี ประมาณ ๘๖๐ ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

‡ ๖:๒ หกสิบศอก หรือ ๓๑.๕ เมตร

¶ ๖:๒ ยี่สิบศอก หรือ ๑๐.๕ เมตร

§ ๖:๒ สามสิบศอก หรือ ๑๕.๓๕ เมตร สำเนาภาษากรีกโบราณเขียนไว้ว่า ๒๕ ศอก

** ๖:๔ หน้าต่าง ... วิหาร อาจจะหมายถึงหน้าต่างที่มีลวดลายฉลุ

†† ๖:๖ ห้าศอก หรือ ๒.๖ เมตร

‡‡ ๖:๖ หกศอก หรือ ๓.๒ เมตร

¶¶ ๖:๖ เจ็ดศอก หรือ ๓.๗ เมตร

§§ ๖:๑๗ สี่สิบศอก หรือ ๒๑ เมตร

สลักลายน้ำเต้า *และลายดอกไม้บานกรูไว้ จนหมด ไม่เห็นส่วนที่เป็นหินเลย ^{๑๙}ชา โลม อนได้สร้างห้องศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ ด้านในสุดของวิหารจนเสร็จ เพื่อใช้เป็น ที่วางหีบแห่งข้อ ตกลงของพระ ยาท์เวห์ ^{๒๐}ห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนี้มีขนาดยาวสี่สิบ ศอก กว้างยี่สิบศอกและสูงยี่สิบศอก เขา ใช้ทองคำบริสุทธิ์ชุบทั่วไว้ที่ด้าน ในของห้อง และเขาได้สร้างแท่นเผาเครื่องหอมที่ทำจาก ไม้ สนซี ดาร์ตัง ไว้ตรง หน้าห้อง นี้ และเอา ทองบุแท่นเผาเครื่องหอม นี้ ^{๒๑}ชา โลม อนบุ ทองคำบริสุทธิ์ไว้ที่ด้าน ในของวิหาร และใช้ ไขทองคำกั้นไว้ที่หน้าห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุดที่ได้ บุทองคำไว้แล้ว ^{๒๒}แล้วด้านในของวิหารก็บุ ทองคำไว้ทั้งหมด แท่นเผาเครื่องหอมที่ตั้ง อยู่หน้าห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ก็บุทองคำด้วย ^{๒๓}ภายในห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เขาได้ใช้ไม้ มะกอกสร้างเป็นทิว สวรรค์มีปีก ไว้สององค์ แต่ละองค์มีความสูงสิบ ศอก ^{๒๔}ปีกข้างหนึ่ง ของทูตองค์แรก มีความยาวห้า ศอก ปีกอีก ข้างหนึ่งยาวห้า ศอก วัดจากปลายปีกข้าง หนึ่งไปถึงปลายปีกอีกข้าง หนึ่งยาวสิบ ศอก ^{๒๕}ทูต สวรรค์มีปีกองค์ที่ สองก็วัดได้สิบศอก ด้วย ทั้ง สององค์มีขนาดและรูปร่างเหมือน กัน ^{๒๖}ทูต สวรรค์มีปีกทั้งสององค์ นั้นสูงสิบ ศอกๆเท่ากัน ^{๒๗}ชา โลม อนได้วางทูตสวรรค์มี ปีกทั้งสององค์ไว้ภายในห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ปีกข้างหนึ่งของทูตสวรรค์ทั้งสองนั้นแตะกัน อยู่ตรงกลางห้อง ส่วนปีกอีกข้างของทูตทั้ง สอง นั้นก็ไปติดกับฝาผนังแต่ละด้าน ^{๒๘}และ ทูต สวรรค์มีปีกทั้งสององค์ นั้นก็มีทองคำบุ อยู่ ^{๒๙}บนฝาผนังด้านในของห้อง โถงใหญ่และ ห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด นั้น มีทั้งรูปทูต สวรรค์มี ปีก รูปต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน สลัก

อยู่มากมาย ^{๓๐}พื้นของห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และห้อง โถงใหญ่ของวิหาร บุด้วยทองคำ ^{๓๑}ตรงทาง เข้าของห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด คน งานได้เอาไม้มะกอกมาสร้างเป็นประตูขึ้น สองบาน และทำกรอบประตูเป็นรูปห้า เหลี่ยม ^{๓๒}ชา โลม อนให้พวกช่างทำบาน ประตูทั้งสอง นั้นจากไม้มะกอก และแกะ สลักรูปทูตสวรรค์มีปีก ต้นปาล์มและดอกไม้ บานไว้มากมาย และบุด้วยทองคำ ^{๓๓}ตรงทางเข้าห้องโถงใหญ่ พวกเขาได้ใช้ ไม้มะกอกมาทำกรอบประตูเป็นรูปสี่เหลี่ยม ^{๓๔}พวก เขาได้เอาไม้ สนสามใบมาสร้างเป็น สองประตู แต่ละประตูก็มีบานประตูสอง บานที่พับได้ ^{๓๕}พวกช่างได้แกะสลักลายทูต สวรรค์มีปีก ต้นปาล์มและดอกไม้ไว้บนบาน ประตูเหล่านั้น และบุด้วยทองคำ ^{๓๖}แล้วพวกช่างก็ได้เอาหินที่ตัด แต่งแล้ว มาสร้างเป็นกำแพงล้อม รอบลานด้าน ใน ไว้ กำแพงแต่ละด้านสร้างขึ้นด้วยหินที่ตัด แต่ง แล้วสามชั้น กับไม้สนซีดาร์อีกหนึ่งชั้น ^{๓๗}พวกเขาเริ่มก่อสร้างวิหารของพระ ยาท์เวห์ขึ้นในเดือนคิฟ (เป็นเดือนที่สองของ ปี) ซึ่งตรง กับปีที่สี่ที่กษัตริย์ชา โลม อนเป็น กษัตริย์ของอิสราเอล ^{๓๘}วิหารสร้างเสร็จในปี ที่สิบเอ็ดที่ชาโลมอนเป็นกษัตริย์ ในเดือนมูล (ซึ่งเป็นเดือนที่แปดของปี) วิหารก็สร้างเสร็จ ตามรายละเอียดที่ได้กำหนดไว้ทุก อย่าง ชา โลม อนได้ใช้เวลาในการสร้างวิหารทั้งหมด เจ็ดปี

วังของชาโลมอน

๗ ^๑ชา โลม อนได้ใช้เวลาถึงสิบ สามปีใน การสร้างวังของเขา ^๒เขายังได้สร้างตึก ที่มีชื่อเรียกว่า “ป่าของเลบานอน” ขึ้นมา ตึกแห่งนี้มีความยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างห้า

*๖:๑๘ **น้ำเต้า** พืชชนิดหนึ่งมีเถายาว ผลของมันมีลักษณะเหมือนเหยือกน้ำและเมื่อทิ้งไว้ นานจะแข็งขึ้นจนเหมือนไม้
 †๖:๒๐ **ยี่สิบศอก** หรือ ๑๐.๕ เมตร
 ‡๖:๓๑ **กรอบประตูเป็นรูปห้าเหลี่ยม** คงหมายถึงบนประตูทำจากไม้สามชั้น ทรงบ้านไม่ใช่ เป็นปลายแหลม
 §๗:๒ **หนึ่งร้อยศอก** หรือ ๕๒.๕ เมตร

ลิปศอก S และสูงสามลิปศอก **โดยมีเสา * ที่ทำจากไม้ สนซี ดาร์สีแถว ที่ปลายเสาแต่ละด้าน จะมียอดเสาที่ทำจากไม้ สนซี ดาร์รองรับ เพดานอยู่ ^๓ มีคานที่ทำจากไม้ สนซี ดาร์พาดขวางอยู่ เสาแต่ละแถวมียอดคานพาดอยู่สิบ ห้าต้น รวมทั้งหมดสี่สิบห้าต้น บนคานพวกนี้ มีกระดานไม้ สนซี ดาร์มุ่งเป็นหลังคาอยู่ ^๔ ที่ผนังด้านข้างตรงสองด้าน มีหน้าต่างเรียงกันอยู่สามแถว ตั้งอยู่ตรงข้ามกันพอดี ^๕ ทั้งด้าน หน้าและด้านหลัง ต่างก็มีสามประตู และมีกรอบประตูเป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า

^๖ชา โลม อนได้สร้างระเบียบที่เรียกว่า “ระเบียบเสา” มีความยาวห้าลิปศอก กว้างสามลิปศอก ที่ด้านหน้าของระเบียบมีหลังคาปิด ซึ่งมีพวกเสารองรับอยู่

^๗พระองค์ได้สร้างห้องบัลลังก์ที่พระองค์จะใช้ในการตัดสินคดี ห้องนั้นเรียกว่า “หอพิพากษา” ห้อง นั้นนำไปด้วยไม้ สนซี ดาร์ ตั้งแต่พื้นจนถึงเพดาน

^๘หลังหอพิพากษานี้ก็มีลาน วงที่ชา โลม อนพักอยู่สร้างล้อม รอบลาน นั้น ลักษณะของวง นั้นจะเหมือนกับหอพิพากษา เขายังสร้างวงอย่างเดียวกัน นี้ให้กับภรรยาของเขาที่เป็นลูกสาวของกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ด้วย

^๙ตึกทั้งหมดเหล่านี้สร้างด้วยหินราคาแพง หินเหล่านี้ ถูกตัดตามขนาดที่ต้องการด้วยเลื่อยและทำให้เรียบทั้งด้าน หน้าและด้านหลัง หินราคาแพงเหล่านี้ใช้ทำตั้งแต่ฐานรากขึ้นไปจนถึงยอดของกำแพง สิ่งก่อสร้างทั้งหมดเหล่านี้ จากข้างนอกเข้าไปจนถึงลานใหญ่และจากฐานขึ้นไปจนถึงหลังคา แม้แต่กำแพงรอบๆ ลานก็สร้างขึ้นด้วยหินราคาแพงเหล่านี้ ^{๑๐} พวกฐานรากทั้งหลายถูกสร้างขึ้น

ด้วยก้อนหินขนาดใหญ่ราคาแพง บางก้อนมีขนาดยาวถึงลิปศอก ¹ และบางก้อนก็มีขนาดยาวถึงแปดศอก ^๒ แล้วบนหินเหล่านั้นก็ยังมีหินอื่นๆที่มีราคาแพงและไม้คานที่ทำจากไม้ สนซี ดาร์ด้วย ^{๑๒} มีพวกกำแพงล้อม รอบลานของวัง ของวิหารและระเบียบของวิหาร กำแพงเหล่านี้ สร้างด้วยหินสองชั้น และท่อนไม้สนซีดาร์อีกหนึ่งชั้น

^{๑๓}กษัตริย์ชา โลม อนได้ส่งคนไปที่เมืองไทรเซ เพื่อไปนำตัวชายคนหนึ่งชื่อว่าสุราม มาที่เมืองเยรูซาเล็ม ^{๑๔}แม่ของสุราม เป็นชาวอิสราเอลจากเผ่าเนฟทาลี พ่อของเขาที่ตายไปแล้วมาจากเมืองไทรเซ สุรามเป็นช่างทองสัมฤทธิ์ สุรามมีความเชี่ยวชาญมากและมีประสบการณ์ในงานที่เกี่ยวข้องกับทองสัมฤทธิ์ทุกประเภท เขาได้มาหากษัตริย์ชา โลม อน และได้ทำงานทั้งหมดตามที่ได้รับมอบหมายมา

^{๑๕}เขาหล่อเสาทองสัมฤทธิ์ขึ้นสองต้นสำหรับระเบียบ แต่ละต้นสูงสิบ แปดศอก S และมีขนาดโดยรอบสิบ สองศอก **เสานี้กลวง และมีเนื้อเหล็กหนาหนึ่งฝ่ามือ ¹¹ ^{๑๖}เขายังได้ทำหัวเสาทองสัมฤทธิ์สองอันเพื่อไปวางไว้บนยอดเสาสองต้น นั้น หัวเสาแต่ละอันสูงห้าศอก ¹² ^{๑๗}มีตาข่ายที่ทำขึ้นจากโซ่ผูกห้อยบนหัวเสาทั้งสองต้น ^{๑๘}เขาได้หล่อลูกทิมขึ้นเป็นแถวสองแถวล้อมรอบหัวเสานั้น เขาเอาลูกทิมทองสัมฤทธิ์เหล่านั้นทับตาข่ายแต่ละอัน เพื่อปิดหัวเสาที่อยู่บนยอดเสาแต่ละต้น ^{๑๙}หัวเสาที่อยู่บนยอดเสาทำขึ้นเป็นรูปดอกไม้ ^{๒๐}หัวเสาที่อยู่บนยอดเสาเหนือตาข่ายที่ห้อยลงมาเป็นรูปชาม ลูกทิมสองร้อยลูกห้อยอยู่เป็นแถวล้อมรอบหัวเสา ^{๒๑}สุรามตั้งเสาทองสัมฤทธิ์คู่

S๗:๒ **ห้าลิปศอก** หรือ ๒๖.๒๕ เมตร

๗:๒ **สามลิปศอก หรือ ๑๕.๘ เมตร ภาษากรีกโบราณแปลไว้ว่า ๒๕ ศอก

*๗:๒ **เสา** เป็นเสาหินหรือไม้ที่มีการตกแต่งประดับประดาอย่างสวยงามบนหัวเสา

1๗:๑๐ **ลิปศอก** หรือเท่ากับ ๕.๒๕ เมตร

†๗:๑๐ **แปดศอก** หรือ ๔.๒ เมตร

1๗:๑๓ **สุราม** หรือฮิราม

S๗:๑๕ **สิบแปดศอก** หรือ ๙.๕ เมตร

๗:๑๕ **สิบสองศอก หรือ ๖.๓ เมตร

††๗:๑๕ **เสานี้กลวง ... หนาหนึ่งฝ่ามือ** ประโยคนี้มาจาก สำเนาแปลกรีกโบราณ

‡๗:๑๖ **ห้าศอก** หรือ ๒.๖ เมตร

นั้นไว้ที่หน้าระเบียงของวิหาร เขาตั้ง ชื่อเสาที่ตั้งอยู่ทางด้านซ้าย ^{¶¶}ว่ายา คินและตั้ง ชื่อเสาที่ตั้งอยู่ทางด้านขวา ^{*}ว่าโบอาส ^{๒๒}หัวเสาที่อยู่บนยอดของเสาเหล่านี้มีรูปร่างเหมือนดอกไม้ แล้วงานก่อสร้างเสาเหล่านี้ นนั้นก็ได้เสร็จสิ้นลง

^{๒๓}สุ รัมได้หล่อขันทะเล [†]ขึ้นจากเหล็กหล่อ มีรูปร่างเป็นวงกลมวัดความกว้างจากขอบด้าน หนึ่งไปถึงอีกด้าน หนึ่งได้สิบศอก และสูงห้าศอก มีความยาวโดยรอบสามสิบศอก ^{๒๔}ที่ได้ขอบของขันทะเล นั้น สุ รัมได้หล่อหน้า เค้าขึ้นสองแถวล้อม รอบขันทะเล นั้น หล่อเป็นเนื้อ เดียวกันกับขันทะเล นั้น ^{๒๕}ขันทะเลนั้นตั้งอยู่บนหัวตัวผู้สิบสองตัว มีสามตัวหัน หน้าไปทางทิศ เหนือ สามตัวหัน หน้าไปทางทิศ ตะวัน ตก อีกสามตัวหันไปทางทิศ ใต้และสามตัวที่เหลือหันไปทางทิศ ตะวันออก ขันทะเลนั้นวางอยู่บนตัวพวกมัน ส่วนหางของพวก มันหันเข้าหากันอยู่ด้าน ใน ^{๒๖}ขันทะเล นี้มีความ หนาหนึ่งฝ่ามือ [‡]และที่ขอบของมันมีลักษณะเหมือนขอบของถ้วย นั่นคือเป็นเหมือนดอกกลิลีที่บาน ออก ขัน นี้สามารถเก็บน้ำได้สี่หมื่นสี่พันลิตร [¶]

^{๒๗}เขายังได้สร้างรถ เช่นสิบคันจากทองสัมฤทธิ์ แต่ละคันยาวสี่ศอก กว้างสี่ศอกและสูงสามศอก [§]ต่อไป นี้คือวิธีสร้างรถ เช่นเหล่านี้ พวกมันมีแผงสี่เหลี่ยมด้าน เท่าฝังอยู่ในโครง ^{๒๘}บนแผงและโครงเหล่านี้มีพวกรูปสิงห์ พวกรูปวัวตัวผู้ และรูปทูตสวรรค์มีปีก แกะสลักอยู่ ทั้งด้านบนและด้านล่างของบรรดารูปสิงห์และรูปวัวตัวผู้เหล่านั้นมีลายมาลัยดอกไม้ที่ใช้ค้อนทำขึ้น ^{๓๐}รถเช่นแต่ละคันมีล้อสี่ล้อ ทั้งล้อและเพลทำ

ขึ้นจากทองสัมฤทธิ์ และบนรถเช่นจะมีอ่างน้ำหนึ่งใบวางอยู่บนที่รองรับตรงมุมทั้งสี่ ที่รองรับแต่ละอันทำจากทองสัมฤทธิ์ และมีลวดลายมาลัยดอกไม้มัดดอกอยู่ ^{๓๑}มีโครงด้านบน ซึ่งมีช่องสำหรับขามใหญ่ โครง นั้นสูงหนึ่งศอก ^{**}ช่องเปิด นี้มีลักษณะกลม วัดขนาดที่ฐานได้กว้างหนึ่งศอกครึ่ง ^{††}และมีการแกะสลักลวดลายไว้โดยรอบช่องเปิด นั้น โครง นั้นสี่เหลี่ยมไม่กลม ^{๓๒}มีล้อสี่ล้ออยู่ใต้โครง นั้น และเพลของล้อเหล่านี้ นั้นเชื่อมติดเข้า กับแท่น ล้อแต่ละล้อมีเส้นผ่า ศูนย์กลางหนึ่งศอกครึ่ง ^{๓๓}ลักษณะของล้อเหมือนกับล้อของรถรบ ทั้งเพล วังล้อ ซึ่งล้อและดุมล้อ ล้วนหล่อขึ้นจากเหล็กสัมฤทธิ์

^{๓๔}รถ เช่นแต่ละคันมีที่รองรับอยู่ตรงมุมทั้งสี่ ที่รองรับ นี้เป็นเนื้อ เดียวกันกับรถ เช่นนั้น ^{๓๕}ด้านบนของรถ เช่นมีขอบทองสัมฤทธิ์ สูงครึ่งศอกล้อม รอบเป็นเนื้อเดียวกันกับรถ เช่น ^{๓๖}สุ รัมได้แกะสลักลายพวกทูตสวรรค์ มีปีก พวกสิงห์และพวกต้นปาล์มมากมายอยู่บนพื้น ผิวของที่รองรับและบนแผงเหล่านี้ นั้นที่ไหนมีช่องว่างเขาก็จะแกะลายพวง มาลัยไว้จนทั่ว ^{๓๗}นี่คือวิธีที่เขาสร้างรถ เช่นทั้งสิบคัน รถเช่นเหล่านี้ หล่อขึ้นจากแม่ พิมพ์อันเดียวกันจึงมีรูป ร้างและขนาดเหมือนกันหมด

^{๓๘}แล้วสุ รัมก็ได้ทำอ่างน้ำทองสัมฤทธิ์ขึ้นสิบอ่าง แต่ละอ่างจุน้ำได้แปด ร้อยแปด สิบ ลิตร ^{‡‡}แต่ละอ่างกว้างสี่ศอก วางอยู่บนรถ เช่น รถ เช่นละหนึ่งใบ ^{๓๙}เขาวางรถ เช่นห้าคันไว้ทางด้าน ใต้ของวิหารและอีกห้าคันไว้ทางด้าน เหนือ เขาวางขันทะเลไว้ทางด้าน ใต้ที่มุมทางทิศ ตะวัน ออกเฉียง ใต้ของวิหาร

¶๗:๒๑ ซ้าย ด้านทิศใต้

*๗:๒๑ ขวา ด้านทิศเหนือ

†๗:๒๓ ขันทะเล ขันเก็บน้ำขนาดใหญ่ที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ตั้งอยู่ในวิหาร ดูใน ๒ พงศาวดาร ๔:๒-๖

‡๗:๒๖ หนึ่งฝ่ามือ ประมาณ ๗.๖ เซนติเมตร

¶๗:๒๖ สี่หมื่นสี่พันลิตร หรือ ๒๐,๐๐๐ บัท

§๗:๒๗ สามศอก หรือ ๑.๖ เมตร

**๗:๓๑ หนึ่งศอก เท่ากับ ๕๒.๕ เซนติเมตร

††๗:๓๑ หนึ่งศอกครึ่ง หรือ ๗๙ เซนติเมตร

‡‡๗:๓๘ แปดร้อยแปดสิบลิตร หรือ สี่สิบบัท

๔๐ เขายังได้ทำหม้ออีกหลายใบ รวมทั้งทัพพี และชามประพรม แล้วสู รามก็ได้ทำงานทุกอย่างภายในวิหารของพระ ยาร์เวห์ที่กษัตริย์ได้สั่งเขาไว้จนเสร็จสิ้นลง นั่นก็คือ

๔๑ เสาสองต้น หัวเสาสองอันที่มีรูป ร่างเหมือนอ่างเพื่อวางไว้บนยอดเสา

ดาข่ายสองชุดที่ใช้สำหรับประดับบนหัวเสา รูปร่างที่อยู่บนยอดเสาสองต้นนั้น

๔๒ ทับทิมสี่ร้อยลูกสำหรับดาข่ายสอง ชุด (ดาข่ายแต่ละชุดมีทับทิมอยู่สองร้อยลูกไว้สำหรับประดับหัวเสารูปชามที่อยู่บนเสาทั้งสองต้น)

๔๓ รถเข็นสิบคันพร้อมกับอ่างน้ำสิบอ่าง

๔๔ ชั้นทะเลและวัวตัวผู้สิบสองตัวที่ฐานรองของมัน

๔๕ หม้อ ทัพพี ชามประพรม และพวกจานทั้งหมด สำหรับวิหารของพระยาร์เวห์

ของต่างๆที่สู รามได้ทำขึ้นให้กับกษัตริย์ซาโลมอนสำหรับวิหารของพระยาร์เวห์ล้วนทำขึ้นจากทองสัมฤทธิ์ขัด มัน ๔๖ กษัตริย์สั่งให้หล่อของเหล่านี้ด้วยแม่พิมพ์ดินเหนียวที่นำมาจากแม่น้ำจอร์แดนที่อยู่ระหว่างสู คคท และคารธาณ ๔๗ ซาโลมอนไม่เคยซึ่งนำหนักของเหล่านี้เพราะมีมากเกินไป จึงไม่สามารถบอกน้ำหนักของทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดที่ใช้ไป

๔๘ ซา โลม อนยังทำข้าว ของเครื่อง ใช้ต่างๆที่อยู่ในวิหารของพระ ยาร์เวห์อีก ด้วยประกอบไปด้วย

แท่นบูชาทองคำ โต๊ะทองคำสำหรับใช้วางขนมปังไว้ต่อ หน้าพระยาร์เวห์

๔๙ โคม ไฟเย็นที่ทำจากทองคำบริสุทธิ์ (ซึ่งตั้งอยู่ที่ด้าน หน้าของห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ทั้งทางขวาและทางซ้ายมีอยู่ข้างละห้าโคม) บรรดาตุ๊กไม้ประดิษฐ์ทองคำและตะเกียง รวมทั้งคิมคิบ

๕๐ พวกถ้วย กรรไกรตัดไส้ ตะเกียง ชามประพรม พวก จานสำหรับใส่เครื่องหอม และกระถางไฟ ที่ทำจากทองคำ บานพับทองคำสำหรับประตูของห้องชั้น ในสุดคือห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และสำหรับประตูทุกประตูที่ห้องโถงใหญ่ของวิหาร

๕๑ เมื่องานทุกอย่างที่กษัตริย์ซาโลมอนได้ทำให้กับวิหารของพระ ยาร์เวห์เสร็จ สิ้น ลง เขาได้นำของต่างๆที่ดาวิดพ่อของเขาได้อุทิศ

ไว้ ทั้งเงินและทองและเครื่องใช้ทุกอย่าง นำมาวางไว้ในคลังสมบัติของวิหารของพระ ยาร์เวห์

การอุทิศวิหารให้กับพระยาร์เวห์

(๒ พศต. ๕:๒-๖:๔๐)

๑ แล้วกษัตริย์ซา โลม อนก็ได้เรียกพวกผู้อาวุโสของอิสราเอล พวกหัวหน้าเผ่า และพวกหัวหน้าครอบครัวของชาวอิสราเอล ทุก คน ให้มาพบที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อให้มาเป็นพยานในการย้ายหีบแห่งข้อ ตกลงของพระ ยาร์เวห์จากเมืองของดา วิด คือเมืองศิโยน ขึ้นไปยังวิหาร ๒ แล้วคนเหล่านั้นทั้งหมดของอิสราเอลก็ได้มาอยู่ร่วมกับกษัตริย์ซา โลม อน ในช่วงงานเทศกาล ในเดือนเอธานิม ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด

๓ เมื่อพวกผู้อาวุโสทั้งหมดของอิสราเอลมาถึง นักบวชทั้งหลายก็ได้ยกหีบแห่งข้อตกลง ขึ้น ๔ และพวกเขาได้นำหีบของพระ ยาร์เวห์ออกมา รวมทั้งเต็นท์นัด พบ และเครื่องใช้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดภายในเต็นท์ พวกนักบวชและบรรดาชาวเลวี แบกของเหล่านั้นไว้ ๕ และกษัตริย์ซา โลม อนกับผู้ร่วมชุมนุมทั้งหมดของอิสราเอลที่ได้มารวมตัวอยู่กับเขาก็ไปอยู่ต่อหน้าหีบนั้น และได้ถวายแกะและวัวจำนวนมหาศาลจนนับไม่ถ้วน

เป็นเครื่องบูชา ๖ แล้วพวกนักบวชก็นำหีบแห่งข้อ ตกลงของพระ ยาร์เวห์ เข้าไปในที่ของมันในห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ที่อยู่ด้านในสุดของวิหาร และวางหีบนั้นไว้ที่ได้ปีกของทูตสวรรค์มีปีกสององค์นั้น ๗ ทูตสวรรค์มีปีกทั้งสององค์กางปีกออกเหนือที่วางหีบ นั้น และเงาของทูต สวรรค์ นั้นก็ทอดยาวลงบนหีบและที่คานหามทั้งหมด ๘ คานหามเหล่านั้น

ยาวมาก จนปลายของคาน นั้นสามารถมองเห็นได้จากห้องศักดิ์สิทธิ์หน้าห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด นั้น แต่ คนที่อยู่นอกห้องศักดิ์สิทธิ์ ก็จะไม่มองไม่เห็น และคานเหล่านี้ นี่ยังคงอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้ ๙ ในหีบนั้น ไม่มีสิ่งอื่นใดนอกจากแผ่นหินสองแผ่นที่โมเสสได้ใส่ลงไปตั้งแต่เมื่อครั้งที่เขาอยู่ที่ภูเขาไซ เรบ ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระ ยาร์เวห์ได้ทำข้อ ตกลงกับชาวอิสราเอล หลังจากที่พวกเขาได้ออกมาจากประเทศอียิปต์แล้ว

๑๐ หลัง จากที่พวกนักบวชออกไปจากห้อง โถงศักดิ์สิทธิ์แล้ว ก็เกิดกลุ่มเมฆ ขึ้นในวิหารของพระยาห์เวห์ ๑๑ กลุ่มเมฆนั้น ทำให้พวกนักบวชไม่สามารถทำพิธีใดๆในนั้นได้เลย เพราะรัศมีของพระยาห์เวห์ ได้เข้าครอบคลุมวิหารของพระองค์แล้ว ๑๒ แล้วซาโลมอนก็พูดว่า

“พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ว่า พระองค์จะอาศัยอยู่ในเมฆดำทะมึนนั้น † ๑๓ เราได้สร้างวิหารที่งามสง่าอย่างยิ่งสำหรับพระองค์

เป็นสถานที่ที่พระองค์จะได้มาอาศัยอยู่ตลอดไป”

๑๔ แล้วกษัตริย์ก็ได้หันไปหาคนอิสราเอลทั้งหมดที่ยืนชุมนุมกันอยู่ที่นั่น และขอให้พระเจ้าอวยพรพวกเขา

๑๕ แล้วซาโลมอนก็พูดว่า

“ขอสรรเสริญองค์ พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล มือของพระองค์นั้นได้ทำให้เกิดความสำเร็จ ลุล่วง ตามที่พระองค์ได้สัญญา ไว้ด้วยปากของพระองค์ เองกับดาวิดพ่อของข้าพเจ้าว่า ๑๖ ‘ตั้งแต่วันที่เราได้พาอิสราเอลชนชาติของเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ เรายังไม่เคยเลือกเมืองหนึ่งเมืองใดจากเผ่าต่างๆของอิสราเอล เพื่อที่จะใช้สร้างวิหารเป็นเกียรติให้กับชื่อของเราเลย † แต่ตอนนี้เราได้เลือกดาวิดมา เพื่อให้เขาปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา’

๑๗ ดาวิดพ่อของข้าพเจ้าเคยคิดอยู่ในใจว่า เขาจะสร้างวิหารขึ้นหลังหนึ่งให้เป็นเกียรติกับชื่อของพระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ๑๘ แต่พระยาห์เวห์ได้พูดกับดาวิดพ่อของข้าพเจ้าว่า ‘ที่เจ้าคิดอยู่ในใจว่าจะสร้างวิหารขึ้นหลังหนึ่งสำหรับชื่อของเรา นั้น นับเป็นสิ่งที่ดี ๑๙ แต่อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่ใช้คนที่จะได้สร้างวิหารนั้น ลูกชายของเจ้า

ต่าง หากจะเป็นคนสร้างวิหาร นั้นให้กับชื่อของเรา ลูกชายที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าเอง’

๒๐ พระ ยาห์เวห์ได้รักษาสัญญาที่พระองค์ได้ให้ไว้ เราได้สืบทอดบลังก์ต่อจากดาวิดพ่อของเรา และตอนนี้เราก็ได้นั่งอยู่บนบลังก์ของอิสราเอล เหมือนกับที่พระ ยาห์เวห์ได้สัญญาไว้ และเราก็ได้สร้างวิหารหลัง นั้นสำหรับชื่อของพระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล แล้ว ๒๑ เราได้จัดสถานที่ขึ้นแห่งหนึ่งภายในวิหาร นั้นเพื่อใช้วาง หีบซึ่งในหีบนั้นมีข้อตกลงของพระยาห์เวห์ใส่ อยู่ เป็นข้อ ตกลงที่พระองค์ได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของพวก เรา ตอนที่พระองค์ได้นำพวกเขาออกจากแผ่นดิน อียิปต์”

๒๒ แล้วซาโลมอนก็ไปยืนอยู่ต่อ หน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ที่อยู่ตรงหน้าที่ชุมนุมอิสราเอลทั้งหมด เขากางแขนออกและชูขึ้นบนฟ้าสวรรค์ ๒๓ และเขาก็พูดว่า

“ข้า แต่ พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่จะเหมือนกับพระองค์ ไม่ว่าจะบนสวรรค์หรือในแผ่นดินโลก พระองค์เป็นผู้ที่รักษาข้อตกลงแห่งความ รักอัน มั่นคงกับพวกผู้รับ ใช้ของพระองค์ที่เชื่อ ฟังพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจของเขา ๒๔ พระองค์ได้รักษาข้อ ตกลงกับดาวิดพ่อของข้าพเจ้าที่เป็นผู้รับ ใช้ของพระองค์ พระองค์ได้สัญญาไว้ด้วยปากของพระองค์และในวัน นี้พระองค์ก็ได้ทำให้คำสัญญา นั้นสำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดีด้วยมือของพระองค์

๒๕ ข้า แต่ พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ขอรักษาสัญญาอื่นๆที่พระองค์ได้ทำไว้กับดาวิดพ่อของข้าพเจ้าผู้รับ ใช้พระองค์ด้วยเถิด พระองค์พูดว่า ‘ดาวิด ถ้าลูก หลานของเจ้าระมัดระวังในทุกๆ

* ๘:๑๐ เมฆ เป็นเหตุการณ์สำคัญพิเศษที่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าอยู่กับประชาชนชาวอิสราเอล

† ๘:๑๒ พระยาห์เวห์ ... เมฆดำทะมึนนั้น นำมาจากฉบับภาษาฮีบรู ถ้าเป็นฉบับแปลกรีกโบราณจะเขียนว่า “พระยาห์เวห์ได้สร้างดวงอาทิตย์ให้ส่องแสงอยู่บนท้องฟ้า แต่พระองค์ได้เลือกที่จะอาศัยอยู่ในเมฆดำทะมึน”

‡ ๘:๑๖ เรายังไม่ ... ชื่อของเราเลย ข้อความนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ และตรงกับ ๒ พงศาวดาร ๖:๕-๖ แต่ไม่พบในสำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กัน

สิ่งที่พวกเขาทำ เพื่อที่จะเดินอยู่ต่อหน้าเราเหมือนกับที่เจ้าได้ทำไว้ เจ้าจะไม่มีวันขาดคนที่จะมาจับบัลลังก์ของอิสราเอลต่อหน้าเราเลย' ^{๒๖} ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ในตอนนี้ขอให้พระองค์ทำให้คำพูดของพระองค์ที่ได้สัญญาไว้กับดาวิด พ่อของข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นความจริงด้วยเถิด

^{๒๗} แต่ พระเจ้า พระองค์จะอาศัยอยู่กับพวกเรานานโลกนี้จริงๆหรือ แม้แต่ฟา สวรรค์และสวรรค์ชั้นสูงสุด นั้นยังไม่สามารถรองรับพระองค์ได้ แล้วนับประสาอะไร กับวิหารที่เราได้สร้างขึ้นหลังนี้เล่า ^{๒๘} แต่โปรดฟังคำอธิษฐานและคำ อ้อนวอนของผู้รับใช้คน นี้ของพระองค์ด้วยเถิด ข้าแต่พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดฟัง เสียงร่ำ ร้องและคำอธิษฐานที่ผู้รับ ใช้ของพระองค์ กำลังอธิษฐานอยู่ต่อ หน้าพระองค์ในวันนี้ ^{๒๙} ในอดีต พระองค์พูดว่า 'ชื่อของเราจะสถิตอยู่ที่นั่น' ขอให้ดวงตาของพระองค์เฝ้า มองวิหารหลังนี้ ทั้ง กลาง วันและกลาง คืน ขอพระองค์ ฟังคำอธิษฐานที่ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของพระองค์ ได้อธิษฐานตอนหันหน้าเข้าหาสถาน ที่ นี้ด้วย เถิด ^{๓๐} ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอ ให้พระองค์ฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อพวกเขาอธิษฐานหัน หน้ามายังสถาน ที่ นี้ด้วย เถิด ขอพระองค์ฟังคำอธิษฐานจากบนฟ้า สวรรค์ ซึ่งเป็นที่ อาศัยของพระองค์ และเมื่อพระองค์ไต่ยืนแล้ว ขอโปรดยกโทษให้กับพวกเราด้วยเถิด

^{๓๑} เมื่อคนหนึ่งคนใดทำผิดต่อเพื่อนบ้านของเขา และต้องสาบาน เมื่อเขามาสาบานต่อ หน้าแท่นบูชาของพระองค์ในวิหารแห่งนี้ ^{๓๒} ขอโปรดรับ ฟังจากบนฟ้า สวรรค์และตัดสินพวกผู้รับ ใช้ของพระองค์ด้วย เถิด ขอพระองค์ตัดสินโทษคนที่ทำผิด โดยให้ความผิดของเขาตกลงบนหัวของเขาเอง และประกาศความบริสุทธิ์ของคนที่ บริสุทธิ์ โดยให้รางวัลกับเขาตามความบริสุทธิ์ของเขา

^{๓๓} เมื่อประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์ฟ่ายแพ้ต่อศัตรู เพราะทำ ความผิดบาปต่อพระองค์ และเมื่อพวกเขาหันกลับมาหาพระองค์ และสรรเสริญชื่อของพระองค์ และมาอธิษฐานร้องขอต่อพระองค์ในวิหารแห่งนี้ ^{๓๔} โปรดฟังพวกเขาจากฟ้า สวรรค์ และอภัยให้กับความบาปของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และนำพวกเขากลับสู่แผ่นดินที่พระองค์ได้ให้ไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา ด้วยเถิด

^{๓๕} หรือเมื่อพระองค์ปิดสวรรค์ไม่ให้ฝนตกลงมา เพราะประชาชนของพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ถ้าพวกเขาหันหน้ามาทางวิหารอธิษฐาน และสรรเสริญชื่อของพระองค์ และหันจากบาปของพวกเขา เพราะพระองค์ได้ลงโทษพวกเขา ^{๓๖} ก็ขอโปรดฟังจากสวรรค์และให้ อภัยบาปของพวกผู้รับใช้พระองค์คืออิสราเอลชนชาติของพระองค์ โปรดสอนพวกเขาให้ใช้ชีวิตในทางที่ถูก ต้อง และขอพระองค์ช่วยส่งฝนให้ตกลงมาบนแผ่นดินที่พระองค์ได้ให้ไว้เป็นมรดกกับประชาชนของพระองค์ด้วยเถิด

^{๓๗} เมื่อเกิดภาวะอดอยาก หรือมีโรคระบาดบนแผ่นดิน หรือเกิดโรค ชัดในพืช หรือเกิดเชื้อ ราทำลายพืช หรือมีตักแตนวัย บินหรือวัย คลานมาทำลายพืช ผล หรือมีศัตรูรุมล้อมพวกเขาไว้ในเมืองของพวกเขา ไม่ว่าจะ เป็นความหายนะหรือโรคภัยอะไร ที่เกิดขึ้นก็ตาม ^{๓๘} แล้วอิสราเอลชนชาติของพระองค์ หรือคนหนึ่งคนใด ได้สำนึกผิด เพราะได้ รับความทุกข์ ทรมานนั้น และได้ยื่นมือไปยังวิหารแห่งนี้ และอธิษฐานหรืออ้อนวอนต่อพระองค์ ^{๓๙} ขอพระองค์ได้โปรดฟังจากสวรรค์ ซึ่งเป็นที่ อาศัยของพระองค์ และโปรดยก โทษและช่วยพวกเขาด้วย มีแต่พระองค์เท่านั้นที่รู้จักใจของมนุษย์ทุกคน อย่างนั้นได้โปรดตอบแทนพวกเขาตามการ ะ ทำของพวกเขาด้วยเถิด ^{๔๐} เพื่อว่าพวกเขาจะได้เข้าเกรงพระองค์ตลอดวันเวลาที่พวกเขามีชีวิต

อยู่ในแผ่นดิน ดินที่พระองค์ได้ยกให้กับบรรพบุรุษของเรา

๔๑ ส่วนคนต่างชาติที่ไม่ใช่อิสราเอล ชนชาติของพระองค์ เมื่อพวกเขาได้เดินทางมาจากแดนไกล เพราะชื่อเสียงของพระองค์ ๔๒ เพราะพวกเขาได้ยินชื่อเสียงอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และมีอันทรงพลัง และแขนที่ยื่นออกมาพร้อมที่จะช่วย เมื่อคนต่างชาติ นั้นหันหน้ามาทางวิหารนี้และอธิษฐาน ๔๓ ขอพระองค์ ได้โปรดฟังจากสวรรค์ซึ่งเป็นที่อาศัยของพระองค์ และโปรดทำทุกอย่างตามที่คนต่างชาติคน นั้นขอจากพระองค์ ด้วยเถิด เพื่อชนทุกชาติบนโลกนี้จะรู้จักชื่อเสียงของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ เหมือนกับที่อิสราเอลชนชาติของพระองค์ทำ และเพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่าวิหารหลัง นี้ที่ข้าพเจ้าได้สร้างขึ้นมาเป็นของพระองค์

๔๔ เมื่อประชาชนของพระองค์ไปรบกับศัตรูของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็สถานที่ใดก็ตามที่พระองค์ส่งพวกเขาไป และเมื่อพวกเขาอธิษฐานต่อพระ ยะห์เวห์ โดยหัน หน้าไปทางเมืองที่พระองค์ได้เลือก ไว้และหันไปทางวิหารที่ข้าพเจ้าได้สร้างไว้ เพื่อเป็นเกียรติแก่ชื่อของพระองค์ ๔๕ ก็ขอ ให้พระองค์ฟังคำอธิษฐานและคำ อ้อนวอนของพวกเขาจากบนสวรรค์ และช่วยเหลือพวกเขาด้วยเถิด

๔๖ เมื่อพวกเขาทำบาปต่อพระองค์ เพราะไม่มีใครรอกที่ไม่ทำบาป เลย และพระองค์โกรธพวกเขาและส่งพวกเขาให้ตกไปอยู่ในกำ มือของศัตรูที่เข้ามาจับพวกเขาไปเป็นเชลย และพาไปอยู่ในแผ่นดิน ดินของศัตรูไม่ว่าจะอยู่ใกล้หรือไกลก็ตาม ๔๗ ถ้าพวกเขาสำนึกผิด ดอนอยู่ในแผ่นดิน ดินที่พวกเขาถูกจับไปนั้น และพวกเขาได้กลับตัวกลับใจ แล้วได้อ้อนวอนต่อพระองค์ในแผ่นดิน ดินของผู้ที่จับพวกเขาไปนั้น และพวกเขาพูดว่า ‘พวกเราได้ทำบาป และทำผิดไปแล้ว พวกเราได้ทำตัวเลวมาก’ ๔๘ และถ้าพวกเขาหัน กลับมาหาพระองค์อย่างสุดจิต สุดใจของพวก เขาในแผ่นดิน ดินของศัตรูที่ได้จับตัวพวกเขาไป และได้

อธิษฐานต่อพระองค์โดยหัน หน้ามาทางแผ่นดินของตนเอง ที่พระองค์ได้ยกให้กับบรรพบุรุษของพวกเขา และได้หันไปทางเมืองที่พระองค์ได้เลือก ไว้ และหันไปทางวิหารที่ข้าพเจ้าได้สร้างไว้ เพื่อเป็นเกียรติแก่ชื่อของพระองค์ ๔๙ ก็ขอ ให้พระองค์ฟังคำอธิษฐานและคำ อ้อนวอนของพวกเขาจากบนสวรรค์ ซึ่งเป็นที่อาศัยของพระองค์ นั้น และช่วยเหลือพวกเขาด้วยเถิด ๕๐ และโปรดยกโทษให้กับชนชาติของพระองค์ ที่ได้ทำบาปต่อพระองค์ไป แล้วโปรดให้ อภัยต่อการ ทรมานทั้ง สิ้นที่พวกเขาทำต่อพระองค์ และโปรดทำให้ผู้ที่จับพวกเขาไป สงสารพวกเขาด้วยเถิด ๕๑ เพราะพวกเขาเป็นชนชาติของพระองค์และเป็นสมบัติของพระองค์ เป็นคนที่พระองค์ได้พาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ออกมาจากเตาหลอมเหล็กนั้น

๕๒ ขอให้ดวงตาของพระองค์ มองดูการ อ้อนวอนของผู้รับ ใช้นของพระองค์ คน นี้ และของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และเมื่อใดก็ตามที่พวกเขา ร้องเรียกหาพระองค์ ขอให้พระองค์ฟังพวกเขา ๕๓ เพราะพระองค์ได้แยกพวกเขาออกมาจากชนชาติทั้งหลายในโลกนี้ เพื่อที่จะให้พวกเขามาเป็นสมบัติของพระองค์ เอง เหมือนกับที่พระองค์เคยสัญญาไว้ผ่านโมเสสผู้รับ ใช้นพระองค์ เมื่อครั้งที่พระองค์ พระยะห์เวห์องค์เจ้าชีวิต ได้นำบรรพบุรุษของพวกเขาเข้ามาออกจากแผ่นดินอียิปต์”

ชาโลมอนอวยพรที่ประชุม

๕๔ เมื่อชา โลม ออนอธิษฐานและอ้อนวอนต่อพระ ยะห์เวห์เสร็จแล้ว เขาก็ลุกไปจากหน้าแท่น บูชาของพระ ยะห์เวห์ตรง ที่เขาได้คุกเข่าลงและยกมือขึ้นสู่อำ ๕๕ เขาได้ยืนขึ้นและอวยพรคนอิสราเอลทั้งหมดที่มาชุมนุมกันอยู่ที่นั่น ด้วยเสียงอันดังว่า

๕๖ “ขอสรรเสริญองค์ พระ ยะห์เวห์ ผู้ที่ได้ให้อิสราเอลชนชาติของพระองค์ ได้หยุด พัก ตามที่พระองค์เคยให้สัญญาไว้ ไม่มีคำสัญญาใดสักเรื่องของพระองค์ที่ได้ให้ไว้ผ่านทางโมเสสผู้รับ ใช้นพระองค์ ได้ล้มเหลวไป ๕๗ ขอให้พระ

ยาร์เวห์ พระเจ้าของพวกเราอยู่กับพวกเราเหมือนที่พระองค์เคยอยู่กับบรรพบุรุษของพวกเรา ขอให้พระองค์อย่าได้ละทิ้งพวกเราไปเลย ^{๕๘}ขอให้พระองค์หันเหจิตใจของพวกเราให้มาอยู่กับพระองค์ เพื่อเราจะได้ใช้ชีวิตตามวิถีทางที่สิ้นของพระองค์ และเพื่อเราจะได้รับรักษาพวกคำสั่ง กฎและข้อบังคับทั้งหลายของพระองค์ ที่พระองค์ได้สั่งไว้กับบรรพบุรุษของพวกเรา ^{๕๙}และขอให้คำพูดเหล่านี้ของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้อ่านวอนต่อหน้าพระยาร์เวห์ อยู่ใกล้กับพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวกเราทั้งกลางวันและกลางคืน และขอให้พระองค์ช่วย เหลือผู้รับ ใช้คน นี้ของพระองค์ และช่วย เหลืออิสราเอลชนชาติของพระองค์ ตามความจำเป็นในแต่ละวัน ^{๖๐}เพื่อว่าทุกชนชาติบนโลกนี้ จะได้ว่าพระยาร์เวห์คือพระเจ้า ไม่มีพระเจ้าองค์อื่น อีก ^{๖๑}อย่างนั้น ขอให้ท่อมเหต้ว เองอย่างเต็ม ที่ให้กับพระยาร์เวห์พระเจ้าของพวกเรา และใช้ชีวิตตามกฎทั้งหลายของพระองค์ และรักษาคำสั่งทั้งหลายของพระองค์ อย่างที่ทำในวันนี้”

ซาโลมอนถวายเครื่องบูชา

(๒ พศต. ๗:๔-๑๑)

^{๖๒}แล้วกษัตริย์และประชาชนอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็ถวายเครื่องสัตว บูชาต่อหน้าพระยาร์เวห์ ^{๖๓}ซาโลมอนได้ถวายสัตวเหล่านี้เพื่อเป็นเครื่องสังสรรค์บูชาให้แก่พระยาร์เวห์ คือวัวสองหมื่นสองพันตัว แกะหนึ่ง แสนสอง หมื่นตัว แล้วกษัตริย์กับชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ได้อุทิศวิหารให้กับพระยาร์เวห์

^{๖๔}ในวันเดียวกันนั้น กษัตริย์ได้ทำการอุทิศส่วนกลางของสถานที่อยู่ด้าน หน่ววิหารของพระยาร์เวห์ นั้นให้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อว่าเขาจะได้ใช้ที่ นั้นเป็นที่ถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช และส่วนไขมัน

สัตวของเครื่องสังสรรค์บูชา เพราะแทนบูชาที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ที่ตั้งไว้ตรงหน้าพระยาร์เวห์ นั้นเล็กเกินไป สำหรับเครื่องบูชาทั้งหมดนี้

^{๖๕}แล้วซาโลมอนก็ได้จัดงานเลี้ยงฉลองขึ้นในเวลา นั้น และชาวอิสราเอลทั้งหมดก็มาร่วมงานกับเขาด้วย เป็นการประชุมที่ยิ่งใหญ่มาก มีประชาชนมากันตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัท ไปไกลจนถึงลำธารอียิปต์ พวกเขาได้เฉลิมฉลองกันต่อ หน้าพระยาร์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา เป็นเวลาเจ็ดวัน ^{๖๖}แล้วในวันถัดไป ซาโลมอนก็ไปส่งประชาชนกลับบ้าน พวกเขาได้อวยพรให้กับกษัตริย์ และก็กลับบ้านไปด้วยจิตใจว่าเรงยินดี เนื่องจากสิ่งดีทั้งหมดที่พระยาร์เวห์ได้ทำให้กับดาวิดผู้รับ ใช้พระองค์และให้กับอิสราเอลชนชาติของพระองค์

พระเจ้ามาปรากฏกับซาโลมอนอีก

(๒ พศต. ๗:๑๑-๒๒)

^{๖๗}เมื่อซาโลมอนได้สร้างวิหารของพระยาร์เวห์และวังของกษัตริย์เสร็จ สิ้นลง และได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาต้องการจะทำได้สำเร็จแล้ว ^{๖๘}พระยาร์เวห์ได้มาปรากฏตัวกับเขามากเป็นครั้งที่สอง เหมือนกับที่พระองค์เคยปรากฏตัวกับเขามาแล้วในเมืองกิเบโอน ^{๖๙}พระยาร์เวห์พูดกับเขาว่า

“เราได้ยินคำอธิษฐานและคำ

อ้อนวอนที่เจ้าได้พูดไว้ต่อหน้าเรา เราได้ทำให้วิหารแห่งนี้ ที่เจ้าได้สร้างขึ้นมาศักดิ์สิทธิ์แล้ว และชื่อของเราก็จะได้รับเกียรติจากที่นั่นตลอดไป เราจะเผ่าดูและระลึก ถึงที่นั่น เสมอ ^{๗๐}ส่วนตัวเจ้าเอง ถ้าเจ้าใช้ชีวิตอยู่ต่อหน้าเราด้วยใจที่ซื่อตรงและถูกต้องเหมือนกับที่ดาวิดพ่อของเจ้าทำ และทำตามที่เราสั่งทุกอย่าง และรักษากฎและข้อบังคับทุก ข้อของเรา

^{๗๑}เราจะรักษามรดกของตระกูลเจ้า ให้มั่นคงอยู่เหนืออิสราเอลตลอดไป เหมือนกับที่เราได้สัญญาไว้กับดาวิด พ่อ

* ๘:๖๕ งานเลี้ยงฉลอง น่าจะเป็นงานเทศกาลปลดปล่อย

† ๘:๖๕ ข้อนี้เป็นไปตามฉบับแปลกรีกโบราณ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเพิ่มคำว่า พวกเขาฉลองไปอีกเจ็ดวัน เป็นเวลาทั้งหมดสิบวัน

ของเจ้า ตอนที่เราพูดว่า ‘เจ้าจะไม่ขาดผู้สืบเชื้อ สายที่จะขึ้นมาบนบัลลังก์ของอิสราเอล’

^๖ แต่ถ้าเจ้าหรือลูกหลานของเจ้าหันเหไปจากการติดตามเรา และไม่รักษา คำ สั่งและกฎต่างๆที่เราได้ให้พวก เจ้า ไว้ และไปรับ ใช้พวกพรออื่น และไป กราบไหว้พวกมัน ^๗ เราก็จะตัดอิสราเอล ออกจากแผ่นดินที่เราได้ให้พวก เขา ไว้ และจะโยนวิหารแห่ง นี้ที่เราได้ทำให้ คักคิลิธรึสำหรับชื่อเสียงของเราให้พัน สายตาเราไป แล้วอิสราเอลก็จะเป็นที่ หัวเราะเยาะและเย้ย หยันของชนชาติ ทั้งหลาย “วิหารนี้จะกลายเป็นซากปรัก หัก พัง *คนที่เดินผ่านไปมาจะตะลึงงัน และผิวปากเย้ย และถามกันว่า ‘ทำไม พระ ยาห์เวห์ถึงได้ทำอย่าง นี้กับแผ่นดิน นี้และวิหารหลัง นี้เล่า’” ^๘ ประชาชน ก็จะต้องว่า ‘เพราะพวกเขาละทิ้งพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ ที่ได้นำ บรรพบุรุษของพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และพวกเขาได้อำ แขนโอบ กอดพระอื่นๆและก้มกราบรับ ใช้พระ เหล่านั้น พระ ยาห์เวห์จึงได้นำความ หายนะอย่างนี้มาสู่พวกเขา”

^{๑๐} กษัตริย์ซาโลมอนได้ใช้เวลาถึงยี่สิบปีใน การสร้างตึกทั้งสองหลังนี้ ซึ่งก็คือวิหารของ พระ ยาห์เวห์และวังของครอบครัวกษัตริย์ และในช่วงปลายปีที่ยี่สิบนี้เอง ^{๑๑} กษัตริย์ซา โลม อนได้มอบเมืองยี่สิบเมืองในแคว้นกา ลิ ลีให้กับกษัตริย์ฮี รามแห่งเมืองไทระ เพราะ ว่าฮี รามได้จัดหาไม้ สนซี ดาร์และไม้ สนสาม ใบและทองคำให้กับเขาเท่า ที่เขาอยากได้ ^{๑๒} แต่เมื่อฮี รามออกจากเมืองไทระเพื่อไป ตรวจดูเมืองเหล่านี้ที่ซา โลม อนได้มอบให้ กับเขา เขากลับไม่พอใจพวกมัน ^{๑๓} เขาถาม ไปว่า “น้องชาย นี้ท่านได้มอบเมืองประเภท ไหนให้เรากัน นะ” และเขาก็ได้เรียกเมือง

เหล่านี้ว่า แผ่นดินคาบูล ^๑ ซึ่งเป็นชื่อที่เรียก กันอยู่จนถึงทุกวันนี้ ^{๑๔} ฮี รามได้ส่งทองคำ ไปให้กับกษัตริย์ซา โลม อนใช้สร้างวิหาร ประมาณสี่ตัน ^๕

งานอื่นๆที่ซาโลมอนได้ทำ

(๒ พศค. ๙:๓-๑๘)

^{๑๕} กษัตริย์ซา โลม อนได้เกณฑ์คนงานมา สร้างวิหารของพระ ยาห์เวห์ รวมทั้งวังของ เขาเอง ตลอดจนเจดีย์ ^๑ต่างๆและกำแพง ของเมืองเยรูซาเล็ม และสร้างเมืองฮา โซร์ เมืองเมกิดโดและเมืองเกเซอร์ขึ้นมาใหม่

^{๑๖} (ในอดีตกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์เคย เข้าโจมตีและยึดเอาเมืองเก เซอร์ไว้ เขาได้ เผาเมือง นี้และได้ฆ่าชาวคา นา อันที่อาศัย อยู่ในเมือง นั้น เมื่อซา โลม อนแต่งงานกับ ลูกสาวของฟาโรห์ ฟาโรห์ก็ได้ยกเมือง นี้ให้ เป็นสิน สมรสกับลูกสาวของเขา คือเมียของ ซาโลมอนนั่นเอง ^{๑๗} แล้วซาโลมอนก็ได้สร้าง เมืองเกเซอร์นี้ขึ้นมาใหม่) ซาโลมอนได้สร้าง เมืองเบธ โฮ โรนล่างขึ้นมา ^{๑๘} และเขาก็ยัง สร้างเมืองบา อา ลัทและเมืองทา มาร์ขึ้นมา ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้งในแผ่นดินของเขา ด้วย ^{๑๙} รวมทั้งสร้างเมืองต่างๆที่ใช้สำหรับ เก็บข้าว ของและเมืองสำหรับไว้รถรบ และ ม้าศึกทั้งหลายของเขา และสร้างทุกสิ่งทุก อย่างที่เขาอยากจะทำ ทั้งในเยรูซาเล็ม ใน เลบานอนและตลอดทั่ว ทั้งเขตแดนที่เขา ปกครองอยู่

^{๒๐} มีชนชาติอื่นที่หลง เหลือในแผ่นดิน นี้ที่ ไม่ใช่ชาวอิสราเอล คือชาวอา โมไรต์ ชาว ฮิต ไทต์ ชาวเบรูสซี ชาวฮี ไวต์และชาวเย บูล ^{๒๑} คนเหล่านี้ เป็นเชื้อสายของคนเหล่านี้นที่ชาวอิสราเอลไม่สามารถฆ่าได้หมด ซา โลม อนได้บังคับคนเหล่านี้ ให้มาเป็นทาสใช้ แร่งงาน อย่างที่พวกเขาเป็นอยู่จนถึงทุกวันนี้ ^{๒๒} แต่ส่วนชาวอิสราเอลแล้ว ซาโลมอนไม่

^๑:๘ กลายเป็นซากปรักหักพัง คำนี้มาจากฉบับแปลภาษาซีเรียโบราณและฉบับแปลภาษา ละติน ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า กลายเป็นที่สูง

^๑:๑๓ คาบูล ชื่อนี้เหมือนกับคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า “ไร่คำ”

^๕:๑๔ สี่ตัน หรือแปลตรงๆคือ หนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์

^๑:๑๕ เจดีย์ หรือ “ป้อมมิลโล” น่าจะเป็นส่วนที่ยกสูงขึ้นจากพื้นดิน ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของพื้นที่ภายในวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม

ได้บังคับให้มาเป็นทาส พวกเขาได้มารับ ใช้ เป็นทหาร เป็นข้าราชการ เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่าย ปกครอง เป็นผู้บังคับบัญชาครอบครัว และเป็น ทหารวีรธมาของเข

^{๒๓} มีเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ห้า ร้อยห้าสิบคน ที่คอยดูแลโครงการต่างๆของกษัตริย์ชาโลมอน อน พวกเขาทำหน้าที่คอยดูแลคนงาน

^{๒๔} ลูกสาวของกษัตริย์ฟาโรห์ได้ย้ายออก จากเมืองของดาวิดไปสู่วังที่ชาโลมอนได้ สร้างไว้ให้กับนาง เขายังสร้างเฉลียงไว้ให้ ด้วย

^{๒๕} ชาโลมอนได้ถวายเครื่องเผาบูชาและ เครื่องสังสรรค์บูชาบนแท่นบูชาที่เขาได้สร้าง ไว้ให้กับพระยาห์เวห์ ปีละสามครั้ง และเขา ได้เผาเครื่องหอมบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์ และเขาก็ได้จัดการทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับ วิหารจนเสร็จสิ้น

^{๒๖} กษัตริย์ชาโลมอนยังได้สร้างกองเรือ กำปั่นไว้ที่เมืองเอซีโอน-เกเบอร์ ซึ่งอยู่ใกล้ กับเอโลทบนฝั่งทะเลแดงในแผ่นดินของเอโดม ^{๒๗} และฮีรามได้ส่งพวกกะลาสีเรือที่ ขำนาญทะเล ซึ่งเป็นคนของเขาให้ไปรับ ใช้ อยู่ในกองเรือกำปั่นกับคนของชาโลมอน ^{๒๘} พวกเขาได้เดินเรือไปถึงโอฟีร์และได้นำ ทองคำหนักประมาณสิบสี่ตันครั้ง *กลับมาให้ กษัตริย์ชาโลมอน

ราชินีแห่งเซบามาเยี่ยมชาโลมอน

(๒ พศต. ๙:๑-๒๘)

* เมื่อราชินีแห่งเซบมาได้ยินถึงชื่อ

๑๐ เสียงของชาโลมอน ที่นำเกียรติยศ มาให้กับชื่อของพระยาห์เวห์ นางก็ได้มา ทดสอบเขาด้วยคำถามมากมายมากมาย ^๒ นาง มาถึงเมืองเยรูซาเล็มพร้อมกับข้าราชการ มากมายของนาง มีฝูงอูฐบรรทุกเครื่องเทศ ชนิดต่างๆ ทองคำเป็นอันมาก รวมทั้งพลอย มีค่า นางได้มาหาชาโลมอนและได้พูดสิ่งที่ อยู่ในใจนางกับเขา ^๓ ชาโลมอนตอบคำถาม

ของนางได้หมด ไม่มีสักข้อที่ยากเกินไปจน เขาไม่สามารถอธิบายให้กับนางได้ ^๔ เมื่อ ราชินีแห่งเซบมาได้เห็นความฉลาดหลักแหลม ของชาโลมอน รวมทั้งวังที่เขาได้สร้างขึ้น มา ^๕ ตลอดจนอาหารต่างๆบนโต๊ะของเขา ที่ หนึ่งของพวกเขาเห็นว่าหน้าที่ของเขา พวกเขาใช้ ของเขาที่สวมเสื้อคลุมยาวที่เป็นของขวัญ ให้อยู่ พวกผู้ถือถ้วยของเขาและเครื่องเผาบูชาทั้ง หลายที่เขาถวายอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ นางก็รู้สึกตกตะลึงจนลึ้มหายใจ

^๖ นางพูดกับกษัตริย์ว่า “ชาวที่เราได้ยิน ดอนอยู่ประเทศของเราเกี่ยวกับความสำเร็จ ต่างๆและความเฉลียวฉลาดของท่านล้วน เป็นความจริงทั้งสิ้น ^๗ แต่เราไม่เคยเชื่อสิ่ง เหล่านี้มาก่อน จนกระทั่งเราได้มาเห็นกับ ตาของเราเอง อันที่จริงแล้ว สิ่งที่เราได้ยิน มา ยังไม่ถึงครึ่งหนึ่งเสียด้วยซ้ำ ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องความเฉลียวฉลาดหรือความ ร่ำรวย ของท่าน ท่านก็ยังมีมากกว่าชาวที่เราได้ยิน มา ^๘ พวกภรรยาของท่าน ที่ซึ่งได้เกียรติ จริ่งๆ พวกเจ้าหน้าที่ของท่านที่ซึ่งได้เกียรติ จริ่งๆ ผู้ที่ได้ยินอยู่ต่อหน้าท่านตลอดเวลา และได้ฟังสติปัญญาของท่าน ^๙ ขอสรรเสริญ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ผู้ที่ได้ชื่นชม ในตัวท่านและได้วางท่านไว้บนบัลลังก์ของ อิสราเอล เป็นเพราะความรักที่ไม่มีวันสิ้นสุด ของพระยาห์เวห์ต่ออิสราเอล พระองค์จึง ทำให้ท่านได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เพื่อรักษาความ ยุติธรรมและความถูกต้องไว้”

^{๑๐} และนางก็ได้ให้ทองคำหนักสี่ พันหนึ่ง ร้อยสี่สิบกิโลกรัม ^{๑๑} เครื่องเทศจำนวนมาก และพลอยต่างๆให้กับกษัตริย์ และไม่เคย มีการนำเครื่องเทศเข้ามามากมายเท่ากับที่ ราชินีแห่งเซบมาได้นำเข้ามาให้กษัตริย์ชาโลมอนในครั้งนี้อีกเลย

^{๑๒} (กองกำปั่นเรือของฮีรามได้นำทองคำ มาจากโอฟีร์ และจากที่นั่น เขาได้นำไม้ จันทน์แดง บรรทุกกลับมาด้วยหลายลำเรือ และเพชรพลอยอีกมากมาย ^{๑๓} กษัตริย์ได้ใช้

* ๙:๒๘ สิบสี่ตันครั้ง หรือแปลตรงๆได้ว่า สี่ร้อยยี่สิบตะลันต์

† ๑๐:๘ พวกภรรยาของท่าน คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กับเขียนว่า คนของท่าน

‡ ๑๐:๑๐ สี่พันหนึ่งร้อยสี่สิบกิโลกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า หนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์

* ๑๐:๑๑ ไม้จันทน์แดง เป็นไม้ชนิดพิเศษอย่างหนึ่ง ไม่มีใครรู้แน่นอนว่าเป็นไม้ประเภทใด

ไม่แก่นจันทน์แดงทำเสาสำหรับวิหารของ พระยาศรีเวทย์ และวังของเขา แล้วจึงเอาไม้ แก่นจันทน์แดงไปทำเป็นรูปปั้นเล็ก ๆ และปั้น ใหญ่ให้กับพวกนักร้อง ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวัน นี้ ยังไม่เคยมีใครนำไม้แก่นจันทน์แดงเข้า มา หรือเห็นมากมาอย่างนี้อีกเลย)

๑๓ กษัตริย์ชาโลมอนได้ให้ของทุกอย่างกับ ราชนีเชบาตามที่อยากได้หรือขอ นอกเหนือ จากของ ขวัญที่กษัตริย์ให้กับนางอยู่ แล้ว แล้วนางก็จาก ไปและกลับ ไปประเทศของ นางพร้อมกับพวกข้าราชการของนาง

๑๔ ทองคำที่ชา โลม อนได้ รับมาแต่ละปีมี น้ำหนักประมาณเจ็ดสิบสามตัน ^{๑๔} ยังไม่รวม ราย ได้ ^{๑๕} ที่ได้มาจากพวกพ่อค้าและจากการ คำขายต่างๆ และจากพวกกษัตริย์ของอาระ เบียและพวกผู้ว่าการทั้งหลายในแผ่นดินนั้น

๑๖ กษัตริย์ชา โลม อนได้สร้างโล่ขนาดใหญ่ จำนวนสอง ร้อยอันที่ทำจากทองคำที่ดี แล้ว โดยใช้ทองคำหนักประมาณเจ็ดกิโลกรัม

ต่อโล่หนึ่งอัน ^{๑๖} เขายังได้สร้างโล่ขนาดเล็ก สามร้อยอันที่ทำจากทองคำที่ดี แล้ว โดยใช้ทองคำประมาณเกือบสองกิโลกรัม ^{๑๗} ต่อ โล่หนึ่ง อัน กษัตริย์ชา โลม อนได้นำโล่เหล่านี้ไปวาง ไว้ในวังที่มีชื่อเรียก ว่า “ป่าของ เลบานอน”

๑๘ แล้วกษัตริย์ก็ได้สร้างบัลลังก์ที่ยิ่ง ใหญ่ ผึ่งงาช้างและบุด้วยทองคำอย่างดี ^{๑๘} บัลลังก์ นี้มีบันไดหกชั้นและที่พนักพิงมียอดกลม มี ที่วางแขนอยู่ที่ด้าน ข้างทั้งสองข้าง โดยมี สิ่งที่ยืนอยู่ข้างละหนึ่งตัว ^{๑๙} และยังมีสิ่งหรือ กิ ลิปสองตัวซึ่งแต่ละตัวยืนอยู่ที่ปลายสุดทั้ง สองข้างของบันไดแต่ละชั้น บันไดมีทั้งหมด หกชั้น ไม่มีอาณัติกรไหนดมีของอย่างนี้เลย ^{๒๐} ถ้วยเครื่องดื่มของชาโลมอนทุกใบล้วนทำ จากทองคำ และเครื่องเรือน ^{๒๑} ทุกอย่างในวัง แห่งป่าของเลบานอนก็ทำจากทองคำบริสุทธิ์ ทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ทำขึ้นจากเงิน เพราะ ในยุคของชา โลม อน นนเงินแทบจะไม่มีค่า อะไรมากเลย

๒๒ กษัตริย์มีกองเรือกำปั่นซึ่งแล่นอยู่ใน ทะเลร่วมกับกองเรือของกษัตริย์ซี ราม กอง เรือ นี้จะกลับมาสามปีครั้งโดยจะบรรทุก ทองคำ เงินและงาช้างรวมทั้งสิ่งใหญ่และสิ่ง บานานมาด้วย

๒๓ กษัตริย์ชา โลม อนล้ำ หนักกษัตริย์ทุก องค์ในโลกนี้ ในเรื่องความร่ำรวยและความ เจริญเวลา ^{๒๔} โลกทั้ง โลกต่างพากันมาขอ เข้าพบชาโลมอน เพื่อที่จะได้ฟังความเจริญ ฉลาดของเขาที่พระเจ้าได้ใส่ไว้ในใจของ เขา ^{๒๕} ปีแล้วปีเล่า ทุกๆคนที่มาต่างก็นำของ ขวัญมาให้เขา ไม่ ว่าจะเป็นเงินหรือทองคำ เสื้อผ้า อาหาร เครื่องเทศ ม้าหรือล้อ

๒๖ กษัตริย์ชาโลมอนได้สะสมทรัพย์และม้ ั่วไว้มากมาย เขามีรถรบอยู่หนึ่งพันสี่ร้อยคัน และมีม้าอยู่หนึ่งหมื่นสองพัน ตัว เขาได้เก็บ รักษาม้า มั่นไว้ตามเมืองต่างๆที่เขาได้สร้าง ขึ้นมา และได้เก็บ ไว้ในเมืองเยรูซาเล็มกับ เขาด้วย ^{๒๗} กษัตริย์ได้ทำให้เงินมีมากมายใน เมืองเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน และทำให้ไม้ สนซี ดาร์มีอย่างเกลื่อนกลาดเหมือนกับไม้ มะเดื่อตามเชิง เขา ^{๒๘} พวกม้าของกษัตริย์ ชาโลมอนก็เป็นม้า นำเข้าจากอียิปต์และจาก เมือง คู เอ โดยพวกพ่อค้าของกษัตริย์เป็นผู้ ซื้อพวกม้าเหล่านั้นมาจากเมืองคูเอ ^{๒๙} รถรบ สามารถนำเข้ามาได้จากอียิปต์ เป็นเงินหนัก เกือบเจ็ดกิโลกรัม ต่อ คัน และม้าเป็นเงิน หนักเกือบสองกิโลกรัม และพวก เขาก็ได้ส่ง พวกม้าและรถรบออกไปขายต่อให้กับพวก กษัตริย์ของชาวฮิต ไทต์และกษัตริย์ของชาว อารัม ผ่านทางพ่อค้าของกษัตริย์ชาโลมอน

ชาโลมอนกับเมียทั้งหลายของเขา

๑๑ กษัตริย์ชาโลมอนได้ไปหลง รักกับ **๑๑** หญิงชาวต่าง ชาตอีกหลายคนนอก เหนือไปจากลูกสาวของกษัตริย์ฟาโรห์ เช่น หญิงชาวโมอับ ชาวอัมโมน ชาวเอโดม ชาว ไซ ดอนและชาวฮิต ไทต์ ^๒ ผู้หญิงเหล่านี้มี มา จากชาติต่างๆที่พระ ยาศรีเวทย์เคยบอกกับชาว

^๑ ๑๐:๑๔ **ยี่สิบสามตัน** หรือแปลตรงๆได้ว่า หกร้อยหกสิบหกตะลันต์

^๒ ๑๐:๑๕ **รายได้** คือทองคำที่ได้จากบรรดาเรือบรรทุกสินค้าหรือเรือของทหารซิช

^๓ ๑๐:๑๖ **เจ็ดกิโลกรัม** หรือแปลตรงๆได้ว่า หกร้อยเซเชล (เหมือนข้อ ๒๙)

^๔ ๑๐:๑๗ **เกือบสองกิโลกรัม** หรือแปลตรงๆได้ว่า สามมิน (เหมือนข้อ ๒๙)

^๕ ๑๐:๒๑ **เครื่องเรือน** อาจหมายถึงบรรดาจาน เครื่องใช้ต่างๆหรืออาวุธ

อิสราเอลไว้ก่อนหน้า นี้ว่า “พวกเจ้าต้องไม่ แต่งงานกับคนเหล่านี้ เพราะพวก เขาจะ เปลี่ยน ใจของพวก เจ้าให้หันไปติดตามพระ ของพวกเขา” แต่อย่างไรก็ตาม ซาโลมอน ได้ไปหลงรักพวกนาง ^๓ซาโลมอนมีเมียเจ็ด ร้อยคน ที่เกิดมาจากครอบครัวของกษัตริย์ ต่างชาติ และมีเมียน้อยสามร้อยคน และเมีย ทั้ง หลายของเขาก็ได้ชักชวนเขาให้หลง ผิด ไป ^๔เมื่อซาโลมอนแก่ตัวลง พวกเมียของ เขาเหล่านี้ นั้นได้เปลี่ยน ใจของซา โลมอนให้ หันไปหาพระอื่น และใจของเขาก็ไม่ได้สัตย์ ซื่อต่อพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเขา เหมือน อย่างที่ใจของดาวิดพ่อของเขาสัตย์ซื่อ ^๕เขา ได้ไปติดตามพระอัช โท เรท ^๖ซึ่งเป็นพระผู้ หญิงของชาวไซ ดอน และพระมิล โคมพระ ที่นำ รังเกียจของพวกชาวอัม โมน ^๗อย่าง นี้ ซา โลมอนได้ทำสิ่งที่ชั่ว ร้ายในสายตาของ พระ ยาร์เวห์ เขาไม่ได้ติดตามพระ ยาร์เวห์ อย่างเต็ม ที่ เหมือนกับที่ดา วิดพ่อของเขา เคยติดตาม

^๘บนเนิน เขาที่อยู่ฝั่งตะวันออกของ เมืองเยรูซาเล็ม ซา โลมอนได้สร้างสถานที่ นมัสการให้กับพระเค โมซพระที่นำรังเกียจ ของชาวโม อับและให้กับพระโม เลค พระที่ นำรังเกียจของชาวอัม โมน ^๙เขาได้สร้าง สถานที่ นมัสการให้กับพระของเมียชาวต่าง ชาติทั้งหลายของเขา พวกนางก็ได้เผาเครื่อง หอม และถวายเครื่องสัตว บูชาให้กับพระ ของพวกนางที่นั่น

^{๑๐}พระ ยาร์เวห์โกรธซา โลมอน เพราะใจ เขาได้หันเหไปจากพระยาร์เวห์ พระเจ้าของ อิสราเอลผู้ที่เคยปรากฏตัวแก่เขาถึงสองครั้ง ^{๑๑}ถึงแม้ว่าพระองค์ได้เคยห้ามซา โลมอนไม่ ให้ติดตามพระอื่นมาแล้ว แต่ซาโลมอนก็ไม่ รักษาคำสั่งของพระยาร์เวห์ ^{๑๒}พระยาร์เวห์ จึงพูดกับซาโลมอนว่า “เพราะเจ้ามีความคิด อย่าง นี้ และเป็นเพราะเจ้าไม่รักษาข้อ ตกลง และคำสั่งสอนของเรา ซึ่งเราได้สั่งเจ้าเอาไว้ เราจะฉีกอาณาจักรเสียจากเจ้าแน่ และยก มันให้กับลูก น้องของ เจ้า ^{๑๓}อย่างไรก็ตาม เพื่อเห็น แก่ดา วิดพ่อของเจ้า เราจะไม่ทำ อย่างนี้ในช่วงที่เจ้ายังมีชีวิตอยู่ เราจะฉีกมัน ออกจากมือของลูกชายเจ้า ^{๑๔}แต่เราจะไม่

ฉีกมันออกจนหมดทั้งอาณาจักร เราจะเหลือ ให้เขาเผ่าหนึ่งเพื่อเห็น แก่ดา วิดผู้รับ ใช้ของ เราและเพื่อเห็น แก่เมืองเยรูซาเล็มที่เราได้ เลือกไว้”

พวกศัตรูของซาโลมอน

^{๑๕}แล้วพระ ยาร์เวห์ที่ได้ยกธา ดัตขึ้นมาเป็น ศัตรูกับซาโลมอน ฮาตัตเป็นชาวเอโดมที่สืบ เชื้อสายมาจากกษัตริย์แห่งเอโดม ^{๑๖}ในอดีต นั้น ดาวิดเคยต่อสู้กับเมืองเอโดม แม่ทัพโย อาบซึ่งเป็นแม่ทัพของเขา ได้ขึ้นไปที่นั้นเพื่อ ฝัง ศพทหารที่ถูกฆ่า แล้วเขาก็ได้ฆ่าผู้ชาย ทั้งหมดในเมืองเอ โดม ^{๑๗}โย อาบและชาว อิสราเอลทั้งหมดได้อยู่ที่เอ โดมเป็นเวลาหก เดือน จนกว่าจะได้ฆ่าพวกผู้ชายทั้งหมดใน เอ โดม ^{๑๘}ในขณะ นั้นฮา ดัตยังเป็นเด็กอยู่ เขาได้หลบ หนีไปประเทศอียิปต์พร้อมกับ พวกข้าราชการชาว เอโดมส่วน หนึ่ง ซึ่งเคย รับ ใช้พ่อของเขามาก่อน ^{๑๙}พวกเขาได้ออก เดินทางจากมี เดียนไปสู่ปารานแล้วได้พาคน จากปารานไปกับพวกเขาด้วย พวกเขาเดิน ทางไปอียิปต์ไปหากษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ กษัตริย์ฟาโรห์ได้ให้บ้านและที่ดินส่วนหนึ่ง รวมทั้งเสบียงอาหารกับฮาตัต

^{๒๐}กษัตริย์ฟาโรห์ชอบฮา ดัตมากและได้ ยกน้องสาวของราชินีทา เปเนสเมียเขาให้ แต่งงานกับฮาตัต ^{๒๑}น้องสาวของทาเปเนส ได้คลอดลูกชายคนหนึ่งให้ฮา ดัต ชื่อว่าเกนู บัท ราชินีทา เปเนสได้นำตัวเด็กคน นี้เข้าไป เลี้ยงในวังของกษัตริย์ เกนู บัทจึงได้อาศัย อยู่ที่นั่นกับลูกๆของกษัตริย์ฟาโรห์

^{๒๒}ในขณะที่ฮา ดัตอยู่ในอียิปต์ เขาได้ยิน ว่าดา วิดได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา แล้ว และแม่ทัพโย อาบก็ตายไปแล้วด้วย เหมือนกัน ฮาตัตจึงพูดกับกษัตริย์ฟาโรห์ว่า “ให้ข้าพเจ้าไป เกิด ข้าพเจ้าจะได้กลับไป ประเทศของข้าพเจ้า”

^{๒๓}กษัตริย์ฟาโรห์จึงถามเขาว่า “อยู่กับเรา ที่นี้ แล้วเจ้ายังขาดอะไรอีกหรือ ถึงได้ขอที จะกลับไปประเทศของเจ้า”

ฮา ดัตตอบว่า “ไม่ขาดอะไรเลยครับ ท่าน แต่ได้โปรดให้ข้าพเจ้าไปเกิด”

* ๑๑:๕ พระอัครทูต ชาวคานาอันคิดว่าพระผู้หญิงนี้สามารถทำให้ประชาชนมีลูกตก นาง เป็นพระแห่งความรักและสงครามของพวกเข

^{๒๓}พระเจ้ายังได้ยกเรโชนลูกชายของเอ ลียาดาขึ้นมาเป็นศัตรูกับซาโลมอนอีกคนหนึ่ง เรโชนคนนี้เคยหลบหนีไปจากกษัตริย์ฮาดัด เอเซอร์แห่งเศบาสท์ ซึ่งเป็นเจ้านายของเขา ^{๒๔}หลังจากที่ดาวิดได้ทำลายกองทัพของเศบาสท์ เรโชนได้รวบรวมคนจากรอบๆตัวเขาขึ้นมาตั้งตัวขึ้นเป็นผู้นำกองโจร กองโจรกลุ่มนี้ได้ไปที่เมืองดามัสกัส และได้ตั้งหลักแหล่งและเข้าครอบครองเมืองนั้น ^{๒๕}เรโชนได้กลายเป็นกษัตริย์ของอารัม เขาได้กลายเป็นศัตรูของอิสราเอลนานตลอดชั่วอายุของซาโลมอน และได้ร่วมสร้างปัญหาพร้อมกับฮาดัดด้วย

^{๒๖}เยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ได้กับภู่ต่อซาโลมอนด้วย เขาเป็นข้าราชการคนหนึ่งของซาโลมอน เขาเป็นคนเอฟราอิมที่มาจากเมืองเศเรดาห์ แม่ของเขาเป็นแม่หม้ายชื่อว่าเศรูวาร์

^{๒๗}นี่ คือสาเหตุที่เขากับภู่ต่อกษัตริย์ ซาโลมอนกำลังสร้างเจสิเยง และซ่อมช่องโหว่ของกำแพงเมืองของดาวิด พ่อของเขา ^{๒๘}ในเวลานั้น เยโรโบอัมเป็นผู้ชายคนหนึ่งทำงานอยู่ที่นั่นด้วย ซาโลมอนก็เห็นว่าชายหนุ่มคนนี้ทำงานได้ดี จึงได้แต่งตั้งให้เขาทำหน้าที่ควบคุมคนงานที่มาจากครอบครัวโยเซฟ ^{๒๙}ในช่วงนั้น เยโรโบอัมได้เดินทางไปจากเมืองเยรูซาเล็ม และอาหิยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าจากซีไลห์ได้พบเขาบนถนนนั้น ตอนนั้น อาหิยาห์สวมเสื้อคลุมตัวใหม่อยู่ ทั้งสองคนเดิน ทางออกไปแถบซานเมืองตามลำพังสองคน ^{๓๐}และอาหิยาห์ได้ถอดเสื้อคลุมตัวใหม่ที่เขาสวมอยู่ออกและฉีกมันออกเป็นสิบสองชิ้น

^{๓๑}แล้วอาหิยาห์ก็ได้พูดกับเยโรโบอัมว่า “ท่านเอาไปสิบสองชิ้น เพราะนี่ คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูด ‘ดูไว้ เรา กำลังจะฉีกอาณาจักรนี้ออกมาจากมือของซาโลมอนและจะให้เจ้าสิบเผ่า ^{๓๒}แต่เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้เราและเมืองเยรูซาเล็ม

ซึ่งเราได้เลือกออกมาจากเผ่าทั้ง หลายของอิสราเอล เราจะให้หนึ่งเผ่ากับครอบครัวของดาวิด ^{๓๓}เราจะทำสิ่งนี้เพราะซาโลมอนละทิ้งเรา ^{๓๔}และไปบูชาพระอิชโทเรทพระผู้หญิงของชาวไซดอน พระเคโมซของชาวไมออบ และพระมิลโคมของชาวอัมโมน และไม่ยอมใช้ชีวิตตามวิถีทางทั้งหลายของเรา และยังไม่ยอมรักษากฎและข้อบังคับต่างๆของเรา เหมือนกับที่ดาวิดพ่อของเขาเคยรักษา ^{๓๕}แต่เราจะไม่เอาอาณาจักรทั้งหมดไปจากซาโลมอนหรือ เราได้ให้เขาเป็นผู้ปกครองตลอดชั่วชีวิตของเขา เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้เราซึ่งเราได้เลือกขึ้นมาและเป็นผู้ที่ได้รับรักษาคำสั่งต่างๆและกฎทุกข้อของเรา ^{๓๖}เราจะเอาอาณาจักรนี้ไปจากลูกชายของซาโลมอน และให้มันไว้กับเจ้าสิบเผ่า ^{๓๗}เราจะให้เผ่าหนึ่งกับลูกชายของเขา เพื่อดาวิดผู้รับใช้เราจะได้มีตะเกียงหนึ่งดวงอยู่ต่อหน้าเราในเยรูซาเล็มตลอดไป เพราะเมืองเยรูซาเล็มเป็นเมืองที่เราได้เลือกไว้ เพื่อเป็นเกียรติกับชื่อของเรา ^{๓๘}ส่วนเจ้าเยโรโบอัมเราจะรับเจ้าไว้และเจ้าจะได้ปกครองทุกแห่งที่เจ้าต้องการ เจ้าจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ^{๓๙}ถ้าเจ้าทำในสิ่งที่เราสั่งเจ้า และใช้ชีวิตตามวิถีทางทั้งหลายของเรา และทำในสิ่งที่เราเห็นว่าถูกต้อง ด้วยการรักษา กฎและคำสั่งต่างๆของเรา เหมือนกับที่ดาวิดผู้รับใช้เราได้ทำมา เราจะอยู่กับเจ้า เรา จะสร้างเจ้าให้เป็นราชวงศ์ที่ยั่งยืน อย่างกับที่เราเคยสร้างให้กับดาวิด และเราจะยกอิสราเอลให้กับเจ้า ^{๔๐}เราจะลงโทษลูกหลานของดาวิด เพราะสิ่งที่เขาทำลงไปนี้ แต่จะไม่ลงโทษเขาตลอดไป”

^{๔๐}เพราะอย่างนี้ ซาโลมอนจึงพยายามฆ่าเยโรโบอัม แต่เยโรโบอัมได้หลบหนีไปอียิปต์ ในทันที ไปหากษัตริย์ซีซัคแห่งอียิปต์ และอยู่ที่นั่นจนกระทั่งซาโลมอนตาย

* ๑๑:๒๗ **เจสิเยง** หรือ “ป้อมมิลโล” น่าจะเป็นส่วนที่ยกสูงขึ้นจากพื้นดิน ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของพื้นที่ภายในวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม

† ๑๑:๒๘ **ครอบครัวโยเซฟ** ประชาชนที่มาจากกลุ่มครอบครัวของเอฟราอิมและมนัสเสห์ซึ่งเป็นลูกชายของโยเซฟ

‡ ๑๑:๓๓ **ซาโลมอนละทิ้งเรา** นี้มาจากสำเนาแปลกรีกโบราณ ภาษาซีเรีย และภาษาลาติน แต่สำเนาฉบับฮีบรูที่นิยมเช็กกัน เขียนว่า “พวกเขาละทิ้งเรา”

ซาโลมอนตาย

(๒ พศค. ๙:๒๗-๓๑)

๙๑ เหตุการณ์อื่นในยุคของซาโลมอน ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ทำ รวมทั้งความเฉลียวฉลาดที่เขาได้แสดงออกมา ได้เขียนไว้ในหนังสือประวัติของซาโลมอน ๙๒ ซาโลมอนได้ครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม และปกครองอิสราเอลทั้งหมดเป็นเวลาสี่สิบปี ๙๓ แล้วเขาก็ได้ล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิดผู้เป็นพ่อของเขา และเรโหโบอัมลูกชายของเขา ก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

สงครามกลางเมือง

(๒ พศค. ๑๐:๑-๑๙)

๑๒

๑ เรโหโบอัมได้ไปที่เซเชมเพราะชาวอิสราเอลทั้งหมดได้ไปที่นั่นเพื่อที่จะแต่งตั้งเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ ๒ เมื่อเยโรโบอัมลูกชายของเนบัทได้ยินเรื่องนี้เข้า (ตอนนั้นเขายังอยู่ในประเทศอียิปต์ซึ่งเป็นที่ที่เขาได้หลบหนีไปจากกษัตริย์ซาโลมอน) เขาจึงออกมาจากอียิปต์ กลับมาบ้านของเขา

๓ คนอิสราเอลจึงพูดกับเรโหโบอัมว่า ๔ “พ่อของท่านได้บังคับให้เราทำงานหนักเหลือเกิน ตอนนี้ ขอให้ท่านช่วยทำงานหนักและแอกอันหนัก อึ่งที่เขาเคยวางไว้บนตัวพวกเรานี้ให้เบาลงด้วย แล้วพวกเราก็จะรับใช้ท่าน”

๕ เรโหโบอัมตอบว่า “กลับไปก่อน แล้วอีกสามวันค่อยกลับมาพบเราใหม่” ประชาชนจึงกลับออกไป

๖ แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ได้ปรึกษากับพวกผู้อาวูโสที่เคยรับใช้ซาโลมอนพ่อของเขาในช่วงที่ซาโลมอนยังมีชีวิตอยู่ เขาถามว่า “พวกท่านจะแนะนำให้เราตอบประชาชนพวกนั้นยังไงดี”

๗ พวกเขตอบว่า “ถ้าในวันนี้นัท่านทำตัวเป็นผู้รับใช้ประชาชนเหล่านี้ และอยู่รับใช้

พวกเขา และให้คำตอบที่พวกเขาพอใจแล้วละก็ พวกเขาก็จะอยู่เป็นผู้รับใช้ท่านตลอดไป”

๘ แต่เรโหโบอัมไม่ยอมฟังคำแนะนำที่พวกผู้อาวูโสเหล่านี้ให้ เขา เขากลับไปปรึกษากับพวกคนหนุ่มๆที่เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเขา และทำงานให้กับเขาอยู่ ๙ เขาถามคนหนุ่มๆพวกนั้นว่า “ประชาชนพวกนั้นมาพูดกับเราว่า ‘ช่วยทำให้แอกที่พ่อของท่านวางไว้บนพวกเราเบาขึ้นด้วยเถิด’ พวกเจ้ามีคำแนะนำว่ายังไง พวกเราจะตอบประชาชนพวกนั้นยังไงดี”

๑๐ คนหนุ่มๆเหล่านี้ ผู้ที่ได้เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเขาตอบว่า “บอกพวกประชาชนที่มาพูดกับท่านว่า ‘พ่อของท่านได้ทำให้แอกของพวกเราหนักเหลือเกิน ขอให้ท่านช่วยทำให้มันเบาขึ้นด้วยเถิด’ บอกพวกเขาไปว่า ‘นัวก้อยของเรายังหนักกว่าแอกของพ่อเราเสียอีก ๑๑ พ่อของเราได้ทำให้แอกของพวกเจ้าหนัก เราจะทำให้มันหนักยิ่งขึ้นไปอีก พ่อของเราเขียนพวกเจ้าด้วยแส้ เราจะเขียนพวกเจ้าด้วยแส้หางแมงป่อง ๑๒’”

๑๓ อีกสามวันต่อมา เยโรโบอัมและประชาชนทั้งหมดก็กลับมาหาเรโหโบอัมตามที่กษัตริย์ได้บอกกับพวกเขาไว้ ที่ว่า “กลับมาหาเราใหม่ในอีกสามวันข้างหน้า”

๑๔ กษัตริย์ได้ตอบคนเหล่านั้นไปอย่างหยาบคาย เขาได้ปฏิเสธคำแนะนำที่พวกผู้อาวูโสได้ให้กับเขาไว้ ๑๕ เขาไปทำตามคำแนะนำของพวกคนหนุ่มๆและพูดไปว่า “พ่อของเราทำให้แอกของพวกเจ้าหนัก เราจะทำให้มันหนักยิ่งขึ้นไปอีก พ่อของเราเคยเขียนพวกเจ้าด้วยแส้ เราจะเขียนพวกเจ้าด้วยแส้หางแมงป่อง” ๑๕ ดังนั้นกษัตริย์จึงไม่ยอมฟังเสียงของประชาชน เพราะพระยาห์เวห์เป็นผู้ทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น พระองค์ต้องการให้เป็นไปตามคำพูดที่พระองค์ได้พูดไว้กับเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ผ่านทางอาหิยาห์คนชิลโอนั้น

* ๑๑:๔๓ ล่วงลับไป ... และถูกฝัง แปลตรงๆได้ว่า “ได้นอนหลับอยู่กับบรรพบุรุษของเขา”

† ๑๖:๓ ข้อนี้เป็นไปตามฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า คนอิสราเอลจึงไปหาเยโรโบอัม และเยโรโบอัมพร้อมด้วยชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ไปหาเรโหโบอัมและพูดกับเขาว่า

‡ ๑๖:๑๑ แส้หางแมงป่อง แส้ที่มีชิ้นส่วนเล็กๆที่ทำจากเหล็กฝังอยู่ด้วย

^{๑๖} เมื่อคนอิสราเอลทั้งหมดเห็นว่ากษัตริย์ไม่ยอม ฟังพวกเขา พวกเขาจึงได้ตอบกษัตริย์ไปว่า

“พวก เราเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวดาวิด อย่างนั้นหรือ

พวกเราได้ส่วนแบ่งจากที่ดินของเจสซีหรือเปล่าเลย อิสราเอลเอ๋ย กลับบ้านของพวกเรา กันเถอะ ปล่อยให้ ลูกของดาวิด ดูแลคนของพวกเขาเอง”

ดังนั้น พวกชาวอิสราเอลจึงกลับบ้าน ไป แต่สำหรับชาวอิสราเอลที่อาศัยอยู่ในเมืองทั้งหลายของยูดาห์ เรโหโบอัมยังคงเป็นคนปกครองพวกเขาอยู่

^{๑๗} กษัตริย์เรโหโบอัมได้ส่งฮาโดรัม ซึ่งทำหน้าที่ผู้ควบคุมคนงานไปพูดกับคนอิสราเอล แต่กลับถูกคนอิสราเอลทั้งหมดขว้างก้อนหินใส่จนตาย แต่กษัตริย์เรโหโบอัมรีบขึ้นรถรบของเขาหนี กลับเข้า เมืองเยรูซาเล็ม ^{๑๘} จากนั้นอิสราเอลต่างก็ต่อต้านครอบครัวของดาวิดจนถึงทุกวันนี้

เยโรโบอัมปกครองอิสราเอล

(๒ พศต. ๑๑:๑-๔)

^{๒๐} เมื่อชาวอิสราเอลทั้งหมดได้ยินว่าเยโรโบอัมกลับมาแล้ว พวกเขาได้ส่งคนไปเรียกตัว เขาให้เข้าร่วมชุมนุมและแต่งตั้งให้เขาเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ยกเว้นเผ่ายูดาห์เพียงเผ่า เดียวที่ยังคงติดตามครอบครัวของดาวิด

^{๒๑} เมื่อเรโหโบอัมมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม เขาได้รวบรวมครอบครัวชายูดาคาห์ทั้งหมด รวมทั้งเผ่าเบนยามินด้วย ได้นำรถรบมาหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะไปทำสงครามกับครอบครัวอิสราเอล เพื่อช่วงชิงอาณาจักรคืนมาให้กับตัวเขาเอง

^{๒๒} แต่คำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้มาถึงเซโธอาร์ทคนของพระเจ้าว่า ^{๒๓} “ให้บอกกับเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ ลูกชายของซาโลมอน รวม ทังครอบครัวของยูดาห์และเบนยามินทั้งหมด ตลอดจนประชาชนที่เหลืออยู่ว่า ^{๒๔} “พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ว่าอย่างนี้ อยู่ขึ้นไปต่อสู้อัปซันเมืองอิสราเอลของพวกเขา เจ้าเลยขอให้พวกเขาทุกคนกลับไปบ้านเกิด เพราะเราเองเป็นผู้ที่ทำให้เกิดเรื่องนี้” พวกเขาจึงเชื่อ ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์และกลับบ้านไปตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้

^{๒๕} แล้วเยโรโบอัมก็สร้างเมืองเซเคมขึ้นใหม่ในแถบเนินเขาเอฟราอิม และได้อาศัยอยู่ที่นั่น และต่อมาเขาได้ออกจากที่นั่นไปสร้างเมืองเปนูเอล ขึ้น

^{๒๖} เยโรโบอัมเคยคิดกับตัวเองว่า “อาณาจักรแห่งนี้จะต้องตกไปอยู่ในมือของครอบครัวดาวิดอีกเป็นแน่ ^{๒๗} ถ้าประชาชนเหล่านี้ยังคงขึ้นไปถวายสัตวบูชาที่วิหารของพระยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็มอีก จิตใจของประชาชนพวกนี้จะหันกลับไปหากษัตริย์เรโหโบอัมแห่งยูดาห์เจ้านายของพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะมาฆ่าเราและกลับไปหากษัตริย์เรโหโบอัมแห่งยูดาห์” ^{๒๘} หลังจากที่เขาปรึกษากับพวกที่ปรึกษาของเขาแล้ว กษัตริย์เยโรโบอัมก็ได้สร้างลูกวัวทองคำขึ้นสองตัว เขาพูดกับประชาชนว่า “พวกท่านขึ้นไปนมัสการที่เยรูซาเล็มนานพอแล้ว อิสราเอลเอ๋ย นี่ไง พวกพระของพวกท่านที่ได้นำพวกท่านออกจากประเทศอียิปต์” ^{๒๙} เขาได้นำลูกวัวทองคำตัวหนึ่งไปตั้งไว้ที่เมืองเบธเอล ^{๓๐} และอีกตัวหนึ่งไปตั้งไว้ที่เมืองดาน ^{๓๑} เรื่องนี้มีนบปัสินดี เพราะชาวอิสราเอลเริ่มไปที่เมืองเบธเอล ^{๓๒} และเมืองดาน เพื่อนมัสการพวกลูกวัวนั้น

^{๓๓} นอกจากเรื่องนี้อันแล้ว เยโรโบอัมยังได้สร้างศาลเจ้าขึ้นตามสถานที่สูง และได้แต่งตั้งนักบวชหลาย คนจากคนหลายประเภท

* ๑๒:๒๕ *เปนูเอล* หรือ “เปนีเอล”

† ๑๒:๒๘ *เอัย นี่ไง .. ประเทศอียิปต์* คำพูดนี้เหมือนกับที่อาโรนได้เคยพูดไว้ตอนที่เขาได้สร้างลูกวัวทองคำขึ้นในทะเลทราย ดูใน อพยพ ๓๒:๔

‡ ๑๒:๒๙ *เบธเอล* เบธเอลเป็นเมืองหลวงเมืองหนึ่งที่อยู่ทางใต้ของอิสราเอล ใกล้กับยูดาห์

* ๑๒:๒๙ *เมืองดาน* อยู่ทางด้านทิศเหนือของอิสราเอล

† ๑๒:๓๐ *เบธเอล* คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณแต่ไม่ได้อยู่ในฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน

แม้บาง คนจะไม่ใช่ชาวเลวิกก็ตาม ^{๓๒} เขาได้จัดให้มิงานเทศกาลในวันที่สิบห้าของเดือนที่แปดเหมือนกับเทศกาลที่จัดขึ้นในยูดาห์ และได้ถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชา นี่ คือสิ่งที่เขาได้ทำไปในเบธเอล เขาถวายเครื่องสัตวบูชาให้กับรูปปั้นลุกิวทั้งสองตัวที่เขาได้สร้างขึ้น ในเบธเอล เขาก็ได้แต่งตั้งนักบวชหลายคนให้อยู่ตามสถานที่นมัสการที่เขาได้ทำขึ้น ^{๓๓} ในวันที่สิบห้าของเดือนที่แปด ซึ่งเป็นเดือนที่เขาเองเป็นคนเลือก เขาได้ถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชาที่เขาได้สร้างขึ้นในเบธเอล และในช่วงนั้นเขาได้จัดให้ให้มิงานเทศกาลขึ้นสำหรับชาวอิสราเอล และตัวเขาเองก็ได้ขึ้นไปถวายเครื่องหอมบนแท่นบูชา

พระเจ้าพูดต่อต้านเบธเอล

^๑ พระยาห์เวห์ได้สั่งคนของพระเจ้า **๑๓** คน หนึ่งในนั้นมาจากยูดาห์ให้ไปที่เมืองเบธเอล เขาไปถึงในขณะที่เยโรโบอัมกำลังยืนถวายเครื่องหอมอยู่ข้างแท่นบูชา ^๒ พระยาห์เวห์สั่งให้ชายคนนั้นพูดต่อต้านแท่นบูชาคนนั้นว่า

“แท่นบูชา แท่นบูชา พระยาห์เวห์พูดกับเจ้าว่า ‘ลูกชายคนหนึ่งชื่อโยสิยาห์จะเกิดจากครอบครัวของดาวิด ตอนนั้นพวกนักบวชกำลังถวายเครื่องหอมบนเจ้า แต่โยสิยาห์จะจับพวกนักบวชของสถานที่นมัสการต่างๆนี้ มาเผาเป็นเครื่องสังเวยบนเจ้า และเขาจะเผากระดูกคนบนเจ้า’”

^๓ และในวันเดียวกันนั้น คนของพระเจาก็ได้ให้ลางบอกเหตุว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นจริง เขาพูดว่า “เรื่องนี้จะเกิดขึ้นเพื่อพิสูจน์ว่าพระยาห์เวห์ได้พูดผ่านทางเรา คือแท่นบูชาจะปริแตก ออกและซีเถ้านั้นจะหกกระจาย”

“เมื่อกษัตริย์เยโรโบอัมได้ยินสิ่งที่คนของพระเจ้าร้องออกมาต่อต้านแท่นบูชาที่เบธเอล เขาก็ยื่นมือจากแท่นบูชาขึ้นไปช้ายคนนั้น และพูดว่า “จับตัวมันไว้” แต่มือที่เขายื่นออกไปช้ายคนนั้นกลับเป็นอัมพาตไป จนไม่สามารถดึงกลับมาได้ ^๔ และแท่น

บูชาก็ได้ปริแตก ออกและซีเถ้านั้นก็ได้หกกระจาย ซึ่งเป็นไปตามลางบอกเหตุที่คนของพระเจ้าได้ให้ไว้ตามคำพูดของพระยาห์เวห์ ^๕ แล้วกษัตริย์ก็ได้พูดกับคนของพระเจ้าคนนั้นว่า “ช่วยร้องขอต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และอธิษฐานให้กับเรา เพื่อให้มือเรากลับมาเหมือนเดิมด้วยเถิด”

คนของพระเจ้าคนนั้นจึงได้ร้องขอต่อพระยาห์เวห์ และมีมือของกษัตริย์ก็กลับมาใช้ได้เหมือนเดิม ^๖ กษัตริย์ได้พูดกับคนของพระเจ้าว่า “กลับไปบ้านกับเราเถิด ไปกินอาหารกับเรา แล้วเราจะให้ของขวัญกับท่าน”

^๗ แต่คนของพระเจ้าคนนั้นตอบกษัตริย์ไปว่า “ถึงแม้ท่านจะให้สมบัติของท่านครึ่งหนึ่งกับเรา เราก็จะไม่ไปกับท่าน เราจะไม่กินหรือดื่มในที่นี่ ^๘ เพราะเราได้รับคำสั่งจากพระยาห์เวห์มาว่า ‘เจ้าต้องไม่กินหรือดื่มหรือกลับเส้นทางเดิมที่เจ้ามา’”

^๙ เขาก็จึงใช้ถนนอีกสายและไม่ได้ใช้เส้นทางเดิมตอนมาเบธเอล

^{๑๐} ในตอนนั้นมีผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆคนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในเบธเอล และพวกลูกชาย ^{๑๑} ของเขา ได้กลับมากบอกเขา ถึงสิ่งที่คนของพระเจ้าคนนั้นได้ทำไปในวันนั้นที่เบธเอล พวกเขายังได้บอกพ่อของเขาในสิ่งที่ชายคนนั้นได้พูดกับกษัตริย์ด้วย ^{๑๒} พ่อของเขาถามพวกลูกชายว่า “เขาไปทางไหนแล้ว” พวกลูกชายก็ชี้ไปทางที่คนของพระเจ้าที่มาจากยูดาห์ ใช้เดินไป ^{๑๓} แล้วชายแก่คนนั้นก็ได้พูดกับพวกลูกๆของเขาว่า “ผูกอานลาให้กับพ่อหน่อย” เมื่อพวกลูกชายผูกอานลาให้กับเขาแล้ว เขาก็ขึ้นขี่มัน

^{๑๔} เขาได้ขี่ลาตัวนั้นตามหลังคนของพระเจ้าไป และพบชายคนนั้นนั่งอยู่ใต้ต้นโอ๊ก เขาก็เข้าไปถามว่า “ท่านคือคนของพระเจ้าที่มาจากยูดาห์หรือ”

เขาตอบว่า “ใช่แล้ว เราเอง”

^{๑๕} ผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆคนนั้น จึงได้พูดกับชายคนนั้นว่า “ไปบ้านเราเถิด ไปกินอาหารด้วยกัน”

^{๓๒:๒} *เผ่ากระดูกคนบนเจ้า* จะทำให้แท่นนั้นเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป

^{๑๓:๑๑} *พวกลูกชาย* แปลมาจากสำเนาฮีบรูสองฉบับ และสำเนากรีกโบราณ และสำเนาภาษาซีเรียและลาติน แต่สำเนาฉบับฮีบรูส่วนใหญ่เขียนว่า “ลูกชาย”

๑๖ คนของพระเจ้าคนนั้นพูดว่า “เราไม่สามารถหันกลับไปกับท่าน ได้ และไม่สามารถกินหรือดื่มกับท่านในสถานที่แห่งนี้ ด้วย” ๑๗ พระยาห์เวห์ได้บอกกับเราไว้ว่า “เจ้าต้องไม่กินหรือดื่มที่นั่นหรือกลับทางเส้นเดิมที่ใช้มานั้น”

๑๘ ผู้พูด แทน พระเจ้าแก่ๆคนนั้นตอบว่า “เราคือผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งเหมือนกับท่าน และทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้พูดกับเราด้วยคำพูดของพระยาห์เวห์ว่า ‘นำเขากลับบ้านไปกับท่าน เพื่อให้เขาได้กินและดื่ม’” (แต่จริงๆแล้วผู้พูด แทน พระเจ้าแก่ๆคนนั้นโกหกเขา)

๑๙ คนของพระเจ้าคน นั้นจึงได้กลับไป กับเขา ไปร่วมกินและดื่มในบ้านเขา ๒๐ ในขณะที่พวกเขากำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะ คำพูดของพระยาห์เวห์ก็มาถึงผู้พูด แทน พระเจ้าแก่ๆที่ได้พาเขากลับมา ๒๑ เขาวิ่งออกมาต่อหน้าคนของพระเจ้าคน นั้นที่มาจากยูดาห์ว่า “พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เจ้าขัดขืนคำพูดของพระยาห์เวห์และไม่ทำตามคำสั่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าได้สั่งเจ้าไว้’ ๒๒ เจ้ากลับมากินและดื่มในสถานที่ที่พระองค์บอกเจ้าว่าไม่ให้มากินหรือดื่ม ดังนั้น ร่างกายของเจ้าจะไม่ได้อยู่ในหลุมฝังศพของบรรพบุรุษของเจ้า”

๒๓ เมื่อคนของพระเจ้าคน นั้นกินและดื่มเสร็จแล้ว พวกเขาได้ผูกอานไว้บนหลังลาให้กับเขา เป็นลาของผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆคนนั้นที่นำเขากลับมา ๒๔ แล้วเขาก็จากไป ในระหว่างทางนั้น สิ่งใดตัวหนึ่งมาเจอกับเขา บนถนน นั้นและได้ฆ่าเขา ศพของเขาก็ถูกทิ้งอยู่บนถนน นั้นโดยมีลาและสิ่งใดตัวนั้น ยืนอยู่ข้างๆ ๒๕ มีคนผ่านทางมาเห็นศพของเขาถูกโยน ทิ้งอยู่ที่ นั้น โดยมีสิ่งใดยืนอยู่ข้างๆ พวกเขาก็ได้เข้าไปบอกคนในเมืองที่ผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆคนนั้นอาศัยอยู่

๒๖ เมื่อผู้พูด แทน พระเจ้าแก่ๆคน นี้ ที่ไปรับชายคน นั้นกลับมาจากการ เดินทางของเขาได้ยินเรื่องนี้เข้า เขาพูดว่า “นั่นคือคนของพระเจ้าที่ขัดคำสั่งของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ได้มอบเขาให้กับสิ่งใดตัว นั้นซึ่งมันก็ได้ฆ่าเขาและฆ่าเขา เหมือนกับคำพูดของ

พระยาห์เวห์ที่ได้เตือนเขาไว้” ๒๗ ผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆคนนี้ พูดกับพวกลูกชายของเขาว่า “ผูกอานลาให้กับพ่อหน่อย” พวกเขาทำตาม ๒๘ แล้วเขาก็ออกไปดูศพของชายคนนั้นที่ถูกโยนทิ้งอยู่บนถนน โดยมียาและสิ่งใดตัวนั้นยืนอยู่ข้างๆ สิ่งใดตัว นั้นไม่ได้กินศพนั้น และไม่ได้ขยาลาตัวนั้นด้วย

๒๙ ผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆคนนั้น จึงเอาศพของชายคนนั้นที่เป็นคนของพระเจ้า ขึ้นวางบนหลังลา และนำเขากลับมาที่เมือง เพื่อไว้ทุกข์ให้เขาและฝังเขา ๓๐ แล้วคนแก่ๆคน นี้ ก็วางศพ นั้นไว้ในหลุมฝังศพของเขาเอง พวกเขาไว้ทุกข์ให้ชายคน นั้นและพูดว่า “โอ้ น้องชายของเรา” ๓๑ หลังจากที่ฝังศพชายคน นั้นแล้ว ผู้พูด แทน พระเจ้าแก่ๆคนนี้พูดกับพวกลูกชายของเขาว่า “เมื่อพ่อตาย ให้ฝังศพของพ่อไว้ในหลุมเดียวกับที่ได้ฝังคนของพระเจ้าคนนั้น วางกระดูกของพ่อไว้ข้างๆกระดูกของเขา ๓๒ เพราะสิ่งที่เขาได้ประกาศ โดยคำพูดของพระยาห์เวห์ ที่ต่อต้านแทนบูชาในเบธเอลและต่อต้านศาลเจ้าตามสถานนมัสการตามเมืองต่างๆของเมืองสะมาเรียนั้น จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน”

๓๓ แต่ถึงจะมีเหตุการณ์อย่าง นี้เกิดขึ้นก็ตาม เยโรโบอัมก็ยังไม่ยอมหันกลับจากทางชั่วของเขา เขากลับแต่งตั้งพวกนักบวชที่มาจากคนหลายๆประเภท เหมือนเคย จะเป็นใครก็ได้ที่เขาอยากให้เป็นนักบวช เขาก็จะอุทิศตน นั้นให้กับสถาน ที่สูงเหล่านี้ ๓๔ เรื่อง นี้เป็นบาปสำหรับครอบครัวเยโรโบอัม ที่ทำให้ครอบครัวนี้ถูกตัดและถูกทำลายไปจากผืนแผ่นดินโลก

ลูกชายของเยโรโบอัมตาย

๑๔ ในเวลานั้นอาบียาห์ลูกชายของเยโรโบอัมไม่สบาย ๒ เยโรโบอัมได้พูดกับเมียของเขาว่า “ไปปลอมตัวสิเพื่อคนจะได้ไม่รู้ว่าน้องคือเมียของพี่ แล้วให้น้องไปหาอาบียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าที่ซีโลห์ เขาคือคนที่เคยบอกพี่ว่า พี่จะได้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนพวกนี้” ๓ ให้เอาขนมปังไปลิบก่อนขนมเค้ก นำเชื้อมผลไม้หนึ่งไห แล้วให้ไป

* ๑๓:๓๓ แต่งตั้ง... หลวงๆประเภท ตามกฎสอนเอาไว้ว่าคนที่มาจากกลุ่มครอบครัวของเลวีเท่านั้นที่จะเป็นนักบวชได้

หาเขา เขาจะบอกได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับลูกของเรา”

“เมียของเยโรโบอัมจึงทำตามที่เขาบอกและไปบ้านของอาหิยาห์ในชิโลห์ ตอนนั้นอาหิยาห์มองไม่เห็นแล้ว สายตาของเขาใช้การไม่ได้เพราะเขาแก่ มาก “แต่พระยาห์เวห์จะทรมานอาหิยาห์ว่า “เมียของเยโรโบอัมกำลังจะมาหาเจ้า เพื่อถามเจ้าเกี่ยวกับลูกชายของนาง เพราะเด็กคนนั้นไม่สบายเมื่อนางมาถึง ให้เจ้าตอบนางไปว่าอย่างนี้ๆ นางจะปลอมตัวมา”

๖ เมื่ออาหิยาห์ได้ยินเสียงฝีเท้าของนางที่ประตู เขาจึงพูดว่า “เข้ามาเถิด เมียของเยโรโบอัม ทำไม่ต้องปลอมตัวมาด้วย พระเจ้าให้เรารอกข่าวร้ายกับท่าน “ให้ไปบอกเยโรโบอัมว่า ‘พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลพูดไว้ว่าอย่างนี้ เราได้ยกเจ้าขึ้นมาจากท่ามกลางประชาชน และทำให้เจ้าเป็นผู้นำเหนือประชาชนชาวอิสราเอลของเรา “เราได้ฉีกอาณาจักรจากครอบครัวของดาวิดและยกมันให้กับเจ้า แต่เจ้าไม่เหมือนกับดาวิดผู้รับใช้เรา ผู้ซึ่งรักษาคำสั่งของเราและทำตามเราอย่างสุดใจของเขา เขาได้ทำแต่สิ่งที่ถูกตองในสายตาของเขา “แต่เจ้ากลับทำความชั่วไว้มากมายกว่าคนอื่นๆที่เคยมีชีวิตอยู่ก่อนหน้า เจ้า เจ้าได้สร้างพวกพระอื่นสำหรับตัวเจ้าเอง คือรูปเคารพที่หล่อจากเหล็ก เจ้ายิวเราให้ไกรธและเหวี่ยงเราทิ้งไปข้างหลังเจ้า “๑๐ เพราะอย่างนี้ เยโรโบอัม เราจะนำความหายนะมาสู่ครอบครัวของเจ้า เราจะตัดผู้ชายทุกคนในอิสราเอลออกจากเจ้า ทั้งทาสและคนที่ไม่ใช่ทาส เราจะเผาบ้านของเจ้าเหมือนกับเผามูลสัตว์จนกว่ามันจะมอดไหม้ไปหมด “๑๑ พวกหมาจะมากินซากคนของเจ้าที่ตายอยู่ในเมือง และพวกนกบนท้องฟ้าจะมากินคนที่ตายอยู่ในชนบท พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้”

๑๒ แล้วอาหิยาห์ก็พูดว่า “ส่วนตัวเจ้า กลับบ้านไปเถอะ ทันทีที่เจ้าก้าวเท้าเข้าไปในเมือง ลูกชายของเจ้าจะตาย “๑๓ อิสราเอลทั้งหมดจะไว้ทุกข์ให้กับเขาและฝังศพ เขาจะเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของเยโรโบอัมที่จะได้รับการฝัง เพราะเขาเป็นผู้เดียวในครอบครัวของเยโรโบอัมที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลยังเห็นว่ามีความดีอยู่บ้าง “๑๔ พระยาห์เวห์จะยกคนหนึ่งขึ้นเป็น

กษัตริย์เหนืออิสราเอลสำหรับพระองค์เอง เขาเป็นผู้ที่จะตัดครอบครัวของเยโรโบอัมทิ้งไปในวันนี้ ไซแล้ว ในเวลานี้เลย “๑๕ พระยาห์เวห์จะทำลายอิสราเอล เหมือนกับต้นอ้อที่โอนเอียงไปในน้ำ พระองค์จะถอนรากถอนโคนอิสราเอลออกจากแผ่นดินที่ดีแห่งนี้ที่พระองค์ได้ยกให้กับพวกบรรพบุรุษของพวกเขาก่อนหน้า นี้ และพระองค์จะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปไกลเลยแม่น้ำยูเฟรติสไป เพราะพวกเขาได้ยิวให้พระยาห์เวห์ไกรธ โดยการสร้างพวกเสลเจ้าแม่อาเซราห์ขึ้น “๑๖ พระองค์จะให้อิสราเอลพ่ายแพ้ เพราะบาปต่างๆที่เยโรโบอัมได้ทำไป รวมทั้งบาปที่เขาได้ให้ชาวอิสราเอลทำด้วย”

๑๗ แล้วเมียของเยโรโบอัมก็ลุกขึ้นจากไป นางกลับมาถึงเมืองทิสซาห์ ทันทีที่นางก้าวเท้าข้ามธรณีประตูของบ้านเข้ามา เด็กชายคนนั้นก็ตาย “๑๘ พวกเขามึงเด็กไว้และอิสราเอลทั้งหมดก็ไว้ทุกข์ให้เขาเหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ผ่านทางอาหิยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าซึ่งเป็นผู้รับใช้พระองค์

๑๙ เหตุการณ์อื่นๆที่เกิดขึ้นในยุคสมัยของเยโรโบอัม ทั้งสงครามและวิถีการปกครองของเขาได้จดบันทึกไว้แล้วในสมุดประวัติของบรรดากษัตริย์ของอิสราเอล “๒๐ เยโรโบอัมได้ครองราชย์อยู่ยี่สิบสองปีและได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และนาดับลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

เรโหโบอัม กษัตริย์ของยูดาห์

(๒ พศต. ๑๑:๕-๑๒:๑๖)

๒๑ ส่วนเรโหโบอัมลูกชายของซาโลมอน ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์อยู่ในยูดาห์ เขามีอายุสี่สิบเจ็ดปี ตอนที่เขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาคครองราชย์อยู่เป็นเวลาสิบเจ็ดปีในเมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นเมืองที่พระยาห์เวห์ได้เลือกออกมา จากบรรดาเผ่าต่างๆของอิสราเอล เพื่อที่จะเป็นที่ชื่อของพระองค์จะได้รับเกียรติ แม่ของเรโหโบอัมชื่ออามามาห์ เป็นชาวอัมโมน

๒๒ ชาวยูดาห์ได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ บาปที่พวกเขาทำ ยิวให้พระยาห์เวห์เกิดความหงุดหงิด พวกเขาทำให้พระยาห์เวห์ไกรธ พวกเขาได้ทำสิ่งทีเลวร้ายกว่าที่พวกบรรพบุรุษของพวกเขาเคยทำไว้

เสียอีก ^{๒๓}พวกเขาได้จัดตั้งสถานที่นมัสการขึ้นหลายแห่งสำหรับตัวพวกเขาเอง พวกเขาได้ตั้งก้อนหินศักดิ์สิทธิ์และพวกเขาเจ้า แม่อาเซราห์ไว้ตามเนินเขาสูงทุกแห่ง และได้ตั้งไม้ทุกต้นที่มีกิ่งก้านแผ่ออกมา ^{๒๔}ยังมีพวกผู้ชายขายตัวตามพวกศาล เจ้าในแผ่นดินนั้นด้วย ประชาชนต่างทำตามเรื่องนุาสะ อิดสะเอียนทั้งหลายของชนชาติเหล่านั้น ที่พระยาห์เวห์เคยขับไล่ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล

^{๒๕}ในปีที่ห้าของกษัตริย์เรโหโบอัม กษัตริย์ซีซัคแห่งฮีบปัทได้ขึ้นมาโจมตีเมืองเยรูซาเล็ม ^{๒๖}เขาได้ขโมยเอาทรัพย์สมบัติต่างๆไปจากวิหารของพระยาห์เวห์ และจากวังของกษัตริย์ เขาได้เอาทุกสิ่งทุกอย่างไปรวม ทั้งพวกโล่ทองคำที่ซาโลมอนได้ทำขึ้นด้วย ^{๒๗}ดังนั้น กษัตริย์เรโหโบอัมจึงได้สร้างโล่ทองสัมฤทธิ์ขึ้นมาแทนที่ของเหล่านี้ และมอบพวกมันไว้กับพวกทหารยามที่เข้าเวรอยู่หน้าประตูวัง ^{๒๘}และทุกครั้งที่กษัตริย์จะเข้าไปที่วิหารของพระยาห์เวห์ พวกทหารยามก็จะถือโล่เหล่านี้ไป ด้วย และหลังจากนั้นก็เอากลับไปเก็บไว้ในห้องของยาม

^{๒๙}เหตุการณ์อื่นๆในยุคมสมัยของเรโหโบอัมและทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้หมด แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ ^{๓๐}มันเป็นยุคที่มีสงครามเกิดขึ้นตลอดเวลากระหว่างเรโหโบอัมกับเยโรโบอัม

^{๓๑}เรโหโบอัมก็ได้ล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังร่วมกับพวกเขาอยู่ในเมืองของดาวิด แม่ของเขาชื่อนาอาม่าห์ นางเป็นชาวอัมโมน และอาบีเยมลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

อาบีเยมกษัตริย์ของยูดาห์

(๒ พศด. ๑๓:๑-๑๔:๑)

๑๕ ^๑อาบีเยม ^๒ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์องค์ใหม่ของยูดาห์ ซึ่งตรงกับปีที่สิบแปดที่เยโรโบอัมปกครองอิสราเอล เยโรโบอัมเป็นลูกชายของเนบัท ^๓อาบีเยมได้ปกครองเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามปี แม่ของเขาชื่อมาอาคาห์ นางเป็นลูกสาวของอาบีซาโลม †

^๔อาบีเยมได้ทำบาปทุกอย่างเหมือนกับที่พ่อของเขาทำไว้ก่อนหน้าเขา ใจของเขาไม่สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา ไม่เหมือนกับใจของดาวิดบรรพบุรุษของเขา ที่สัตย์ซื่อ นั่น “อย่างไรก็ตาม เพื่อเห็นแก่ดาวิด พระยาห์เวห์พระเจ้าของดาวิดได้ให้ตู่เกียงแก่เขาหนึ่งดวงในเยรูซาเล็ม คือได้ตั้งลูกชายคนหนึ่งของดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา และทำให้เมืองเยรูซาเล็มแข็งแกร่ง ^๕เพราะดาวิดได้ทำในสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ แล้วไม่ได้หันเหไปจากสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พระองค์ได้สั่งเขาไว้ ตลอดชีวิตของเขา ยกเว้นในเรื่องของอูรียาห์ ^๖ชาวฮิตไทต์เท่านั้น

^๗ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในยุคมของอาบีเยม และทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้ในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ มีการทำสงครามกันระหว่างอาบีเยมและเยโรโบอัม ^๘อาบีเยมล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิด และอาสาลูกชายของเขาขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์อาสาของยูดาห์

(๒ พศด. ๑๔:๑-๒; ๑๕:๑๖-๑๙)

^๙ในปีที่สี่สิบที่เยโรโบอัมเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล อาสาได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์

* ๑๕:๑ อาบีเยม หรืออาบียาห์

† ๑๕:๒ อาบีซาโลม เป็นอีกชื่อหนึ่งของอับซาโลม (เหมือน ข้อ ๑๐)

‡ ๑๕:๕ อูรียาห์ ดาวิดไปมีชู้กับเมียของอูรียาห์ และในที่สุดก็วางแผนฆ่าอูรียาห์จนสำเร็จ อ่านเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ ๒ ซามูเอล ๑๑

§ ๑๕:๖ ข้อนี้นี้ข้อความว่า “เรโหโบอัมและเยโรโบอัมได้ทำสงครามกันตลอดชีวิตของอาบีเยม” ข้อนี้อาจไม่ได้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ แต่มาจากสำเนาฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน

๑๐ เขาครองบัลลังก์อยู่ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสี่สิบเจ็ดปี ย่าของเขามีชื่อว่ามาอาคาร์ท นางเป็นลูกสาวของอาบีชาโลม

๑๑ อาสาทำสิ่งที่ถูก ต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่ดา วิตบรรพบุรุษของเขาทำ ๑๒ เขาขับไล่พวกผู้ชายชายตัว ตามศาล เจ้าออกไปจากแผ่นดิน นี้ และกำจัดพวกรูปเคารพทั้งหมดที่บรรพบุรุษของเขาได้สร้างทิ้งไว้ ๑๓ เขายังปลดมาอาคาร์ท แม่ของเขออกจากตำแหน่งแม่ของกษัตริย์ เพราะนางได้สร้างเสาเจ้า แม่อา เซรา ที่ที่นาขุยะเมซยงขึ้นมูดันหนึ่ง อาสาโค่นเสาต้นนั้นทิ้งและเผาทิ้งในหุบเขาซิด โรน ๑๔ ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้รื้อพวกสถาน ที่นมัสการทั้งหลายทิ้ง แต่ใจของอาสายังสัตย์ ซื่อกับพระยาห์เวห์ตลอดชีวิตของเขา ๑๕ เขานำพวกเงิน ทองและข้าว ของเครื่องใช้ต่างๆที่เขาและพ่อของเขาได้บนบานไว้ต่อพระ ยาห์เวห์ มาไว้ที่วิหารของพระยาห์เวห์

อาสาผูกมิตรกษัตริย์ของอาร์ม

(๒ พศต. ๑๖:๖, ๑๑-๑๓)

๑๖ ในยุคนั้น อาสาทักกับกษัตริย์บาอาซาแห่งอิสราเอลได้ทำสงครามกันอยู่ตลอดเวลา

๑๗ กษัตริย์บา อาซาของอิสราเอลขึ้น ไปต่อสู้กับยูดาห์และได้สร้างป้อมรามามาห์ขึ้น เพื่อกันไม่ให้ใครเข้าออกจากแผ่นดิน ของกษัตริย์อาสาแห่ง ยูดาห์ ๑๘ กษัตริย์อาสาจึงเอาเงินและทองที่หลง เหลืออยู่ในคลังของวิหารของพระยาห์เวห์ และในวังของเขาเอง แล้วนำไปมอบให้กับพวกเจ้าหน้าที่ ให้เอาไปให้กับกษัตริย์เบนฮาดัดของอาร์ม ที่ปกครองอยู่ในเมืองตามัสกัส เบนฮาดัดเป็นลูกชายของทับริม โมน ทับริม โมนเป็นลูกชายของเฮซีโอน ๑๙ อาสาให้คนของเขาพูดกับเบน ฮา ตัดว่า “เรามาเป็นพันธมิตรกันเถิด ให้เหมือนกับที่พ่อของเรากับพ่อของท่านเคยทำกันไว้ คุณิ เราได้ส่งของขวัญเป็นเงินและทองมาให้ท่านขอท่านช่วยเหลือเป็นพันธมิตรกับกษัตริย์บาอาซาของอิสราเอลด้วยเถิด เพื่อเขาจะได้ยกทัพกลับไปจากเรา”

๒๐ เบน ฮา ตัดก็ตกลงเป็นพันธมิตรกับกษัตริย์อาสา และส่งพวกแม่ทัพของกองทัพเขาไปโจมตีเมืองต่างๆของอิสราเอล เขาเอาชนะเมืองอียอน เมืองดาน เมืองอาเบล-เว

ธมา อา คาร์ท และหมู่บ้านทั้งหมดตามแถบทะเลสาบกาลิ ลี รวม ถึงดิน แดนนัฟ ทาลิ ทั้งหมดด้วย ๒๑ เมื่อบาอาซารู้เรื่องเข้า เขาก็หยุดสร้างป้อมรามามาห์และถอน ทัพกลับไปไปที่ริร ซาห์ ๒๒ แล้วกษัตริย์อาสาก็ได้มีคำสั่งไปถึงชาวยูดาห์ทั้งหมด ไม่ว่าแม้แต่คนเดียว ให้พวกเขาไปรื้อเอาหินและไม้ที่ป้อมรามามาห์ที่บา อาซาสร้างค้างไว้ แล้วกษัตริย์อาสา ก็เอาชนของเหล่านั นมาสร้างเมืองเกบาชขึ้นในเขตแดนของเบน ยา มินและสร้างเมืองมิสปาห์ด้วย

๒๓ ส่วนเหตุการณ์อื่นๆที่เกิดขึ้นในยุคสมัยของกษัตริย์อาสา ความสำเร็จ ทุกอย่างของเขา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำและเมืองต่างๆที่เขาสร้างขึ้น ได้จด บันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยู ดาห์ แต่ตอนที่เขาแก่ตัว ลง เท่าที่ สองข้างของเขาเป็นโรค ๒๔ แล้วอาสา ก็ลี้ลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่กับพวก เขาในเมืองของดาวิด บรรพบุรุษของเขา และเยโฮชา ฟัทลูกชายของเขา ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์นาดับแห่งอิสราเอล

๒๕ นา ดับลูกชายของเย โร โบ อัมขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ตรง กับปีที่สองที่อาสาเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ นา ดับปกครองอยู่เหนืออิสราเอลเป็นเวลาสองปี ๒๖ เขาทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาเดินตามรอยพ่อเขาและทำบาปเหมือนกับพ่อซึ่งทำให้ชาวอิสราเอลหลงไปทำบาปด้วย

๒๗ บา อาซา ลูกชายของอา หิ ยาห์ จากครอบครัวอิสสาคาร์วางแผนฆ่านาดับ และได้ฆ่านาดับ ตายที่เมืองกิเบโรนของชาวฟิลิสเตีย ตอนที่นาดับและอิสราเอลทั้งหมดกำลังล้อมเมืองนั้นอยู่ ๒๘ บา อาซาฆ่านาดับในปีที่สามที่อาสาเป็นกษัตริย์แห่ง ยูดาห์ แล้ว บาอาซาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากนาดับ

กษัตริย์บาอาซาของอิสราเอล

๒๙ ทัพที่ที่บา อาซาขึ้นเป็นกษัตริย์ เขาได้ฆ่าคนในครอบครัวของเย โร โบ อัมทั้งหมด เขาไม่ยอมไว้ชีวิตคนในครอบครัว นี้เลยแม้แต่คน เดียว แต่กลับทำลายพวกเขาจนหมด ซึ่งเป็นไปตามคำ พูตของพระยาห์เวห์ที่เคยพูดไว้ผ่านทางอา หิ ยาห์ชาวชิ

โลห์ ผู้รับใช้ของพระองค์^{๓๐} เป็นเพราะบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมที่ได้ทำไว้ ซึ่งเป็นต้นเหตุที่ทำให้ชาวอิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย และเพราะเขาได้ไปยุยงพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลให้โกรธ

^{๓๑} เหตุการณ์อื่นๆ ในยุคสมัยของนาดับ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ทำ ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของพวกกษัตริย์แห่งอิสราเอล ^{๓๒} กษัตริย์อาสาและกษัตริย์บาอาซาทำสงคราม กันตลอดเวลาในยุคของพวกเขา

^{๓๓} ในปีที่สามที่อาสาเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ บาอาซา ลูกชายของอาหิยาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์อยู่ที่ทิร์ซซาห์ เขาได้ครอบครองอิสราเอลทั้งหมด และเขาครองราชย์อยู่เป็นเวลาสี่สิบปี ^{๓๔} เขาได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาเดินตามรอยเยโรโบอัม และทำบาปเหมือนกับเยโรโบอัม ซึ่งทำให้ชาวอิสราเอลหลงไปทำบาปด้วย

๑๖ ^๑ แล้วพระยาห์เวห์ก็ได้พูดต่อ ต้านบาอาซา ผ่านมาทางเยชู ผู้พูดแทนพระองค์ เยชูเป็นลูกชายของฮานานี พระองค์พูดว่า ^๒ “เรายกเจ้าขึ้นมาจากผงดิน และทำให้เจ้าเป็นผู้นำของประชาชนชาวอิสราเอลของเรา แต่เจ้ากลับไปเดินตามรอยของเยโรโบอัมและเป็นต้นเหตุให้ประชาชนชาวอิสราเอลของเราหลงไปทำบาป และพวก เขาก็ยิวให้เรูโกรธด้วยบาปทั้งหลายของพวกเขา ^๓ ดังนั้น บาอาซา เราจะทำลายเจ้าและครอบครัวของเจ้า และเราจะทำให้ครอบครัวของ เจ้าเป็นเหมือนกับครอบครัวเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท “พวกหมาจะมารุมกินศพคนของเจ้าที่ตายอยู่ใน เมือง และพวกนกบนฟ้าก็จะมากินศพคนที่ตายอยู่ในชนบท”

^๔ เหตุการณ์ต่างๆ ในยุคสมัยของบาอาซา สิ่งที่เขาได้ทำไปและความ สำเร็จของ เขา ได้จด บันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่ง อิสราเอล ^๕ บาอาซาตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังไว้ที่ทิร์ซซาห์ และเอลาห์ลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

^๖ ในหนังสือ นั้นก็มีเรื่องทีพระยาห์เวห์ได้พูดถึงบาอาซาและครอบครัวของเขา ผ่านมาทางเยชู ผู้พูด แทนพระองค์ ที่เป็นลูกชายของฮานานี เพราะความชั่วทั้งหมดที่บาอาซา

ทำไปในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาทำตัวเหมือนกับครอบครัวของเยโรโบอัม แล้วเขาทำลายครอบครัวนั้นด้วย ทั้งหมดนี้ได้ไปยิวให้พระองค์โกรธ

กษัตริย์เอลาห์ของอิสราเอล

^๑ ในปีที่ยี่สิบหกของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์ เอลาห์ลูกชายของบาอาซาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล และเขาครองบัลลังก์อยู่ในทิร์ซซาห์เป็นเวลาสองปี

^๒ คิมรี ผู้บังคับบัญชารถรบคูรีงหนึ่งของเขาวางแผนฆ่าเอลาห์ ในเวลานั้นเอลาห์อยู่ที่เมืองทิร์ซซาห์ เขากำลัง เมาอยู่ที่บ้านของอารซา อารซาเป็นผู้ควบคุมดูแลวังที่เมืองทิร์ซซาห์ ^๓ คิมรีเข้ามาและฆ่าเอลาห์ ตรงกับปีที่ยี่สิบเจ็ดที่กษัตริย์อาสาปกครองยูดาห์ แล้วคิมรีก็ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากเอลาห์

กษัตริย์คิมรีของอิสราเอล

^๑ ทันทึที่คิมรีขึ้นเป็นกษัตริย์ เขาฆ่าครอบครัวของบาอาซาตายจนหมด เขาไม่ไว้ชีวิตผู้ชายเลยแม้แต่คนเดียวไม่ วัวจะเป็นญาติหรือเพื่อนของบาอาซา ^๒ ตั้ง นั้นคิมรีจึงได้ทำลายครอบครัวของบาอาซาทั้งหมด เรื่อง นี้เกิด ขึ้นตามคำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้พูดไว้เกี่ยวกับบาอาซา ผ่านทางเยชูผู้พูดแทนพระเจ้า ^๓ เพราะบาปทั้งหลายที่บาอาซาและเอลาห์ลูกชายของเขาทำไว้ และเป็นต้นเหตุให้อิสราเอลต้องทำบาปไปด้วย พวก เขาไปกราบไหว้รูปเคารพที่ไร้ค่าเหล่านั้น ซึ่งเป็นการยิวให้พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลโกรธ

^๔ เหตุการณ์ต่างๆ ในยุคสมัยของเอลาห์ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ ได้จด บันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

^๕ ในปีที่ยี่สิบ เจ็ดของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์ คิมรีได้ขึ้นครอง ราชย์อยู่ในทิร์ซซาห์เจ็ดวัน กองทัพเขาได้หยุดตั้งค่ายอยู่ใกล้กิบเบโธนซึ่งเป็นเมืองของชาวฟี ลี ส เตีย ^๖ เมื่อบรรดาชาวอิสราเอลในค่ายได้ยินว่าคิมรีได้วางแผนต่อต้านกษัตริย์และฆ่าเขาตายแล้ว พวก เขาจึงป่าวประกาศให้อมรีซึ่งเป็นเมมทัฟ ขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในวันนั้นที่ในค่าย ^๗ แล้วอมรีและชาวอิสราเอลทั้งหมดก็พากันถอนทัพออกจากกิบเบโธน

และไปล้อมเมืองทีร์ซาทไว้^{๑๘} เมื่อคิมรีเห็นว่าเมืองถูกล้อม เขาจึงเข้าไปในป้อมของวังกษัตริย์ แล้วเผาวังพร้อมกับตัวเอง แล้วเขาก็ตายไปในกองไฟนั้น^{๑๙} ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะบาปที่เขาทำ เขาทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ และเดินตามรอยของเยโรโบอัมที่ทำบาปและเป็นเหตุทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

^{๒๐} เหตุการณ์ต่างๆ ในยุคสมัยของคิมรี และการทรยศของเขา ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

กษัตริย์อมรีของอิสราเอล

^{๒๑} แล้วประชาชนชาวอิสราเอลก็แตกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งสนับสนุนให้ทิบนิลูกชายของกินทขึ้นเป็นกษัตริย์ และอีกฝ่ายหนึ่งสนับสนุนอมรี^{๒๒} แต่คนที่ติดตามอมรีนั้นแข็งแกร็งกว่าฝ่ายของทิบนิลูกชายของกินท ดังนั้นทิบนิจึงตายและอมรีก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์

^{๒๓} ในปีที่สามสิบ เอ็ดของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์ อมรีขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล เขาเป็นกษัตริย์อยู่สิบสองปี โดยช่วงหกปีแรกอยู่ในเมืองทีร์ซาท^{๒๔} เขาซื้อเนินเขาสะมาเรียมาจากเซเมออร์ด้วยเงินสองตะลันต์^{๒๕} และสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งบนเขานั้น และให้ชื่อว่าเมืองสะมาเรีย ตามชื่อของเจ้าของเนินเขาคอนกอน

^{๒๕} แต่อมรีได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์และทำบาปมากยิ่งขึ้น กว่ากษัตริย์องค์ก่อนๆ เสียอีก^{๒๖} เขาเดินตามรอยของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัทและทำบาปตามเขา ซึ่งเป็นเหตุทำให้อิสราเอลทั้งหมดพลอยทำบาปไปด้วย พวกเขาไปกราบไหว้รูปเคารพที่ไร้ค่าเหล่านั้น เป็นการยั่วพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลให้โกรธ

^{๒๗} เหตุการณ์ต่างๆ ในยุคสมัยของอมรีรวม ทั้งสิ่งต่างๆ ที่เขาทำไปและความสำเร็จของเขา ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

^{๒๘} อมรีตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและศพของเขาถูกฝังอยู่ในเมืองสะมาเรีย และ

อาหับผู้เป็นลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์อาหับของอิสราเอล

^{๒๙} ในปีที่สามสิบแปดของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์ อาหับลูกชายของอมรีขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล เขาครองราชย์อยู่ในเมืองสะมาเรีย ปกครองอยู่เหนืออิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบสองปี^{๓๐} อาหับลูกชายของอมรีทำสิ่งที่ชั่วช้าในสายตาของพระยาห์เวห์มากยิ่งขึ้นกว่ากษัตริย์องค์ใดๆ ที่อยู่ก่อนหน้า เขาเคยทำเสียอีก^{๓๑} แต่ทำตามบาปต่างๆ ของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัทนั้นยังไม่ค่อยไป เขายังไปแต่งงานกับเยเซเบลลูกสาวของกษัตริย์เอธิอาลของชาวไซดอน และเริ่มไปรับใช้พระบาอัล และนมัสการพระนั้นอีกด้วย^{๓๒} เขาสร้างแท่นบูชาสำหรับพระบาอัลขึ้นในวิหารของพระบาอัลที่เขาสร้างขึ้นในเมืองสะมาเรีย^{๓๓} อาหับยังสร้างเสาเจ้าแม่อาเซราห์และยังยั่วพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลให้โกรธมากยิ่งขึ้นกว่าที่พวกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเคยทำมาก่อนหน้าเขา

^{๓๔} ในสมัยของอาหับ อีเอลชาวเบธเอลได้สร้างเมืองเยรีโคขึ้นใหม่อีกครั้ง เมื่อเขาสร้างฐานของเมืองนั้น อาบีรัมลูกชายคนแรกของเขาก็ตาย และเมื่อเขาสร้างประตูต่างๆ ขึ้น เสกปลุกชายคนสุดท้ายของเขาก็ต้องมาตายลงอีก ซึ่งตรงกับคำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้พูดไว้ผ่านทางโยชูวลูกชายของนูน^๓

เอลียาห์กับช่วงเวลาที่ฝนแล้ง

๑๗^๑ ขณะนั้นเอลียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าจากเมืองทิชบีที่อยู่ใกล้เลอาด ได้พูดกับกษัตริย์อาหับว่า “ข้าพเจ้ารับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล พระองค์มีชีวิตอยู่แน่นอน ไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าจะไม่มีฝนหรือน้ำค้างตกลงมาเลย ภายในสองสามปีนี้ นอกจากข้าพเจ้าจะสั่งให้มันตกลงมาเท่านั้น”

^๒ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับเอลียาห์ว่า^๓ “ไปจากที่นี่เสีย มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกและหลบซ่อนอยู่ข้างลำธารเครีท ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน”^๔ เจ้า

* ๑๖:๒๔ สองตะลันต์ หรือ ๖๘ กิโลกรัม

† ๑๖:๓๔ ตรงกับคำพูด ... ลูกชายของนูน ดูใน โยชูวา ๖:๒๖

จะได้ตีม้นำจากลำธารนั้น และเราได้สั่งพวกนกกาให้หาอาหารมาเลี้ยงเจ้าที่ นั้น” ๕ เขาจึงทำตามสิ่งที่พระยาห์เวห์บอกไว้ เขาไปที่ลำธารเครีทที่อยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน และอยู่ที่นั่น ๖ พวกกาทั้งหลายได้นำขนมปังและเนื้อสัตว์มาให้เอลียาห์ทั้งเช้าและเย็น และเขาก็ตีมำจากลำธารนั้น

๗ แต่ต่อมาภายหลังลำธารนั้นได้แห้งขอดลง เพราะฝนไม่ตกลงบนแผ่นดินนั้น ๘ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับเอลียาห์ว่า ๙ “ให้ไปที่เมืองคารפתไนไซตอนทันที และอยู่ที่นั่น เราได้สั่งให้แม่หม้ายคนหนึ่งในสถาน ที่ นั้นจัดหาอาหารให้กับเจ้า”

๑๐ เขาก็เลยเดินทางไปที่เมืองคารפתไนไซ เมื่อเขามาถึงที่ประตูเมือง มีแม่หม้ายคนหนึ่งที่กำลังเก็บฟืนอยู่ เขาเรียกนางและบอกว่า “ขอนำไม้ไฟของท่านมาให้เราตีมหน่อย”

๑๑ เมื่อนางกำลังจะเอามันมาให้เขา เขาก็เรียกนางบอกว่า “ขอขนมปังสักก้อนให้เราด้วย”

๑๒ นางตอบว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านมีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจได้เลยว่าฉันไม่มีขนมปัง มีเพียงแป้งหนึ่งกำมืออยู่ก้นไห กับน้ำมันอีกเพียงเล็กน้อยในเหยือกนี้ฉันกำลังเก็บฟืน เพื่อนำกลับไปทำอาหารที่บ้านให้ตัวเองและลูกชายของฉัน เพื่อเราจะได้อินมันแล้วก็อดตาย”

๑๓ เอลียาห์พูดกับนางว่า “อย่ากลัวเลย กลับไปบ้านและทำอย่างที่ท่านได้พูดไว้ แต่ท่านต้องทำขนมปังก้อนเล็กๆให้เราก่อน จากของที่ท่านมีอยู่ และเอามันมาให้กับเรา หลัง จากนั้นก็ทำขนมปังให้กับตัวท่านเอง และลูกชายของท่าน ๑๔ เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูด ‘แป้งในไหจะไม่มีวันหมดและน้ำมันในเหยือกจะไม่มีวันขาดไป จนกว่าจะถึงวันที่พระยาห์เวห์ทำให้ฝนตกลงบนแผ่นดินนี้”

๑๕ นางจากไปและทำตามทีเอลียาห์บอกนางไว้ และหลังจากนั้น ทั้งเอลียาห์ หมิงคนนั้นกับครอบครัวของนางก็มีอาหารกินทุกวัน ๑๖ เพราะแป้งในไหไม่เคยหมด และน้ำมันในเหยือกก็ไม่เคยขาดไป ตามคำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้พูดไว้ผ่านทางเอลียาห์

๑๗ ต่อมาลูกชายของหมิงคนนั้น ที่เป็นเจ้าของบ้านหลังนั้น เกิดไม่สบายขึ้นมา อาการของเขาทรุดหนักลงเรื่อยๆและในที่สุดก็

หยุดหายใจ ๑๘ นางได้พูดกับเอลียาห์ว่า “คนของพระเจ้า นี่ท่านโกรธฉันด้วยเรื่องอะไร หรือ ท่านมาที่นี่เพื่อที่จะมาฆ่าเตือนถึงบาปของฉันและมาทำให้ลูกชายของฉันตายอย่างนั้นหรือ”

๑๙ เอลียาห์ตอบว่า “มอบลูกชายของท่านมาให้เราเถิด” เขาเอาเด็กมาจากอ้อมแขนของนาง เขาลูมเด็กขึ้นไปบนห้องที่เขาอยู่ และวางตัวเด็กไว้บนเตียง ๒๐ แล้วเขาก็ร้องต่อพระยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์นำความเศร้า โศกมาให้กับหมิง หม้ายคน นี้ที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ด้วยอย่างนี้หรือ พระองค์ทำให้ลูกชายของนางตายอย่างนี้หรือ” ๒๑ แล้วเขาก็เหยียดตัวนอนทับเด็กชายคนนั้นสามครั้ง และร้องต่อพระยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอชีวิตของเด็กชายคนนี้กลับคืนมาด้วยเถิด”

๒๒ พระยาห์เวห์ได้ยินเสียง ร้องของเอลียาห์ และชีวิตของเด็กชายคนนั้นก็กลับคืนมาสู่ร่างของเขา และเขาก็มีชีวิตขึ้นมา ๒๓ เอลียาห์ลูมเด็กลงมาจากห้องในบ้านหลังนั้น เขาได้มอบเด็กคืนให้กับแม่ และพูดว่า “ดูสิลูกชายของท่านมีชีวิตขึ้นมาแล้ว”

๒๔ แล้วหมิงคนนั้น พูดกับเอลียาห์ว่า “ตอนนี้ ฉันรู้แล้วว่าท่านคือคนของพระเจ้า และพระยาห์เวห์ได้พูดผ่านมาทางปากของท่านจริงๆ”

เอลียาห์กับพวกผู้พูดแทนพระบาอัล

๑๘ หลังจากนั้น ในช่วงปีที่สามที่ฝนไม่ตก พระยาห์เวห์บอกเอลียาห์ว่า “ไปปรากฏตัวให้กษัตริย์อาหับเห็นสิ แล้วเราจะส่งฝนให้ตกลงมาบนแผ่นดินนี้” ๒๑ เอลียาห์จึงไปเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหับ ตอนนั้นในเมืองสะมาเรีย ภาวะความอดอยากแห้งแล้งอยู่ในขั้นรุนแรงแล้ว ๒๒ กษัตริย์อาหับได้เรียกตัวโอบาดี ยาห์หัวหน้าผู้ดูแลวังมาพบ (โอบาดียาห์เป็นคนที่เคารพยำเกรงพระยาห์เวห์อย่างสูง ๒๓ ตอนที่เยเซเบลฆ่าพวกผู้พูดแทนพระเจ้า โอบาดี ยาห์ได้ช่วยผู้พูดแทนพระเจ้าไว้ถึงหนึ่งร้อยคน และซ่อนตัวพวกเขาไว้ในถ้ำสองแห่ง แห่งละห้าสิบคน และได้จัดหาอาหารและน้ำให้กับพวกเขาด้วย) ๒๔ กษัตริย์อาหับได้พูดกับโอบาดียาห์ว่า “เดินทางไปตามแหล่งตาน้ำและหุบเขา

ทั้งหมดที่อยู่บนแผ่นดินนี้ บางทีพวกเราอาจ
จะพบต้นหญ้ามาใช้เลี้ยงม้าและล่อเหล่านี้ให้
มีชีวิตอยู่ต่อไป พวกเราจะไต่ไม่ต้องฆ่าสัตว์
ตัวใดตัวหนึ่งของพวกเรา” ๖ พวกเขายังได้
แบ่งพื้นที่กันเพื่อจะได้ค้นหาได้ทั่วถึง อาหับ
ไปทางหนึ่งและโอ บา ตี ยาร์ไปอีกทางหนึ่ง
๗ โอ บา ตี ยาร์ที่กำลังเดินทางอยู่ เอลี
ยาร์ได้มาพบเขา โอบาตียาร์จำเขาได้ เขาก็ม
กราบลงกับพื้นและพูดว่า “นี่ท่านจริงๆหรือ
เอลียาร์ห์เจ้านายของข้าพเจ้า”

๘ เอลียาร์ห์ตอบว่า “ใช่แล้ว ไปบอกกับเจ้า
นายของเจ้าว่า ‘เอลียาร์ห์อยู่ที่นั่นแล้ว’”

๙ โอ บา ตี ยาร์ถามกลับว่า “นี่ข้าพเจ้าได้
ทำอะไรผิด หรือ ท่านถึงจะส่งข้าพเจ้าผู้รับ
ใช้ท่าน ไปให้กับกษัตริย์อา หับฆ่า ๑๐ พระ
ยาร์เวห์มีชีวิตอยู่แน่นอน ไหน ก็ให้แน่ใจ
ขนาดนั้นเลยว่ากษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้า
ได้ส่งคนไปค้นหาท่านจนทั่วทุกหน แห่ง ไม่มี
ชนชาติ ไตหรืออาณาจักร ไตเลยที่กษัตริย์
ข้าพเจ้าไม่ได้ส่งคนไปค้นหาท่าน และถ้า
ชนชาติ ไตหรืออาณาจักร ไตบอกว่า ‘คน นั้น
ไม่ได้อยู่ที่นั่น’ กษัตริย์อา หับก็จะให้คนเหล่านี
นสาบานว่าพวก เขาหาท่านไม่พบจริงๆ

๑๑ แต่ตอน นี้ท่านกลับให้ข้าพเจ้าไปบอกกับ
กษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้าว่า ‘เอ ลี ยาร์
อยู่ที่ นี้แล้ว’ ๑๒ พอข้าพเจ้าไปจากท่านแล้ว
ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะวิญญูณของพระยาร์เวห์
จะพาท่านไปที่ ไต ถ้าข้าพเจ้าไปบอกกับ
กษัตริย์อา หับและเขาเกิดหาท่านไม่พบ เข
าก็จะฆ่าข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านได้
เคารพยำเกรงพระ ยาร์เวห์มาตั้งแต่หนุ่มจน
ถึงเดี๋ยว นี้ ๑๓ เจ้า นายของข้าพเจ้า ท่านไม่
เคยได้ยื่นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำลงไป หรือ ตอน
ที่เย เช เบลกำลังฆ่าพวก ผู้ พุด แทน พระเจ้า
ข้าพเจ้าได้ช้อนตัวพวก ผู้ พุด แทนพระเจ้าถึง
หนึ่ง ร้อยคนไว้ในถ้ำสองแห่ง แห่งละห้าสิบ
คน และจัดหาอาหารและน้ำให้กับพวก เขา
ด้วย ๑๔ ตอน นี้ท่านมาบอกข้าพเจ้าให้ไปหา
กษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้าและพูดว่า ‘เอ ลี
ยาร์ห์อยู่ที่นั่นแล้ว’ เขาต้องฆ่าข้าพเจ้าแน่”

๑๕ เอลียาร์ห์พูดว่า “พระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง
สิ้น ผู้ที่เรารับ ใช้อยู่ มีชีวิตอยู่แน่นอนขนาด
ไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า ในวันนี้แหละ
เราจะไปปรากฏตัวให้อาหับเห็น”

๑๖ โอ บา ตี ยาร์จึงไปหากษัตริย์อา หับและ
บอกเรื่องนี้กับเขา และกษัตริย์อาหับก็ไปพบ

เอลียาร์ห์ ๑๗ เมื่อกษัตริย์เห็นเอลียาร์ห์ เขาพูด
กับเอลียาร์ห์ว่า “นั่นเป็นเจ้าจริงๆหรือ ไอ้ตัว
สร้างปัญหาของอิสราเอล”

๑๘ เอลี ยาร์ห์ตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่เคยสร้าง
ปัญหาให้อิสราเอล แต่ท่านและครอบครัว
ของบรรพบุรุษท่านต่าง หากที่เป็นคนทำ
ท่านได้ละทิ้งคำ สั่งต่างๆของพระ ยาร์เวห์
และไปติดตามพระบาอัล ๑๙ ตอนนี ให้เรียก
ประชาชนจากทั่ว ทั้งอิสราเอลมาพบกับ
ข้าพเจ้าบนภูเขาคารเมลนี้ และให้นำตัวพวก
ผู้ พุด แทน พระบาอัลทั้งสี่ร้อยห้าสิบคน รวม
ทั้งพวกผู้ พุด แทนพระอาเซราห์ อีกสี่ร้อยคน
ที่นั่งกินอาหารร่วมโต๊ะกับเยเชเบลมาด้วย”

๒๐ กษัตริย์อา หับจึงส่ง ชาวไปทั่วทั้ง
อิสราเอลและเรียกประชุมพวกผู้ พุด แทน
พระปลอมเหล่านั้นที่บนภูเขาคารเมล ๒๑ เอลี
ยาร์ห์ได้ไปอยู่ข้าง หน้าของประชาชนทั้งหมด
และพูดว่า “นี่พวก เจ้ายังจะลี้เลสอง จิต
สองใจอย่าง นี้ไปอีกนานแค่ไหน ถ้าพระ
ยาร์เวห์คือพระเจ้า ให้ติดตามพระองค์ไป
แต่ถ้าพระบาอัลเป็นพระเจ้า ก็ให้ติดตามเขา
ไป”

แต่ประชาชนไม่ตอบเขาสักคำ ๒๒ แล้วเอลี
ยาร์ห์ก็พูดกับพวกเขาว่า “เราเป็นผู้ พุด แทน
พระเจ้าเพียงคนเดียวของพระ ยาร์เวห์ที่ยัง
หลงเหลืออยู่ แต่พระบาอัลมีผู้ พุด แทนมันอยู่
ถึงสี่ร้อยห้าสิบคน ๒๓ ให้เอาวัวตัวผู้สองตัวมา
ให้พวกเรา ให้พวก เขาเป็นคนเลือกว่าพวก
เขาจะเอาตัวไหน และให้พวก เขาตัดมันเป็น
ท่อนๆไปวางไว้บนพื้นแต่อย่าจุดไฟ เราจะไป
เตรียมวัวอีกตัวหนึ่งและจะวางมันไว้บนพื้น
ที่ไม่จุดไฟเหมือนกัน ๒๔ แล้วพวกเจ้าก็ร้อง
เรียกชื่อพระของพวก เจ้า ส่วนเราก็จะร้อง
เรียกชื่อของพระยาร์เวห์ แล้วพระที่ตอบรับ
ด้วยไฟนั่น ก็คือพระเจ้า”

แล้วประชาชนทั้งหมดก็พูดว่า “สิ่งที่ท่าน
พูดมานั้นเข้าท่าดี”

๒๕ เอลี ยาร์ห์พูดกับพวกผู้ พุด แทน พระบา
อัลว่า “เลือกว่าตัวผู้มาตัวหนึ่งและจัดเตรียม
มันก่อน เพราะพวก เจ้ามีคนมากมาย เรียก
ชื่อพระของพวกเจ้าแต่อย่าเพิ่งจุดไฟ”

๒๖ พวก เขาจึงเลือกว่าออกมาตัวหนึ่งและ
เตรียมมันไว้ แล้วพวกเขาก็ร้องเรียกชื่อของ
พระบาอัลตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยง พวก เขาได้
ตะโกนว่า “ข้าแต่พระบาอัล โปรดตอบพวก
เราด้วยเถิด” แต่ไม่มีการตอบ รับใดๆ ไม่มี

เสียงหรือการตอบ รับอะไรเลย พวก เขาก็
เต็นรำไปรอบๆแทนบูชาที่พวก เขาสร้างขึ้น
มา

^{๗๗}ในตอนเที่ยง เอลียาห์เริ่มพูดเยาะเย้ย
คนเหล่านั้นว่า “ตะโกนดังขึ้นอีกสิ เขาเป็น
พระเจ้าอย่างแน่นอน บางที่เขาอาจจะใจลอย
อยู่ บางที่เขาอาจกำลังเข่าสว้มอยู่ หรือกำลัง
เดินทางอยู่ หรืออาจจะนอนหลับอยู่ จะต้อง
ให้พวก เจ้าปลุกมึง” ^{๗๘}พวก เขาจึงตะโกน
ดังขึ้น และใช้ดาบกับหอกกรีดตัวเองซึ่งเป็น
ประเพณีของพวกเขา เขาอยู่แล้ว จนเลือดไหล
ออกมา ^{๗๙}เลยเวลาที่เที่ยงวันไปแล้ว พวกเขา
ยังคงทำสิ่งที่บ้าดลั่งเช่น นั้นต่อไปจนถึงเวลา
บูชาในตอนเย็น แต่ก็ยังไม่มียัง ไม่มีคำ
ตอบ และไม่มีการตอบรับ

^{๘๐}แล้วเอ ลี ยาห์พูดกับประชาชนทั้งหมด
ว่า “เข้ามาใกล้ๆเราหน่อย” พวกเขาทุกคนก็
เลยเข้าไปใกล้ และเอลี ยาห์ซ่อมแซมแท่น
บูชาของพระ ยาร์เวห์ที่ถูกรื้อไป นั้น ^{๘๑}เอลี
ยาห์เอาก้อน หินสิบ สองก้อนมาตามจำนวน
เผ่าของพวกเขาของยาโคบ (พระคำของ
พระยาร์เวห์เคยมาถึงยาโคบว่า “เจ้าจะมีชื่อ
ว่าอิสราเอล”) ^{๘๒}เอลี ยาห์สร้างแท่นบูชาขึ้น
ด้วยหินทั้งสิบ สองก้อน นนในนามของพระ
ยาร์เวห์ เขาขุดร่องรอบๆแท่นบูชาขึ้น ใหญ่
เพียงพอที่จะใส่เมล็ดพืชได้สองถึง ^{๘๓}เขา
จัดกองไม้ฟืน และตัดวัวออกเป็นท่อนๆแล้ว
วางมันลงบนไม้ฟืน แล้วก็พูดกับคนเหล่านั้น
ว่า “ตักน้ำใส่เหยือกทั้งสี่เหยือกของพวกเขา
ให้เต็ม และเทมันลงบนเครื่องบูชาและบน
ไม้ ฟืน นี้” ^{๘๔}แล้วเขาบอกให้ทำอย่างนั้นอีก
เป็นครั้งที่สอง และคนเหล่านั้นก็ทำเป็นครั้งที่
สอง แล้วเขาก็บอกให้พวก นั้นทำอีกเป็น
ครั้งที่สาม แล้วพวกนั้นก็ทำอย่างนั้นเป็นครั้งที่
สาม ^{๘๕}น้ำไหล นองลงมารอบๆแท่น บูชา
และไหลจนท่วมร่องนั้น

^{๘๖}ในช่วงเวลาของการบูชา นั้นเอง เอลี
ยาห์ผู้ พุด แทน พระเจ้าได้ก้าวออกไปที่ด้าน
หน้าและอธิษฐานว่า “ข้า แต่พระ ยาร์เวห์
พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอล ใน
วันนี้ ขอพระองค์ทำให้คนรู้เถิดว่า พระองค์
คือพระเจ้าแห่งอิสราเอล และรู้ว่าข้าพเจ้า
เป็นผู้รับ ใช้ของพระองค์และได้ทำสิ่งเหล่า

นี้ไปตามคำ สั่งของพระองค์ ^{๘๗}ข้า แต่พระ
ยาร์เวห์ ขอตอบ รับข้าพเจ้า ด้วย ตอบ รับ
ข้าพเจ้าด้วยเถิด เพื่อว่าประชาชนเหล่านี้จะ
ได้รู้ว่าพระองค์ พระยาร์เวห์คือพระเจ้า และ
รู้ว่าพระองค์จะหันเหหัวใจของพวกเขา ให้
กลับมาหาพระองค์อีกครั้ง”

^{๘๘}แล้วไฟของพระ ยาร์เวห์ได้ตกลงมา
และเผาไหม้เครื่องสัตวบูชา กองฟืน ก้อนหิน
ทั้งหมด รวมทั้งดิน และยังคงลามลงไปในนาที่
อยู่ในร่อง ด้วย ^{๘๙}เมื่อประชาชนทั้งหมดได้
เห็นเหตุการณ์นี้ พวกเขาต่างก็หมอบลงและ
ร้องว่า “พระ ยาร์เวห์ พระองค์คือพระเจ้า
พระยาร์เวห์ พระองค์คือพระเจ้า”

^{๙๐}แล้วเอลี ยาก็สั่งพวกเขาว่า “จับพวก
ผู้ พุด แทน พระบา อัลไว้ อย่าให้ใครหนีรอด
ไปได้” พวกเขาจับตัวคนเหล่านั้นไว้ และเอ
ลียาห์ก็ให้คนตัวพวก นั้นลงไปหุบเขาศิ โชน
และฆ่าพวกนั้นทิ้งที่นั่น

ฝนตกลงมาอีกครั้ง

^{๙๑}แล้วเอลี ยาก็พูดกับกษัตริย์อา หับว่า
“ไปกินและดื่มเถิด เพราะมีเสียงฝนตกหนัก
ลงมาแล้ว” ^{๙๒}กษัตริย์อาหับจึงไปกินและดื่ม
แต่เอลี ยาก็ได้ป็นขึ้นไปบนยอดเขาคาร เมล
ก็มกราบลงบนพื้นดินและซุกหน้าไว้ระหว่าง
หัวเข่าของเขา ^{๙๓}เขาได้พูดกับคนรับ ใช้ของ
เขาว่า “มองไปทางทะเลสิ”

คนรับ ใช้ คน นั้นก็ขึ้นไปมองออกไป เขา
ตอบว่า “ไม่เห็นมีอะไรเลยครับ ท่าน” เอลี
ยาห์พูดกับเขาถึงเจ็ดครั้งว่า “กลับไปดูใหม่”
^{๙๔}ในครั้งที่เจ็ดนั้นเอง คนรับ ใช้ของเขาก็ได้
มารายงานว่า “มีเมฆก้อนหนึ่งขนาดเท่ากำ
มือกำลังขึ้นมาจากทะเล”

เอลี ยาก็จึงพูดว่า “กลับไปบอกกษัตริย์
อา หับว่า ‘ให้บุตรกรรบของท่านและรีบลงไป
ก่อนที่ฝนจะหยุดท่านไว้’”

^{๙๕}ในขณะที่นั้นเอง ท้องฟ้าก็เริ่มดำ ทะมึน
ไปด้วยกลุ่มเมฆมากมาย ลมเริ่มพัดแรง ฝน
เทลงมาอย่างหนักและกษัตริย์อา หับก็ได้ซี
รกรบมุ่งไปยังยิสเรเอล ^{๙๖}ฤทธิเดชของพระ
ยาร์เวห์ได้มาอยู่บนตัวเอลี ยาห์ เขาเอาเสื้อ
คลุมยัดเข้าไปในเข็มขัด และวิ่งแข่งหน้า
กษัตริย์อาหับไปถึงยิสเรเอล

เอลียาห์บนภูเขาโฮเรบ (ชีนาย)

๑๙ ในตอนนั้นกษัตริย์อา หับได้ บอกกับเยเซเบลทุกอย่างที่เอลียาห์ได้ทำไป และเรื่องที่เอลียาห์ฆ่าพวกผู้พูดแทนพระปลอมทั้งหมดด้วยดาบ ๒ เยเซเบลจึงส่งคนส่งข่าวไปถึงเอลียาห์ เพื่อบอกว่า “ขอให้พวกชาวไร่หลายลงโทษเราอย่างแสนสาหัส หากว่าเราไม่ได้ทำให้ชีวิตแก่เป็นเหมือนคนพวกนั้นก่อนเวลานี้ของวันพรุ่งนี้”

^๓เอลียาห์กลัว จึงวิ่งหนีเอาตัวรอดไป เมื่อเขามาถึงเมืองเบเออร์ชบาในยูดาห์ เขาทิ้งคนใช้เขาไว้ที่นั่น “ในขณะที่ตัวเขาเองเดินทางต่อไปอีกหนึ่งวันเข้าไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง เขามาถึงพุ่มไม้แห่งหนึ่งจึงนั่งลงใต้พุ่มไม้ นั้นและอธิษฐานขอให้เขาตาย เขาพูดว่า “ข้า แต่พระ ยาร์เวห์พอกัน ที่สำหรับข้าพเจ้า เอมีชีวิตของข้าพเจ้าไปเถิด ข้าพเจ้าไม่ได้ดีไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพเจ้าเลย”

“แล้วเขาก็นอนลงที่ใต้พุ่มไม้ นั้นและหลับไป ทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งก็มาแตะต้องตัว เขาและพูดว่า “ลุกขึ้นมาเถิด” ^๖ เขามองไปรอบๆ และที่ข้างหัวของเขา นั้นมีขนมปังแผ่นหนึ่งที่ตั้งอยู่บนก้อน หินร้อน และมีเหยือกน้ำอยู่เหยือกหนึ่ง เขาได้กินและดื่ม แล้วก็นอนต่อ

^๗ทูตสวรรค์ของพระ ยาร์เวห์กลับมาอีกเป็นครั้งที่สอง และมาแตะตัวเขาและพูดว่า “ลุกขึ้นมาเถิด เพราะไม่อย่างนั้นเจ้าจะเดิน ทางไม่ไหว” ^๘ เขาจึงลุกขึ้นมาและเดิน คืบ เมื่อเขามีเรี่ยวแรงขึ้นจากอาหารเหล่านั้นแล้ว เขาก็เดินทางต่อไปอีกสี่สิบวันสี่สิบคืน จนมาถึงภูเขาโฮเรบซึ่งเป็นภูเขาของพระเจ้า ^๙ เขาเข้าไปในถ้ำแห่งหนึ่งและค้างคืนอยู่ที่นั่น

พระยาร์เวห์พูดกับเขาว่า “เอลียาห์ เจ้ามาทำอะไรที่นี่”

^{๑๐}เอลียาห์ตอบว่า “ข้าพเจ้าได้พุ่มเทให้กับพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าผู้มั่งคั่งที่ สิ้นมาตลอด ชาวอิสราเอลทั้งหลายปฏิเสธข้อตกลงของพระองค์ และทำลายพวกแทน บูชาของพระองค์ และยังฆ่าพวกผู้พูด แทนพระองค์

ด้วยคูม ดาบ เหลือข้าพเจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้น และตอนนี้ พวกเขาที่กำลังพยายามจะฆ่าข้าพเจ้าด้วย”

^{๑๑}พระ ยาร์เวห์พูดว่า “ออกไปข้าง นอก และไปยืนอยู่ต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์บนภูเขา เพราะพระ ยาร์เวห์กำลังจะผ่านไป” ^{๑๒} แล้วก็มิลมพายุพัฒนาอย่างแรงจนแยกภูเขา ออกเป็นสองส่วนและทำลายก้อน หินต่างๆ จนแตกละเอียดต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ แต่พระ ยาร์เวห์ไม่ได้อยู่ในลม นั้น หลังจากทีลมพัดผ่านไปแล้ว ก็เกิดแผ่นดินไหวขึ้น ฝุ่น พระ ยาร์เวห์ก็ไม่ได้อยู่ในแผ่นดินที่ไหว นั้น ^{๑๓} หลังจากแผ่นดินไหวแล้วก็เกิดไฟลุกไหม้ แต่พระ ยาร์เวห์ไม่ได้อยู่ในไฟเหมือน กัน และหลังจากไฟลุกไหม้แล้วก็มิเสียงกระซิบ ^{๑๔} ที่นุ่นวอลเสียงหนึ่งเกิดขึ้น

^{๑๕}เมื่อเอลียาห์ได้ยินเสียง นั้น เขาก็เอาเสื้อคลุมขึ้นมามีปิดหูและรีบออกไปยืนอยู่ที่ปากถ้ำ แล้วเสียงนั้นก็พูดกับเขาว่า “เอลียาห์ เจ้ามาทำอะไรที่นี่”

^{๑๖}เขาตอบไปว่า “ข้าพเจ้าได้พุ่มเทให้กับพระยาร์เวห์ พระเจ้าผู้มั่งคั่งที่สิ้นมาตลอด ชาวอิสราเอลทั้งหลายปฏิเสธข้อ ตกลงของพระองค์ และทำลายพวกแทน บูชาของพระองค์ และยังฆ่าพวกผู้พูด แทนพระองค์ ด้วยคูม ดาบ เหลือข้าพเจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้น และตอนนี้ พวกเขาที่กำลังพยายามจะฆ่าข้าพเจ้าด้วย”

^{๑๗}พระ ยาร์เวห์พูดกับเขาว่า “กลับไปทางเดิมที่เจ้ามา และไปที่ทะเลทรายดามัสกัส เมื่อเจ้าไปถึงที่ นั้น ให้แต่ง ตั้งฮา ซา เอลขึ้น เป็นกษัตริย์เหนือ อารัม ^{๑๘} และแต่ง ตั้งเยชู ลูกชายของกษัตริย์นิม ซี ขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และแต่ง ตั้งเอลี ชาลูกชายของซา ฟัทชาวอาเบล เมโฮลาห์ให้เป็นผู้พูด แทนพระเจ้าสืบต่อจากเจ้า ^{๑๙} เยชูจะฆ่าคนที่หลบหนีจากคม ดาบของฮา ซา เอล และเอลี ชาจะฆ่าคนที่หลบหนีมาจากคม ดาบของเยชู ^{๒๐} เรายังมีเจ็ด พันคนในอิสราเอล ซึ่งเป็นคนที่ไม่ยอมคุกเข่าลงให้กับพระบาอัล และปากของพวกเขาก็ไม่ได้จับมนต์ด้วย”

^{๑๙:๑๑} ออกไปข้าง นอก ... ผ่านไป เหตุการณ์นี้เหมือนกับตอนที่พระเจ้าปรากฏตัวแก่โมเสส ดูใน อพยพ ๓๓:๑๒-๒๓

^{๑๙:๑๒} เสียงกระซิบ หรือเสียงดังแผ่วๆ

เอลีชามาเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า

^{๑๙}เอลียาห์จึงออกจากที่นั่น และได้พบเอลีชาลูกชายของชาพิทกำลังไถนาด้วยวัวเทียมแอกสิบ สองคู่และตัวเขาเองกำลังไถอยู่ที่คูที่สิบสอง เอลียาห์ก็เข้าไปหาเขาและทิ้งเสื้อคลุมของเขาไปบนตัวเอลีชา ^{๒๐}เอลีชาก็เลยทิ้งวัวของเขาและวิ่งตามเอลียาห์ไป เขาพูดว่า “ให้ผมไปจับลาฟอแม่ของผมนั่นก่อน แล้วผมจะไปกับท่าน”

เอลียาห์ตอบว่า “กลับไปเถอะ แต่อย่าลืมเรื่องที่เราได้ทำกับเจ้านะ”

^{๒๑}เอลีชาก็จากเขาไป แล้วกลับไปเอาวัวคู่นั้นที่ใช้เทียม แอกไปฆ่า แล้วเอาไปเป็นฟืนใช้ย่าง เนื้อและแจกจ่ายเนื้อให้กับชาวบ้านและพวก เขาก็กินกัน แล้วเอลีชาก็ติดตามเอลียาห์ไป และเป็นผู้ช่วยของเอลียาห์

เบนฮาดัดทำสงครามกับอาหับ

๒๐ ^๑ในช่วงนั้นกษัตริย์เบน ฮาดัดแห่งอา รัมได้รวบรวมกองทัพทั้งหมดของเขา มีกษัตริย์จากที่อื่นอีกสามสิบสององค์ได้นำกองทหารมาและรุกรบของพวก เขาเข้ามารวมด้วย เขาได้ขึ้นไปล้อมเมืองสะมาเรียและโจมตีมัน ^๒เขาส่งพวกผู้ส่งข่าวเข้าไปในเมืองไปหากษัตริย์อาหับเพื่อบอกว่า “นี่คือสิ่งที่เบนฮาดัดพูด ^๓‘เงินและทองของเจ้าตกเป็นของเราแล้ว และพวก เมียที่สวยงามที่สุดของเจ้าและลูกๆของเจ้าก็ตกเป็นของเราแล้ว’”

^๔กษัตริย์ของอิสราเอลตอบไปว่า “กษัตริย์เจ้านายของเรา เป็นไปตามที่ท่านพูด ตัวเราและทุกสิ่งทุกอย่างที่เรามีอยู่เป็นของท่าน”

^๕พวกผู้ส่งข่าวกลับมาอีก ครั้งและพูดว่า “นี่คือสิ่งที่เบนฮาดัดพูด ‘เราส่งข่าวมาเพื่อส่งให้เจ้ามอบเงินและทอง รวมทั้งเมียทั้งหลายของเจ้าและลูกๆของเจ้ามา ^๖แต่ในวันพรุ่งนี้เวลาเดียวกันนี้ เราจะส่งเจ้าหน้าที่ของเรา มาค้นวังของเจ้าและพวก บ้านของพวกเจ้าหน้าที่ของเจ้า พวก เขาจะยึดเอาทุก สิ่งทุกอย่างที่มีค่าของเจ้าและชนเอามันไป’”

^๗กษัตริย์อิสราเอลเรียกพวกผู้นำทุกคนของแผ่นดินมาประชุม และพูดว่า “เห็นหรือไม่ว่าชายคน นี้กำลังเอาความยุ่งยากมาให้แล้ว เมื่อเขาส่งคนมาขอเมียทง หลายกับลูกๆของข้า และเงินทองของข้า ข้าก็ไม่ได้ปฏิเสธเขาเลย”

^๘พวกผู้นำและประชาชนทั้งหมดต่างตอบว่า “อย่าไปฟังมันหรือทำ ตามคำ เรียก ร้องของมันเลย”

^๙เขาจึงตอบพวกผู้ส่งข่าวของเบน ฮาดัดไปว่า “ไปบอกกับกษัตริย์นายของเราว่า ‘คนรับใช้ของท่านจะทำตามที่ท่านเรียก ร้องในครั้งแรก แต่การเรียกร้องในครั้งนี้เรายอมให้ไม่ได้’”

พวกเขาจากไปและเอาคำ ตอบ นั้นกลับไปบอกกับเบนฮาดัด ^{๑๐}แล้วเบนฮาดัดก็ส่งข่าวมาอีกข่าวหนึ่งถึงอาหับว่า “ขอให้พวกพระทง หลายลงโทษเราอย่างแสนสาหัส หากว่าเราทงให้เหลือฝุ่นในเมืองสะมาเรียพอให้คนของเราทำได้คนละหนึ่งกำมือ”

^{๑๑}กษัตริย์ของอิสราเอลตอบไปว่า “ไปบอกเขาว่า ‘คนที่กำลังสวมเสื้อเกราะไม่สมควรที่จะคุยโอ้อวดอย่างกับคนที่กำลังถอดมันออก’”

^{๑๒}เบนฮาดัดได้ยินข้อความนี้ในขณะที่เขาและบรรดากษัตริย์กำลังดื่ม กินอยู่ในเต็นท์ของพวก เขา และเขาก็ได้ส่งคนของเขาว่า “เตรียมโจมตี” พวกเขาจึงเตรียมเข้าโจมตีเมือง

^{๑๓}ในขณะที่นั้นมีผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งมาหากษัตริย์อาหับของอิสราเอลและได้ประกาศว่า “พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ ‘เจ้าเห็นกองทัพขนาดใหญ่ นั้นหรือ เปล่า เราจะให้มันตกอยู่ในกำมือของเจ้าในวัน นี้และเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์’”

^{๑๔}อาหับถามว่า “แต่ใครจะเป็นคนทำละ” ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นตอบว่า “พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ ‘พวกเจ้าหน้าที่หนุ่มๆของพวกแม่ทัพตามหัวเมืองจะเป็นคนทำ’”

เขาถามต่อว่า “แล้วใครจะเป็นคนริบรบก่อน”

ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นตอบว่า “ก็ท่านยังงั้นละ”

*๑๙:๒๐ กลับไปเถอะ ... ทำกับเจ้านะ หรือแปลได้อีกอย่างว่า “ไปเถอะ เราไปห้ามเจ้าตรงไหนหรือ”

๑๕ อาหับจึงเรียกตัวพวกเจ้าหน้าทีหนุ่มๆ ของพวกแม่ทัพตามหัวเมืองมา มีจำนวนทั้งหมดสองร้อยสามสิบสองคน แล้วเขาก็เรียกชุมนุมชาวอิสราเอลที่เหลือทั้งหมดเจ็ดพันคน

๑๖ พวกเขารวมเคลื่อนทัพออกตอนเที่ยงในขณะที่เป็นฮาตัดและกษัตริย์อีกสามสิบสองคนที่ร่วมมือกับเขาดังก็เข้ามา ยืนอยู่ในเต็นท์ ๑๗ พวกเจ้าหน้าทีหนุ่มกลุ่มนั้นของพวกแม่ทัพทั้งหลาย ได้นำหน้าออกไปก่อน ขณะนั้นผู้ส่งข่าวด่วนของเบนฮาตัดได้มารายงานเขาว่า “มีคนมากมายกำลังมุ่งหน้าออกมาจากสะมาเรีย” ๑๘ เบนฮาตัดจึงพูดว่า “ไม่ว่าพวกเขาออกมาอย่างสันติ หรือเพื่อรบก็ให้จับพวกเขาเป็นๆ”

๑๙ พวกเจ้าหน้าทีหนุ่มของพวกแม่ทัพทั้งหลายต่างเดินทัพออกมาจากเมือง มีกองทัพตามหลัง พวกเขามาด้วย ๒๐ แต่ละคนก็สามารถฆ่าศัตรูของพวกเขาลงได้ ชาวอารัมต้องหลบหนี ชาวอิสราเอลเป็นฝ่ายไล่ติดตาม แต่กษัตริย์เบนฮาตัดของอารัมหนีขึ้นบนหลังม้าพร้อมด้วยทหารม้าของเขาอีกจำนวนหนึ่ง ๒๑ กษัตริย์ของอิสราเอลบุกขึ้นไปและเอาชนะพวกทหารม้าและบรรดารถรบเหล่านั้นได้ และทำให้เกิดความเสียหายอย่างหนักกับกองทัพของพวกอารัม

๒๒ ต่อมาภายหลังผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นได้มากษัตริย์ของอิสราเอลและพูดว่า “ทำให้กองทัพของท่านแข็งแกร่งขึ้นและวางแผนให้ดี เพราะในฤดูใบไม้ผลิคราวหน้า กษัตริย์ของชาวอารัมจะกลับมาโจมตีท่านอีกครั้งหนึ่ง”

เบนฮาตัดโจมตีอีกครั้ง

๒๓ ในขณะที่นั้นพวกเจ้าหน้าทีของกษัตริย์เบนฮาตัดแนะนำกษัตริย์ว่า “พระทั้งหลายของพวกท่านนั่นคือพระเจ้าแห่งเนินเขา นั่นเป็นเหตุที่พวกมันแข็งแกร่งเกินไปสำหรับพวกเรา แต่ถ้าพวกเราต่อสู้กับพวกมันบนที่ราบ พวกเราจะแข็งแกร่งกว่าพวกมันอย่างแน่นอน” ๒๔ ทำอย่างนี้ ย้ายพวกกษัตริย์ให้ออกจากตำแหน่งแม่ทัพ และเอาเจ้าหน้าทีคนอื่นมาแทนพวกเขา

๒๕ ท่านต้องเพิ่มจำนวนกองทัพให้มากขึ้น ให้เท่ากับที่ท่านได้สูญเสียไป เพิ่มม้าให้กับกองทัพม้า เพิ่มรถรบให้กับกองทัพรถรบ แล้วพวกเราก็จะสามารถต่อสู้กับอิสราเอลบนที่ราบได้ แล้วเราก็จะได้เปรียบพวกมันอย่างแน่นอน” เบนฮาตัดเห็นด้วยกับพวกเขาและทำตามนั้น

๒๖ ในฤดูใบไม้ผลิต่อมา เบนฮาตัดรวบรวมชาวอารัมขึ้นใหม่และขึ้นไปตั้งที่เมืองอาเฟก เพื่อที่จะต่อสู้กับอิสราเอล

๒๗ เมื่อบรรดาชาวอิสราเอลได้รวมตัวกันอีกและมีการจัดเตรียมเสบียงอาหารไว้ พวกเขาก็เดินทัพออกไปพบกับกองทัพเหล่านั้น ชาวอิสราเอลได้ตั้งค่ายอยู่ฝั่งตรงข้ามกับพวกมัน เหมือนกับฝูงแพะเล็กๆ สูงฝั่ง ในขณะนั้นชาวอารัมได้ครอบคลุมพื้นที่บริเวณนั้นทั้งหมด

๒๘ คนของพระเจ้าขึ้นมาและบอกกับกษัตริย์ของอิสราเอลว่า “พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ ‘พวกชาวอารัมพูดถูกว่า พระยาห์เวห์คือพระของเนินเขา และไม่ได้เป็นพระของที่ราบ’ อย่างนั้น เราจะมอบกองทัพที่ยิ่งใหญ่กองนี้ให้ตกอยู่ในมือของเจ้า และเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์”

๒๙ พวกเขาดังค่ายเผชิญหน้ากันอยู่เป็นเวลาเจ็ดวัน และในวันที่เจ็ด การรบก็เริ่มต้นขึ้น ชาวอิสราเอลทำลายทหารเดินเท้าของชาวอารัมได้ถึงหนึ่งแสนคนภายในวันเดียว

๓๐ ส่วนคนที่เหลือหลบหนีไปที่เมืองอาเฟก แต่กำแพงเมืองนั้นถล่มลงมาทับคนเหล่านั้นถึงสองหมื่นเจ็ดพันคน และเบนฮาตัดก็ได้หลบหนีไปที่เมืองนั้นด้วยและซ่อนตัวอยู่ในห้องชั้นในสุด ๓๑ พวกเจ้าหน้าทีของเขาพูดกับเขาว่า “ดูสิ พวกเราเคยได้ยินมาว่าพวกกษัตริย์ของครอบครัวอิสราเอลนั้นมีความเมตตา พวกเราเอาผ้ากระสอบคาดเอวและเอาเชือกพันหัวของพวกเราและเข้าไปหากษัตริย์ของอิสราเอลกันเถิด เผื่อบางทีเขาอาจจะไว้ชีวิตของท่านก็ได้”

๓๒ พวกเขาก็คาดผ้ากระสอบไว้ที่เอวและเอาเชือกพันหัวของพวกเราไว้ และพวกเขาเข้าไปพบกษัตริย์ของอิสราเอลและพูดว่า

* ๒๐:๓๑ *เอาผ้า ... พันหัว* เป็นการแสดงให้เห็นว่าพวกเขายอมถ่อมตัวและพวกเขาต้องการยอมจำนน

“เบน ฮา ดัดผู้รับ ใช้ของท่านพูดว่า ‘โปรดไว้ชีวิตข้าพเจ้าด้วยเถิด’”

กษัตริย์ตอบมาว่า “เขายังมีชีวิตอยู่ หรือเขาเป็นน้องชายของเรา?”

^{๓๓}คนเหล่านี้หนึ่งถึงสิ่งนี้เป็นलग ดีและรับตอบ รับคำของเขาโดยพวก เขาพูดว่า “ใช่แล้ว เบนฮา ดัดน้องชายของท่านเอง”

กษัตริย์จึงพูดว่า “ไปนำตัวเขามา” เมื่อเบน ฮา ดัดบอกมา อา หับได้พาเขาขึ้นไปบนรถรบของเขา

^{๓๔}เบน ฮา ดัดได้เสนอว่า “เราจะคืนเมืองต่างๆที่พ่อเราได้ยึดมาจากพ่อของท่าน ท่านอาจจะจัด ตั้งเขตที่เป็นตลาดของท่านเองในตามัสกัสเหมือน กับที่พ่อของเราเคยทำ ไว้ในเมืองสะมาเรีย”

อา หับพูดว่า “ถ้าเป็นอย่าง นี้ เราจะยอมปล่อยท่านให้เป็นอิสระตามสัญญาข้อนี้” เขาจึงทำสัญญากับเบน ฮา ดัดและปล่อยเขาให้เป็นอิสระ

ผู้พูดแทนพระเจ้ากล่าวโทษอาหับ

^{๓๕}ผู้ พูด แทน พระเจ้าคน หนึ่ง พูดกับผู้พูดแทนพระเจ้าอีกคนหนึ่งว่า “เอาอาวุธท่านทำร้ายเราเถิด” เพราะเขาบอกว่าคุณนั้นเป็นคำสั่งของพระ ยาร์เวห์ แต่ชายคน นั้นไม่ยอมทำ ^{๓๖}ผู้ พูด แทน พระเจ้าคน นั้นจึงพูดว่า “ทันทีที่ท่านไปจากเรา สิ่งใดตัว หนึ่งจะฆ่าท่าน เพราะท่านไม่ยอมเชื่อฟังพระยาร์เวห์” หลังจากที่เขาคนนั้นไปแล้ว สิ่งใดตัวหนึ่งมาพบเขาและฆ่าเขาตาย

^{๓๗}ผู้ พูด แทน พระเจ้าคน นั้นได้พบชายอีกคนและพูดว่า “ช่วยทบทิเราด์ด้วยเถิด” ชายคน นั้นจึงทบทิเราด์ผู้พูด แทน พระเจ้าคน นั้นและเขาได้ รับบาดเจ็บ ^{๓๘}แล้วผู้พูดแทนพระเจ้าคน นั้นก็ไปยืนอยู่ที่ข้างถนนเพื่อคอยกษัตริย์ เขาปลอมตัวด้วยการเอาผ้าพันหัวลงมาจากจนถึงลูกตาของเขา ^{๓๙}เมื่อกษัตริย์เดินทางผ่านมา ผู้พูด แทน พระเจ้าคน นั้นเรียกกษัตริย์ไว้และพูดว่า “ผู้รับ ใช้ของท่านได้ไปอยู่ท่ามกลางสนามรบและมีคนหนึ่งจับเชลยมาได้ และพูดกับข้าพเจ้าว่า ให้เฝ้าคนคนนี้อาไว้ให้ดี ถ้าเขาหายไป เจ้าต้องชดใช้ด้วยชีวิต

ของเจ้า หรือไม่เจ้าก็ต้องจ่ายเงินหนึ่งตะ ลันต์ †” ^{๔๐}ในขณะที่ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านกำลังรุ่นวายอยู่นั้นเอง ชายคนนั้นก็ได้หายตัวไป”

กษัตริย์ของอิสราเอลตอบว่า “นั่น แห ละจะเป็นโทษของเจ้า เจ้า เองก็ได้ประกาศคำตัดสินออกมาแล้ว”

^{๔๑}แล้วผู้ พูด แทน พระเจ้าคน นั้นก็แกะผ้าปิดหัวออกจากตาของเขาอย่างรวดเร็ว และกษัตริย์ของอิสราเอลก็จำเขาได้ว่าเป็นคนหนึ่ง ในพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ^{๔๒}เขาพูดกับกษัตริย์ว่า “พระ ยาร์เวห์พูดไว้ว่า ‘เจ้าปล่อยคน หนึ่งที่เรากำหนดให้ตาย อย่าง นั้นเจ้าต้องชดใช้ชีวิตของเจ้าแทนชีวิตของเขา และชดใช้ชีวิตของประชาชนของเจ้าแทนชีวิตประชาชนของเขา’”

^{๔๓}กษัตริย์ก็ขึ้น เคียงและโกรธ และเดินทางกลับวังในเมืองสะมาเรีย

สวนองุ่นของนาโบท

๒๑ ^๑ต่อมา เกิดเหตุการณ์หนึ่งขึ้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับสวน องุ่นของนา โบท ชาวอิสราเอล ไร่องุ่นของเขาอยู่ในนิสเรเอล ใกล้ กับวังของกษัตริย์อา หับแห่งสะ มา เรีย ^๒กษัตริย์อาหับพูดกับนาโบทว่า “มอบไร่องุ่นของเจ้าให้กับเราเถิด เราจะได้เอาไปปลูกผัก เพราะมันอยู่ใกล้กับวังของเรา แล้วเราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่านี้กับเจ้าเป็นการแลกเปลี่ยน หรือถ้าเจ้าต้องการ เราก็จะจ่ายให้เจ้าตามมูลค่าของสวนนั้น”

^๓แต่นา โบทตอบว่า “พระ ยาร์เวห์ห้ามไม่ให้ข้าพเจ้าขายกรรมกรคของบรรพบุรุษให้กับท่าน”

^๔อา หับจึงกลับบ้านไปด้วยความขุ่น เคียง และโกรธเพราะนา โบทชาวอิสเร เอลได้พูดว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ยกกรรมกรคของบรรพบุรุษให้กับท่าน” เขานอนอยู่บนเตียง ไม่ยอมพูดจาหรือกินอาหารเลย

^๕เย เซ เบลเมียของเขาเข้ามาและถามเขาว่า “ทำไมท่านจึงว่า รุ่นอย่างนี้ ทำไมท่านจึงไม่ยอมกินอาหาร”

^๖เขาตอบนางว่า “เพราะเราได้ไปพูดกับนา โบทชาวอิสเร เอลว่า ‘ขายสวน องุ่นของ

†๒๐:๓๒ **น้องชายของเรา** คนที่ต้องการจะทำข้อตกลงสูงสูดซึ่งกันและกันมักเรียกกันว่าพี่น้อง เหมือนกับว่าพวกเขาได้เป็นคนในครอบครัวเดียวกันแล้ว

‡๒๐:๓๙ **หนึ่งตะลันต์** หรือ ๓๔.๕ กิโลกรัม

เจ้าให้กับเรา เกิด หรือถ้าเจ้าต้องการ เรา จะให้สวน ทุ่งน้อกับเจ้าแทน' แต่เขากลับตอบมาว่า 'ข้าพเจ้าจะไม่มอบสวน ทุ่งน้อของข้าพเจ้าให้กับท่าน"

^๗เยเซ เบลเมียของเขาคพูดว่า "ท่านทำตัวแบบนี้หรือ นี่หรือกษัตริย์ของอิสราเอล ลูกขึ้นและไปกินอาหาร เกิด ทำตัวให้ร่ำรวยเข้าไว้ ข้าพเจ้าจะไปจัดการเอาสวน ทุ่งน้อนั้นมาให้ท่านเอง"

^๘นางจึงเขียนจดหมายขึ้นหลายฉบับ แล้วเอาตราที่มีชื่อของกษัตริย์อา หับ ประทับลง ไปบนจดหมายเหล่านั้น แล้วส่งไปให้ผู้ใหญ่ และผู้นำแต่ละคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเดียวกับนาโบท

^๙ในจดหมายเหล่านั้นเขียนว่า "ประกาศให้มีพิธีถือศีลอด อาหารขึ้นหนึ่งวัน และจัดที่นั่งให้นาโบทอยู่ในจุดที่สำคัญท่ามกลางประชาชนทั้งหมด"

^{๑๐}แต่จัดอันธพาล ไว้สอง คนให้หนึ่งฝั่งตรงข้ามเขาและให้พวก เขากล่าว หว่านา โบทสาป แข่งพระเจ้าและกษัตริย์ แล้วนำตัวเขาออกไป และเอาหินขว้างเขาให้ตาย"

^{๑๑}พวกผู้ใหญ่และผู้นำที่อาศัยอยู่เมืองเดียวกับนาโบท จึงทำตามจดหมายที่นางเยเซ เบลได้เขียนส่งมาให้กับพวก เขา ^{๑๒}พวกเขาได้ประกาศให้มีพิธีถือศีลอด อาหารขึ้นหนึ่งวัน และจัดที่นั่งให้นาโบทอยู่ในจุดที่เด่นท่ามกลางประชาชน ^{๑๓}แล้วก็มีอันธพาลสอง คนมานั่งอยู่ฝั่งตรง ข้ามกับเขาและนำ

ข้อกล่าว หานาโบทมาบอกต่อหน้าประชาชน พวก เขาคพูดว่า "นาโบทได้สาป แข่งพระเจ้า และกษัตริย์" พวก เขาก็จึงนำตัวนาโบทออกไปนอกเมืองและขว้างก้อน หินใส่เขาจนตาย

^{๑๔}แล้วพวก เขาก็ส่ง ข่าวนมาถึงเยเซ เบลว่า "นาโบทถูกหินขว้างจนตายแล้ว"

^{๑๕}ทันทีที่เยเซ เบลได้ยึ้นว่านาโบทถูกหินขว้างตาย นางก็พูดกับอาหับว่า "ลูกขึ้น ไปยึดครองสวน ทุ่งน้อของนาโบทชาวอิสราเอลที่ตอนนั้นไม่ยอมขายให้ท่าน เขาไม่มีชีวิตแล้ว เขาตาย แล้ว" ^{๑๖}เมื่ออาหับได้ยึ้นว่านาโบทตายแล้ว เขาก็จึงลูกขึ้นและลงไปยังสวน ทุ่งน้อของนาโบท

^{๑๗}แล้วพระ ยาร์เวห์ก็พูดกับเอลี ยาร์ชาวเมืองทิช บีว่า ^{๑๘}"ไปพบกษัตริย์อา หับของอิสราเอลที่ปกครองอยู่ในเมืองสะ มา เรีย

ตอน นี้เขาอยู่ในสวน ทุ่งน้อของนา โบทที่เขาเข้าไปยึดเป็นเจ้าของ ^{๑๙}ไปพูดกับเขาว่า 'พระยาร์เวห์พูดไว้อย่าง นี้ว่า เจ้าฆ่านาโบท และยึดเอาสมบัติของเขามา' แล้วให้พูดกับเขาก่อนว่า 'พระยาร์เวห์พูดไว้อย่าง นี้ว่า ตรงที่หมาได้เลียเลือดของนา โบท หมาจะเลียเลือดของเจ้าด้วย ไซ้แล้ว เลือดของเจ้านั้นแหละ"

^{๒๐}กษัตริย์อาหับพูดกับเอลี ยาร์หาว่า "ไอ้ศัตรูในที่สุด เจ้าก็หาเราจนเจอละ"

เอลี ยาร์หาคตอบกลับไปว่า "ข้าพเจ้าเจอท่านแล้ว เพราะท่านได้ขายตัวไปทำความชั่วในสายตาของพระ ยาร์เวห์" ^{๒๑}พระ ยาร์เวห์พูดว่า 'เราจะนำความ หายนะมาสู่เจ้า เราจะฆ่าเจ้า และเราจะตัดพวก ลูก หลานผู้ชายของเจ้าทิ้งไปไม่ให้เหลือสักคนในอิสราเอล ไม่ว่า จะเป็นทาสหรือไม่เป็น ทาส' ^{๒๒}เราจะทำให้

ครอบครัวของเจ้าเป็นเหมือนกับครอบครัวของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท และเหมือนกับครอบครัวของบา อาซาลูกชายของอา หิ ยาร์ เพราะเจ้าได้ยั่วเราให้โกรธและเป็นต้น เหตุให้อิสราเอลพลอยทำบาปไป ด้วย'

^{๒๓}ส่วนนางเยเซ เบล พระ ยาร์เวห์ได้พูดไว้ว่า 'พวกหมาจะมารุม ทิ้งนางเยเซ เบลที่ข้างกำแพงเมืองยิสเรเอล' ^{๒๔}พวกหมาจะกินคนของอา หับที่ตายอยู่ในเมือง และพวกอิ แร้งบนท้องฟ้าจะกินคนที่ตายอยู่ในชนบท"

^{๒๕}(ยังไม่เคยมีใครที่เป็นเหมือนอา หับที่ขายตัวเอง ไปทำความชั่วในสายตาของพระ ยาร์เวห์ ตามที่นางเยเซ เบลเมียของเขายูให้เขา ทำ ^{๒๖}เขาทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่สุด ด้วยการไปกราบ ไหว้พวก รูปเคารพ เหมือนกับที่พวกชาวอามไรต์เคยทำ ที่พระยาร์เวห์

ได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล)

^{๒๗}เมื่ออาหับได้ยึ้นคำพูดเหล่านี้ เขาก็ฉีกเสื้อผ้าของเขา ใส่เสื้อกระสอบและอดอาหาร เขาใส่เสื้อกระสอบ นอนนอนและเดินไปมาอย่างเศร้าซึม

^{๒๘}แล้วคำ พูดของพระ ยาร์เวห์ก็มาถึงเอลี ยาร์ชาวเมืองทิช บีว่า ^{๒๙}"เจ้าเห็นไหมว่าอา หับได้ด้อม ตัวลงต่อ หน้าเรา เราก็จะไม่นำความ หายนะมาให้เขาในวันนี้ เพราะเขาได้ด้อม ตัวลง แต่เราจะให้มันเกิด ขึ้นกับครอบครัวของเขาในยุคของลูกชายของเขา"

มีคยาห์ตักเตือนกษัตริย์อาหับ

(๒ พศต. ๑๘:๒-๒๓)

๒๒ ๑ ชาวอา รัมกับชาวอิสราเอลไม่ได้ทำสงครามกันเป็นเวลาสามปี ๒ แต่ในปีที่สาม กษัตริย์เยโฮชาฟัทของยูดาห์ได้ไปพบกษัตริย์อาหับของอิสราเอล

๓ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลพูดกับพวกข้าราชการของเขาว่า “พวกท่านไม่รู้หรือว่าเมืองราโมท-กิเลอาดเป็นของพวกเรา แต่พวกเราไม่ได้ทำอะไรเลยที่จะยึดมันคืนมาจากกษัตริย์ของชาวอา รัม” ๔ แล้วเขาก็ถามกษัตริย์เยโฮชาฟัทว่า “ท่านจะไปช่วยเราสู้รบกับชาวอา รัมที่เมืองราโมท-กิเลอาดไหม”

เยโฮชาฟัทตอบกษัตริย์ของอิสราเอลไปว่า “ท่านกับเราก็เป็นเหมือนคนๆเดียวกัน ทหารของเราก็เป็นเหมือนทหารของท่าน พวกม้าของเราก็เป็นเหมือนม้าของท่าน” ๕ แต่ให้เราไปขอคำปรึกษาจากพระยาห์เวห์ก่อน”

๖ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลจึงเรียกพวกผู้พูดแทนพระเจ้าประมาณสี่ร้อยคนมา และถามพวกเขาว่า “เราควรจะไปสู้รบกับชาวอา รัมที่เมืองราโมท-กิเลอาดหรือไม่”

พวกเขาตอบว่า “ไปเถิด เพราะพระยาห์เวห์จะให้มั่นคงอยู่ในกำมือของท่าน”

๗ แต่กษัตริย์เยโฮชาฟัทถามว่า “ยังมีคนอื่นที่เป็นผู้พูดแทนพระยาห์เวห์อยู่ที่นั่นหรือเปล่า ที่เราจะสอบถามเขาได้”

๘ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลตอบเยโฮชาฟัทว่า “ยังมีอีกคนหนึ่งที่เราสามารถไปขอคำปรึกษาจากพระยาห์เวห์ผ่านทางเขาได้ แต่เราเกลียดเขา เพราะเขาไม่เคยทำนายสิ่งดีๆเกี่ยวกับเราเลย มีแต่สิ่งเลวร้ายทั้งนั้น เขาคือมีคยาห์ลูกชายของอิมลาห์”

เยโฮชาฟัทตอบว่า “กษัตริย์ไม่ควรพูดอย่างนั้น”

๙ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลจึงเรียกเจ้าหน้าที่ของเขามาคนหนึ่งและพูดว่า “เร็วเข้าไปพามีคยาห์ลูกชายของอิมลาห์มาที่นี่”

๑๐ กษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอลและกษัตริย์เยโฮชาฟัทแห่งยูดาห์ แต่งตัวด้วยชุดกษัตริย์เต็มยศ กำลังนั่งอยู่บนบัลลังก์ของพวกเขาที่

ลานนวดข้าว ตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย พร้อมกับพวกผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคนที่อยู่ต่อหน้าพวกเขา ที่กำลังอ้างว่าพูดแทนพระเจ้าอยู่ ๑๑ ขณะนั้น ผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง ชื่อเศเดเคียห์ลูกชายเคนาอานาห์ได้เอาเหล็กทำเป็นเขาสัตว์ ๑ เขามาประคองว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด ‘พวกเจ้าจะใช้เขาสัตว์เหล็กนี้แทงพวกอา รัม จนกว่าพวกท่านจะถูกทำลายจนหมด’” ๑๒ ผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งหมดต่างก็ทำนายในสิ่งเดียวกัน พวกเขาพูดว่า “ขึ้นไปทีราโมท-กิเลอาดและได้รับชัยชนะเถิด เพราะพระยาห์เวห์จะให้มั่นคงอยู่ในกำมือของกษัตริย์”

๑๓ คนส่งข่าวที่ส่งไปเรียกตัวมีคยาห์พูดกับเขาว่า “ดูสิ ผู้พูดแทนพระเจ้าคนอื่นๆ กำลังทำนายความสำเร็จของกษัตริย์อยู่ ขอให้คำพูดของท่านเหมือนกับคำพูดของพวกเขาและพูดแต่สิ่งดีๆด้วยเถิด”

๑๔ แต่มีคยาห์ตอบไปว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่ เราจะพูดแต่สิ่งที่พระยาห์เวห์บอกเราเท่านั้น”

๑๕ เมื่อมีคยาห์มาถึง กษัตริย์ถามเขาว่า “มีคยาห์ พวกเราควรจะขึ้นไปรบกับชาวอา รัมที่ราโมท-กิเลอาดหรือเปล่า”

เขาตอบว่า “ไปรบเถิด แล้วจะได้ รับชัยชนะกลับมา เพราะพระยาห์เวห์จะให้มั่นคงอยู่ในกำมือของกษัตริย์”

๑๖ กษัตริย์พูดกับเขาว่า “เราให้เจ้าสาบานไม่รู้กี่ครั้งแล้ว ว่าให้เจ้าพูดแต่ความจริงกับเรา ในนามของพระยาห์เวห์”

๑๗ มีคยาห์จึงตอบว่า “เราเห็นอิสราเอลทั้งหมดกระจัดกระจายอยู่ตามเนิน เขา เหมือนกับแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง และพระยาห์เวห์พูดว่า ‘ประชาชนเหล่านี้ ไม่มีผู้นำแล้ว ปลอมให้พวกเขากลับไปบ้านอย่างสันติเถิด’”

๑๘ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลบอกกับกษัตริย์เยโฮชาฟัทว่า “เห็นไหม เราบอกท่านแล้ว ว่าเราไม่เคยทำนายสิ่งดีๆเกี่ยวกับเราเลย มีแต่คำทำนายที่ร้ายๆเสมอ”

๑๙ มีคยาห์พูดต่อไปว่า “ฟังคำของพระยาห์เวห์ให้ดี ข้าพเจ้าเห็นพระยาห์เวห์นั่งอยู่บนบัลลังก์พร้อมกับกองทัพสวรรค์ทั้งหมด

*๒๒:๑๑ **เขาสัตว์** หมายถึงพละกำลัง ความแข็งแกร่ง

ที่ยืนอยู่รอบๆพระองค์ทั้งด้าน ขวาและด้านซ้ายของพระองค์ ^{๒๐} และพระ ยาร์เวห์พูดว่า ‘ใครจะล่อลวงอา หับให้ไปโจมตีชาวอา รัม ที่รา โมท-กิ เลอ จาดและไปตายที่ นินได้บ่าง’ ทูต สวรรค์องค์หนึ่งและอีกอย่างหนึ่ง และอีกองค์หนึ่งก็แนะนำอีกอย่างหนึ่ง ^{๒๑} ในที่สุดวิญญาณองค์หนึ่งก็ก้าวออกมายืนอยู่ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ และพูดว่า ‘ข้าพเจ้าจะไป ล่อลวงเขา เอง’ ^{๒๒} พระ ยาร์เวห์ถามเขาว่า ‘ด้วยวิธีไหนหรือ’ เขาตอบว่า ‘เราจะออกไป และไปเป็นวิญญาณที่หลอก ลวงอยู่ที่ปาก ของพวก ผู้พูด แทนพระเจ้าทั้งหมดของเขา’ พระ ยาร์เวห์ตอบว่า ‘เจ้าจะล่อลวงเขาได้ สำเร็จแน่ ไปลงมือเถิด’

^{๒๓} ดังนั้น ในตอน นี้พระ ยาร์เวห์ได้มาวาง วิญญาณที่หลอกลวงอยู่ที่ปากของผู้พูดแทน พระเจ้าทั้งหมดนี้แล้ว พระ ยาร์เวห์ได้สั่งให้ เรื่องร้ายๆเกิดขึ้นกับท่านแล้ว”

^{๒๔} แล้วเศเต ตี ยาห์ผู้ พูด แทน พระเจ้า ลูกชายของเคนาอะนาห์ เขามาตบหน้ามีคา ยาห์ เขาถามว่า “จะเป็นไปได้ยังไง ที่พระ วิญญาณที่มาจากพระ ยาร์เวห์จะจากเข้าไป เพื่อไปพูดผ่านแก”

^{๒๕} มี คา ยาห์ตอบว่า “ท่านจะรู้เองในวันที่ ท่านไปหลบซ่อนตัวอยู่ในห้องใต้ดินในสุด”

^{๒๖} กษัตริย์อา หับของอิสราเอลได้ส่งไปว่า “จับตัวมี คา ยาห์ส่งกลับไปให้กับอา โมนเจ้า เมืองและโย อาชลูกชายของเรา ^{๒๗} และบอก กับพวก เขาว่า ‘กษัตริย์สั่งว่า ให้เอาตัวเจ้า หมอ นี้ไปขัง ไว้ในคุกและอย่าให้อะไรรบกวน นอกจากขนมปังและน้ำ จนกว่าเราจะกลับ มาอย่างปลอดภัย’”

^{๒๘} มี คา ยาห์ประกาศไปว่า “ประชาชน ทั้ง หลาย ฟังให้ ดี ถ้าอา หับกลับมาอย่าง ปลอดภัย ก็แสดงว่าพระ ยาร์เวห์ไม่ได้พูด ผ่านเรา”

กษัตริย์อาหับป่วยแพ้และตาย

(๒ พศต. ๑๘:๒๘-๓๔)

^{๒๙} กษัตริย์อา หับของอิสราเอลและกษัตริย์ เยโฮซาฟัทของยูดาห์จึงยกขึ้นไปสู้รบกับชาว อารัมที่เมืองรา โมท-กิ เลอ จาด ^{๓๐} กษัตริย์อา หับของอิสราเอลพูดกับกษัตริย์เย โฮ ซา ฟัท

ว่า “เราจะปลอม ตัวเข้าไปรบ แต่ท่านสวม เสื้อกษัตริย์ของท่าน” กษัตริย์อา หับของ อิสราเอลจึงปลอม ตัวเป็นทหารธรรมดาและ เข้าไปสู้รบ

^{๓๑} ในขณะที่ นั้นกษัตริย์ของชาวอา รัมสั่ง พวกผู้บัญชาการกองทัพรบทั้งสามสิบสอง คนของเขาว่า “อย่าไล่ตามใครไป ไม่ว่าจะ เล็กหรือใหญ่ ยกเว้นกษัตริย์ของอิสราเอล เท่านั้น” ^{๓๒} เมื่อพวกผู้บัญชาการกองทัพ รบเห็นเยโฮซาฟัท พวกเขาพูดว่า “เขา ต้องเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลแน่ๆ” พวกเขา จึงได้หันไปสู้กับเยโฮซาฟัท แต่เมื่อเยโฮซา ฟัทร้องออกมา ^{๓๓} พวกผู้บัญชาการกองทัพ รบจึงรู้ว่าเขาไม่ใช่กษัตริย์ของอิสราเอล จึงหยุดไล่ตามเขาไป ^{๓๔} แต่มีคนหนึ่งโง่คั่น ธนของเขาจึงออกไปแบบสุ่มๆ ลุก หนีไปถูก กษัตริย์ของอิสราเอลเข้าตรงช่องว่างของ เสื้อเกราะ กษัตริย์บอกกับคนขับรถรบของ เขาว่า “กลับรถไปและพาเราออกจากสนาม รบ เราได้รับบาดเจ็บ”

^{๓๕} การต่อสู้ นั้นดู เดือดและกินเวลา ยาวนาน กษัตริย์ยืนฟังอยู่ในรถรบและ เผอิญ หน้ากับชาวอา รัม เลือดของเขาไหล จากบาดแผลลงที่พื้นรถรบ และในตอนเย็น วัน นั้นเองเขาก็ตาย ^{๓๖} เมื่ออาหับตายกำลังจะ ตกดิน ก็มีเสียงร้องไปทั่วกองทัพว่า “ให้ทุกคนกลับเข้าเมืองของตัวเอง ทุก คนกลับสู่ แผ่นดินของตัวเองให้หมด”

^{๓๗} กษัตริย์อาหับจึงตายไปและถูกนำศพมา ที่เมืองสะมาเรีย และพวกเขาก็ฝังศพเขาไว้ ที่นั่น ^{๓๘} พวกเขาล้างรถรบในสระน้ำในเมือง สะมาเรีย (เป็นที่ที่พวกโสเภณีใช้อาบน้ำกัน) และก็มีหมาหลายตัวมาเลียเลือดของเขา ซึ่งเป็นไปตามคำ พูดของพระ ยาร์เวห์ที่เคย ประกาศไว้

^{๓๙} ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของกษัตริย์ อาหับ รวมทั้งสิ่งต่างๆที่เขาได้ ทำไป วงศ์ ที่ เขาได้สร้างและฝังงาช้าง ไว้ และเมืองต่างๆ ที่เขาสร้าง ขึ้นเป็นป้อม ได้จด บันทึกไว้แล้ว ในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่ง อิสราเอล ^{๔๐} กษัตริย์อา หับตายไปอยู่กับ บรรพบุรุษของเขา และอา หับ ยาห์ลูกชาย ของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์เยโฮซาฟัทแห่งยูดาห์

(๒ พศต. ๒๐:๓๑-๒๑:๑)

๔๑ เยโฮซาฟัทลูกชายของอาสาซันเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ตรงกับปีที่สี่ที่กษัตริย์อาหับปกครองอิสราเอล ๔๒ เยโฮซาฟัทมีอายุสามสิบห้าปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาคองบัลลังก์อยู่เหนือเยรูซาเล็มเป็นเวลายี่สิบห้าปี แม่ของเขามีชื่อว่าอาชูบาห์เป็นลูกสาวของชิลี ๔๓ เขาเดินตามรอยของอาสาฟอของเข่า และไม่ได้หันไปจากทางนั้นเลย เขาทำในสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ แต่พวกสถาน ที่นมัสการต่างๆก็ไม่ได้ถูกรื้อทิ้ง และประชาชนก็ยังคงถวายเครื่องสัตวนบูชา และเผาเครื่องหอม อยู่ที่นั่น

๔๔ กษัตริย์เยโฮซาฟัททำสัญญาไม่ตรีกับกษัตริย์ของอิสราเอลด้วย ๔๕ ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของเยโฮซาฟัท รวมถึงอำนาจของเขา และความกล้าหาญในการสู้รบของเขา ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ ๔๖ เขากำจัดพวกผู้ขายยาตัวที่อยู่ตามศาลเจ้า พวกที่ยังหลงเหลืออยู่จากสมัยของอาสาฟอของเขา ให้หมดไปจากแผ่นดิน

๔๗ ในสมัยนั้นเอโดมไม่มีกษัตริย์ปกครอง มีแต่ผู้ว่าราชการที่กษัตริย์ยูดาห์เลือกมาให้ปกครองเท่านั้น

กองทัพเรือของเยโฮซาฟัท

๔๘ ในเวลานั้นเยโฮซาฟัทสร้างเรือกำปั่นสินค้าขึ้น เพื่อไปขนทองคำมาจากเมืองโอฟีร์

แต่พวกมันก็ไปไม่ถึงเพราะไปแตกที่เมืองเอซีโอน-เกเบอร์เสียก่อน ๔๙ แล้วกษัตริย์อาหับ ยาร์ลุกชายของกษัตริย์อาหับได้เสนอความช่วยเหลือให้กับกษัตริย์เยโฮซาฟัทว่า “ให้คนของเราแล่นเรือไปกับคนของท่านสิ” แต่เยโฮซาฟัทปฏิเสธ

๕๐ เยโฮซาฟัทล่องลัดไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่กับพวกเขาในเมืองของดาวิด ที่เป็นบรรพบุรุษของเขา และเยโฮรัมลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอล

๕๑ อาหับ ยาร์ลุกชายของอาหับขึ้นเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลในเมืองสะมาเรีย ตรงกับปีที่สิบเจ็ดของกษัตริย์เยโฮซาฟัทแห่งยูดาห์ และอาหับปกครองอยู่เหนืออิสราเอลเป็นเวลาสองปี ๕๒ เขาทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เพราะเขาเดินตามรอยพ่อแม่ของเขาและตามรอยของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ผู้เป็นต้นเหตุทำให้อิสราเอลพลอยหลงไปทำบาป ๕๓ อาหับไปรับใช้และกราบไหว้บูชาพระบาอัล เป็นการยั่วให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลโกรธ เหมือนกับที่พ่อของเขาเคยทำมา

^{๒๒:๕๔} ให้คนของเราแล่นเรือไปกับคนของท่านสิ เยโฮซาฟัทควบคุมทุวเรือเอซีโอน-เกเบอร์ซึ่งเป็นทางเข้าเพียงทางเดียวของอิสราเอลที่จะไปสู่ทะเลแดงและชายฝั่งของแอฟริกา คาบสมุทรอาราเบียและแนวชายฝั่งที่ไปถึงอ่าวเปอร์เซียและอินเดีย อาหับสหายที่คิดว่าเขาน่าจะสามารถควบคุมพื้นที่แถบนั้นได้โดยการเข้าไปช่วยเยโฮซาฟัท